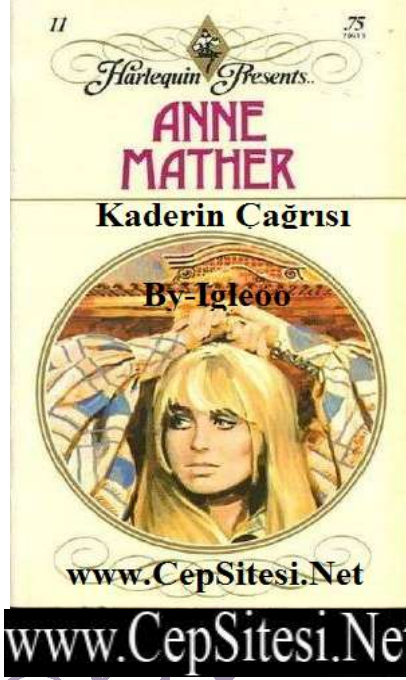
Anne Mather - Kaderin Çağrısı

BİRİNCİ BÖLÜM

Galeao'daki uluslararası havaalanı, diğer havaalanları gibiydi. Serin, kullanışlı fakat ruhsuz. Barda ikinci, Coca-Colasını içen Dominique çevresinde belirgin bir Portekiz aksanıyla konuşan esmer tenli erkekler olmasa, kendisini dünyanın herhangi bir köşesinde farz edebileceğini düşündü. Gümüş parıltılarıyla yanan saçları ve İskandinav mavisi gözleriyle her zaman olduğu gibi burada da ilgileri üzerine çekiyordu.

Saatine bir göz atarak içini çekti. Daha ne kadar beklemesi gerekecekti acaba? Gelir gelmez kendisine verilen mesaj da yeteri kadar açık değildi. Sadece John'un bir hayli gecikebileceğini, eğer Dominique geldiğinde onu bulamazsa beklemesi gerektiğini belirtiyordu.

Dev Boeing inişe geçmeden önce Galeao üze rinde daireler çizerken bayağı heyecanlanmıştı Dominique. Görülecek ve hayran olunacak çeşitli manzaralarla karşı karşıyaydı. Pek yüksek olmayan Sugar Loaf dağı, tam doruğunda bütün Guanabara koyunu kucaklamış istenmişçesine kollarını açmış görkemli İsa heykelini taşı yan Corcovado.

Bu gökyüzüne doğru yükselen kollar öylesine etkileyiciydi ki, Dominique Rio dağı çevresindeki kenar mahallelerle büyük bir tezat meydana getiren nefis otellerin önündeki bembeyaz kumlarla kaplı o ünlü Copacabana plajını neredeyse fark edemeyecekti. Haftalarca süren uzun bekleme dönemine değmişti doğrusu.

John'u yeniden görüp kendini o güçlü kolların arasına bırakmak ve onun varlığının yarattığı güveni duymak adeta inanılmaz bir şeydi. John çalışmak için Brezilya'ya gideceğini söylediği zaman çok üzülmüştü. Ama bu belki de, John altı ay önce İngiltere'den ayrılırken, babasının ölümünün etkisinden tam olarak sıyrılamamış olan genç kızın geleceğe güvenle bakamamasından ileri geliyordu.

Annesini yıllar önce daha bir bebekken kay beden Dominique için babası, yaşamının ana amacıydı. Ancak babasının bir hastasını ziyarete giderken yolda kazaya uğrayarak ölmesi, onun için korkunç bir darbe olmuştu.

Dominique haftalarca yas tuttu. Babasının, o çok sevdiği varlığın ölümüne, dünyada tek başına kaldığına inanamıyordu bir türlü. Gerçi kuzey İngiltere'de bazı uzak akrabaları vardı ama o acısını kimseyle paylaşmak istemiyordu.

İşte John Harding'le bu ıstırap dolu yaşantı sı sırasında tanıştı. Babasının yakın dostu ve avukatı olan

Adam Harding'in oğluydu John. Otuzuna yaklaşan, yakışıklı bir gençti.

Dominique'in dinmek bilmez ıstırabını hemen fark etmişti John. Uzun süre sabırla uğraşmış ve her ne olursa olsun dünyanın dönmekte devam edeceğine ona inandırarak Dominique'i yavaş yavaş içine sığındığı zırhtan çıkarmayı başarmıştı.

Ancak bu kez yepyeni bir sorun çıkmıştı karşısına. İş bulma sorunu... Babasının sağlığında Dominique onun hemşiresi olarak görev yapardı. Ama şimdi aynı evde yeni bir doktorla çalışma fikrine dayanamıyordu. Bunu fark eden John ona yeni bir iş buldu. Diş doktoru olan bir arkadaşı, kayıtlarını tutup müşteri kabul edecek ve gerektiğinde de daktilo yazacak genç, güzel bir genç kadın aramaktaydı. Bu işi büyük bir sevinçle benimsedi Dominique. Ve babasıyla uzun zaman mutlu bir hayat sürdüğü o doyumsuz anılarla dolu ev satılınca, John'un kendisine bir daire bulmasına da itiraz etmedi.

John'un anne ve babası onların bu arkadaşlığını destekliyorlardı. Hatta yakınlıklarının tomurcuklanarak daha da bağlayıcı olmasını istediklerinin farkındaydı Dominique. Zaten bir başkasının her şeyi kendisinin yerine yapması hoşuna gitmiyor da değildi. Bu yüzden John Londra'daki bir laboratuarda çalışmaya başladığı zaman hayatının aynı düzenle akıp gitmesine hoşnutlukla razı oldu.

Ama aradan birkaç ay geçtikten sonra John'a yeni bir iş teklif edildi. Hem de Brezilya'da.

Dominique dehşete kapıldı. Nedense John'un Londra'dan ayrılabileceğini hiçbir zaman düşünmemiş, önünde sonunda da evleneceklerine kendini inandırmıştı. Adam Harding ve karısı da oğulları kadar bu evliliği istiyorlardı. Zaten babası o feci trafik kazasında hayatını kaybetmese, belki şimdiye kadar evlenmişlerdi bile. Ama bu Brezilya'daki iş derhal karar verilmesini gerektiriyordu. Gerçi John, Dominique'le evlenip karı koca olarak Brezilya'ya gitmelerini çok arzu etmekteydi. Ancak Dominique hâlâ tereddüt ediyor, ani kararlar vermekten kaçınıyordu.

Böylece nişanlandılar. Dominique'in kararsızlığı yüzünden, önce John'un Brezilya'da aile için uygun bir daire kiralamasına, ertelenen nikâhın da Dominique oraya gidince yapılmasına karar verilmişti.

John'un ayrılıp gitmesinden sonra Dominique haftalarca üzüldü. Nişanlısını yalnız bıraktığı için çok pişman olmuştu. Ama zamanla bu yeni duruma da alışarak yaşamdan zevk almaya başladı.

John ona sık sık yazıyordu. Çeşitli tasvirlerle dolu olan uzun mektupları, Güney Amerika'da geçen hayatının fotoğraflı öyküsüydü. Dominique kısa bir süre sonra yaşamaya başlayacağı ülkenin tezat dolu durumunu öğrendi. İnsanların acı veren yoksulluklarıyla hesapsız zenginlikleri, bir günü ötekine uymayan zorlu iklim şartları...

Ama kendisini en fazla etkileyen, insanın duygularını sımsıkı kavrayıp adeta gözlerine saldıran vahşi güzelliklerdi. Daha şimdiden Dominique ülkeyi, özellikle John'un yaşayıp çalıştığı Bela Vista'yı tanıdığını düşünüyordu. Brezilya, çeşitli uluslardan gelmiş kişilerin meydana getirdiği bir topluluktu. Kuzey Amerikalılar, Almanlar, İngilizler ve Brezilyalılar... John'a iş i teklif etmiş olan Santos Petrol Şirketi de hayli büyük bir kuruluştu.

Dominique saate baktı. On altı otuzu gösteri yordu. Saatini yerel zamana göre ayarlamış, uçaktan inmesiyle şu ana kadar geçen beşbuçuk saat zarfında hayli sıkılmıştı. Bu kadar geç kalabileceğini düşünerek John'un onu havaalanında bekleteceği yerde bir otele gitmesini tav siye etmesi daha doğru olmaz mıydı?

Tam üçüncü Coca-Cola'yı ısmarlamayı düşünürken kendisini dikkatle süzen adamı fark etti.

Az ötedeki bir masada oturuyordu. Dominique soğuk soğuk baktı adama. Ama beriki aldırış bile etmemişti. Hattâ aksine, iskemlesini arka bacakları üzerine kaldıracak şekilde geri ye itmiş ve kadehini hafifçe kaldırmıştı.

Dominique büyük bir öfkeyle, 'bu kadarı da biraz fazla,' diye düşündü. Bar taburesinden kayarak indi, valizini yakaladı ve hızla kapıya doğru yürümeye başladı. Ancak adamın yanından geçmesi gerekiyordu. Az önceki terbiyesizliğin üzerinde uyandırdığı öfkeye rağmen Dominique adama ikinci bir kez bakmaktan alamadı kendini.

Hiç kuşkusuz dünyada pek seyrek rastlanılacak kadar yakışıklı bir erkekti bu. Saçları kömür gibi kapkaraydı. Esmer teninde parıldayan iri, açık kahverengi gözleri, Domi nique yaklaşırken alaylı bir bakışla onu inceli yordu. İnce uzun bir vücudu vardı. Yüzünün sert ifadesini fark eden Dominique, onun gerektiğinde çok acımasız biri olabileceğini anladı. Bu tehlikeli, yabancı ve alışmamış olduğu ülke de yabancılığı, bilinmeyeni ve tehlikeyi simgeliyordu sanki.

İlerleyip az ötedeki rahat koltuklardan biri ne oturdu. Sigarasını yakarak dumanı derin derin içine çekti. Düşünüyordu. John'un başına kötü bir şey mi gelmişti acaba? Yoksa daha değişik bir şeyler mi olmuştu?

Bu karamsar düşüncelere öylesine dalmıştı ki kalın ve ahenkli bir erkek sesinin yanı başından kendisine seslendiğini duyunca şiddetle irkildi.

Siz Miss Mallory'siniz, değil mi? Miss Dominique Mallory?

Dominique yavaşça başını kaldırdı ve az önce barda kendisini alayla süzen erkeği görünce mavi gözleri iri iri açılıverdi. Sonra karşısındakine fark ettirmeden olağanüstü bir çabayla kendisini toparlamaya çalıştı. Vakur bir ifadeyle, Adımı biliyorsunuz demek? diye sordu.

Erkek hâlâ muzip bakışlarla kendisini seyretmekteydi. Koyu renk ipekli kumaştan dikilmiş kusursuz bir elbise vardı üstünde. Ellerini ceplerine sokmuştu. Tembel bir sesle, Galeao'da kavalyesiz İngiliz hanımlarına pek sık rastlanmaz da, diye karşılık verdi.

Dominique sigarasını söndürerek ayağa kalktı. Becerebildiği kadar soğuk ve ciddi bir sesle, Lütfen daha açık konuşur musunuz? dedi.
Adam omuzlarını silkti. Tabii Miss Mallory. Size değerli zamanınızı harcattığım için bağışlayın. Gene alay ediyor gibiydi. Adım Vincente Santos. Nişanlınızın bir arkadaşıyım desem...
Dominique biraz olsun rahatlamıştı şimdi. Anlıyorum, diye mırıldandı. John gelemeyecek mi yoksa?
Üzgünüm ama gelemeyecek. Çünkü çok gecikti. Az sonra size daha da ayrıntılı bilgi vereceğim. Şimdi... Bütün eşyanız bu kadar mı?
Dominique duraklayarak valizine çabucak bir göz attı. Evet, bütün eşyam bu kadar. Diğer valizlerim daha önce gönderilmişti.
Vincente Santos başını salladı. Cüzdanını cebine koyduktan sonra valizi alarak Benimle gelin, dedi. Ve uzun adımlarla yürümeye başladı. Öyle hızlı gidiyordu ki Dominique ona yetişebilmek için neredeyse koşmak zorunda kalacaktı.
Pırıl pırıl cilalı büyük, yeşil bir otomobil ileriye park edilmişti. Vincente Santos lakayt bir tavırla Dominique'in valizini arka koltuğa fırlatıverdikten sonra binmesi için ön kapıyı açtı. Yavaşça içeri kaydı Dominique.
Arabayı çalıştırırken, Daha önce Brezilya'ya hiç gelmemiş miydiniz? diye sordu Santos.
Dominique hafifçe başını salladı. Hayır.
Herhalde Londra'da oturuyorsunuz, değil mi?
Dominique, evet anlamında başını salladı. Öyle. Daha doğrusu Londra'nın banliyösünde. Bir şey sormak istiyorum Mr. Santos. John ne den beni karşılamaya kendisi gelmedi? Ayrıca, şimdi nereye gidiyoruz?
Adam yeniden gülümsedi. Sonra, Neredeyse ziyaret sebebini unuttuğunuzu düşünmeye başlayacaktım, dedi tembelce. Bundan böyle yaşayacağınız yer olan Bela Vista şu karşı dağlardadır. Ama yollarına pek güven olmaz. Bazı yerlerde bunlar keçi yolları kadar daralır. Ancak Bela Vista'nın uygarlıktan uzak olduğunu sanmayın sakın. Müzesi, sanat galerisi ve üniversitesi bile var. Ama iş oraya gitmeye gelince... İşte bu apayrı bir sorun.
Devam edin lütfen.
Peki. Bela Vista'ya giden yolda bir toprak kayması oldu.
Dominique birden soluğunun kesildiğini his setti. Kimse... Kimse yaralandı mı acaba?
Hayır. Yaralanan olmadı. Ama bu olay yüzünden nişanlınız çok güç bir durumda kalmıştı.
O nedenle bana telefon etti.
Siz Rio'da mıydınız?
Hayır, Bela Vista'daydım. Dominique tutmuş olduğu soluğunu yavaşça koyuverirken yorgun bir tavırla, Lütfen şakalaşmayı bırakın artık Mr. Santos, dedi. John gelemediğine göre siz nasıl gelebildiniz?
Benim başka ulaşım araçlarım da vardır, diye karşılık verdi. Bir helikopter örneğin...
Dominique, Yaa... Demek öyle, diye mırıldandı. Anlıyorum. Oysa doğal olarak şey sanmıştım... Her neyse. Siz de Bela Vista'da mı oturuyorsunuz Mr. Santos?
Ben değişik yerlerde yaşarım, dedi Santos.
Anlaşılmaz, muammalı bir hali vardı. Ama Bela Vista'da bir evim olup olmadığını öğrenmek istiyorsanız, evet, orada da bir evim var.
Dominique bu sözlerin tam anlamıyla ne ifade edebileceğini kavramaya çalıştı. Yoksa John'un patronu muydu adam? Gerçi arada bir isim benzerliği vardı, ama Santos adına Brezilya'da sık sık rastlanıyordu. Eğer o şirketin bir yetkilisi ise acaba nişanlısıyla aralarında nasıl bir ilişki vardı? John'la ne dereceye kadar tanıyorlardı birbirlerini?
Aklına yüzlerce soru geliyor, ama bunların hiçbirini sormaya cesaret edemiyordu. Onların yerine, Şimdi Bela Vista'ya mı gidiyoruz? diye mırıldandı.
Yolun kapalı olduğunu söylemiştim.
Evet, söylemiştiniz, ama ben helikopteri kastediyordum.
Santos'un yüzünde alay dolu bir gülümseme belirip kayboldu. Hafifçe kızardı Dominique.
Ondan yayılan güçlü erkekliği şiddetle hissediyor, bu da kendisini hiç mi hiç rahatlatmıyordu. Hayatında hiç rastlamadığı, haklarında bir şey bilmediği erkeklerdendi Vincente Santos.
Dominique omuzlarını dikleştirip boğazını temizledikten sonra, pürüzlü bir sesle, Benimle ne yapmayı düşünüyorsunuz? diye sordu. Bütün cesaretini kullanmaktaydı.
Sizinle ne yapmayı mı Miss Mallory? Bir kahkaha attı. Hayli garip bir söz. Siz ne düşünüyorsunuz bu konuda?
Araba dağlık bir burunda kıvrılarak yol alı yordu. Altlarında Rio de Janeiro limanı, arkasında Guanabara koyu ve batan güneşin kızıl ışıkları altında serpme pırlantalar gibi parılda yan adalar uzanıyordu. Dominique bir an bu inanılamayacak kadar görkemli manzaraya daldı. Ama hemen toparladı kendini. Ne demek istediğimi anlamış' olmanız gerekir, dedi.
Adam yavaşça başını salladı. Arabanın direksiyonu, güçlü parmakları arasından kayarak dönüyordu. Evet anladım, dedi sonunda. Ve nişanlınızla yeniden bir arada olmak için can attığınızı da fark ediyorum. O İngiltere'den ayrılalı hayli zaman geçti. Oysa daha kısa bir süre

içinde bile çok değişik şeyler olabilir. Ancak ne olursa olsun, az sonra karanlık bastıracağı için helikopterle o dağların arasından geçme tehlikesini göze alamam.
Dominique sıkıntıyla el çantasının sapını büküp duruyordu. Yani... dedi.
Yani üzülerek, geceyi Rio'da geçirmek zorunda olduğunuzu anlatmaya çalışıyorum.
Çok rahat edeceğinizi umduğum bir otelde sizin için oda ayırttım.
Yarın da... Evet, yarın da kendinizi sevgilinizin kollarına atabilirsiniz.
Dominique soğuk bakışlarla adamı süzdü. Sonra ters ters, Teşekkür ederim, dedi.
Ama sizin nasihatlerinize ihtiyacım yok.
Bunun üzerine adamın kaşları çatıldı. Bana hâlâ güvenmiyorsunuz, değil mi Miss Mallory? Neden?
Böyle bir şey söylemedim.
Söylemediniz, doğru. Ama güvenmediğiniz, bütün davranışlarınızdan belli oluyor. Belki de sizi kaçırdığımı düşünüyorsunuz. Pekâlâ... Otele gelir gelmez Harding'e telefon edebilirsiniz.
Büyük bir rahatlamayla 'telefon,' diye düşündü Dominique. Elbette... Neden daha önce aklına gelmemişti. Başını kaldırdı ve Santos'un ökse gibi yapışkan bakışlarıyla karşılaştı.
Alaycı, hatta aşağılayıcı bakışlardı bunlar. Buraya bakın Miss Mallory, dedi sonunda.
Güzel bir kadınsınız. Ancak bu yaşıma kadar birçok güzel kadın tanıdım. Ve onlara sahip olmak için de hiçbirini asla kaçırmak zorunda kalmadığımı üzülerek açıklamak zorundayım.
Dominique hayatında hiç bu kadar utanmamıştı. Şehrin dış mahalleleri yavaş yavaş belirmeye başlayınca, bu değişiklikten dolayı derin bir rahatlama hissetti.
Rio de Janeiro marnlamayacak kadar güzel bir şehirdi. Bir zamanlar babasıyla ziyaret ettiği Venedik'te bile, Rio'nun böylesine bir bollukla sahip olduğu mimari özellikler yoktu. Büyük bir insan ve araç kalabalığı doldurmuştu sokakları. Gürültü kulakları sağır edecek gibiydi. Kalabalığı genellikle plaj kıyafetleri giymiş gençler oluşturmuşlardı. Bikinili kızlar ve yanık tenleriyle genç erkekler, Güneş Tannsı'nın türbe sinde tapman rahiplerle rahibeleri andırıyorlardı.
Vincente Santos'un önüne yanaştığı otel, şehir merkezinin yakınındaki ana caddeden oldukça uzakta bulunan sessiz bir sokaktaydı. Copacabana plajına cepheli saraylara benzemeyen, kurşunî taşlardan yapılmış yüksek ve ciddi bir yerdi burası. Dış görünüşünün çevresindeki komşularıyla büyük farklar yaratan tuhaf bir eski zaman zarafetine sahip olmasına rağmen içeri si, asansörleri ve zemini duvardan duvara ör ten haklarıyla hayli moderndi. Odaları olduğun dan da sıcaklaştıran bu duvardan duvara halı kaplamanın Brezilyalılar tarafından ne kadar beğenildiğini Dominique yakında öğrenecekti.
Arabayı otelin otoparkında bırakıp içeri gir diler. Santos önden yürüyordu. Doğruca resepsiyona gidip konuşmaya başladı. Kendisine gösterilen saygıdan, ne kadar değer verilen bir müşteri olduğu hemen anlaşılıyordu. Karışma ya cesaret edemeyen Dominique, kenarda bekledi. Az sonra Santos yanma yaklaştı.
Odanız hazır. Herhalde yorgunsunuzdur. Akşam yemeğinden önce bir duş alıp elbisenizi değiştireceğinizi düşündüm. Buralarda yemek saat yedi buçuktan itibaren verilmeye başlanır. Harding biraz önce telefon etmiş, gelip gelmediğinizi sormuş. Sanırım az sonra yine arar. Sizin için yapabileceğim başka herhangi bir şey...
Dominique parmaklarını kenetledi. Adam, görevini tamamlamış insanlara özgü bir şekilde konuşurken, bir an için onun gitmesini istemediğini düşündü. Bu belki de kendisini yapa yalnız hissetmesinden ve her şeye yabancılık duymasındandı. Durakladı hafiften. Bela Vista' ya hemen hareket edebilseler ne kadar iyi olurdu.
Vincente Santos hafifçe eğildi, döndü, kapıya doğru ilerledi. Vahşi kaplanları hatırlatan bir zarafetle hareket ediyor, sırt kasları, her adım atışında ipek ceketinin altında kabarıyordu. Kendisinin de rol aldığı bu yırtıcı hayvanlar krallığı içerisinde Dominique onun son derece tehlikeli olabileceğini anladı. Bu sonuca nere den vardığını bilmiyordu. Tam o sırada kapıya varmış olan Santos'un döndüğünü gördü. Memnun musunuz, Miss Mallqry?
Gayet tabii Mr. Santos.
Büyük bir telaşla konuşmuştu Dominique. Duyguları ne olursa olsun, bunların Santos tarafından anlaşılmasına hiç niyeti yoktu.
Çok sevindim, dedi Santos. Sizi sabah saat onda alırım. İyi geceler Miss Mallory.
İyi… iyi geceler Mr. Santos.
O sırada yaklaşan bir komi valizini aldı. Vincente Santos da son görevini başarıyla bitirmiş bir insan gibi döndü ve uzaklaştı. Dominique de komi ile birlikte asansöre doğru yürüdü.

İKİNCİ BÖLÜM

Yolculuğun ve çelişkili duyguların etkisiyle yorgun düşen Dominique uyuyakalmıştı. Birden telefonun sesiyle sıçrayarak kendine geldi. Sokaktan yansıyan solgun ışıkların dışında odası kapkaranlıktı.
Ürpererek gece lambasını yaktı, sonra uzanıp telefonu açtı. Saatin sekizi çeyrek geçtiğini görünce neredeyse gözlerine inanamıyordu.
Alo... Ben Dominique Mallory.
Dominique... Sen misin Dominique? Tanrıya şükürler olsun. John'du arayan. Heyecanlı ve tedirgin olduğu hemen belli oluyordu. Nasılsın sevgilim? İyisin değil mi'? Seni havaalanından alamadığım için bağışla. Santos açıkladı mı?
Tabii John, merak etme. Doğrulup bağdaş kurdu. Bu kadar zaman sonra sesini duymak harika bir

şey sevgilim. Çok mutluyum. Otel de gayet konforlu.
Mükemmel. Çok sevindim. Ha... Yemeğini yedin mi?
Doğrusunu istersen yemedim, John. Duş aldıktan sonra uyumuş kalmışım. Dominique büyük bir mutlulukla gülüyordu. Ama şimdi kendimi aç kurt gibi hissediyorum. Seni çok özledim. Bela Vista'ya giden yol temizlenip açılmadı mı daha?
Açılmak mı? Şaka mı ediyorsun? Brezilya'yı tanımadığın nasıl da belli oluyor. Hayatım, işler burada öyle bildiğin gibi değil. Adım atsam mı atmasam mı diye düşünüyor herkes. Bu nedenle o yolun açılması bir hafta da sürebilir, bir ay da.
Demek öyle?
Neyin var hayatım? Buraya helikopterle gelmekten korkmazsın değil mi? John endişelenmiş gibiydi. Santos iyi pilottur.
Korktuğum falan yok John, merak etme. Uzanıp bir sigara yaktı.
Söylesene John, kim bu Santos denilen adam? Senin çalıştığın şirketle ilgisi olan bir insan mı?
Evet öyle. Aslında bu şirketi babası kurmuş
Anlıyorum. Demek senin patronun o.
Yok canım. Vincente Santos şirket işleriyle fazla ilgilenmez. O daha çok babasının kazandığı parayı harcamakla zamanını geçiriyor.
John'un sesinin acılaştığını fark eden genç kız kaşlarını çattı. Konuşmandan, onu pek sevdiğin söylenemez.
Santos'u mu? Aslına bakarsan onunla müşterek bir yanımız yok. Ama onu pek sevmediğimi iyi anladın. Onun benim için hissettikleri ise beni hiç ırgalamaz.
Dominique endişelenmişti. John'un böyle konuştuğunu hiç duymamıştı o güne kadar.
Öyleyse... diye sordu, Nasıl oldu da beni karşılaması için aklına herkesten önce Mr. Santos geldi?
John alaycı bir sesle, Helikopterler iki kuruşa alınıp satılmıyor hayatım, diye hatırlattı.
Zaten Mr. Santos'a toprak kaymasını haber verdiğim sırada bir başkası da onu çağırmış.
Böyle ciddi durumlarda hatıra gelen ilk mantıklı kişidir.
Anlıyorum. Dominique bu duyduklarını hafızasının bir köşesine yazdı. Peki, şimdi ne yapıyorsun sevgilim? Nereden telefon ediyor sun?
Evimden. Burasını çok seveceksin Dominique. Yeni yapılan bloklardan birinde, ayrıca hayli büyük. Şimdilik fazla bir eşya yok. Bu işi sana bırakacağım. Daha önce de yazdığım gibi sen şimdilik Rawlings'lerde kalırsın. Nikâhımız beş hafta sonra kıyılacak. Bu, istediğin eşyaları seçip alman ve Brezilya'nın iklimine alışman için sana gereken zamanı kazandıracaktır. Burada kaliteli mal satan iyi mağazalar var. Ayrıca Mrs. Rawlings dikiş dikebilmen için makinasını sana ödünç vermeyi de kabul etti
Dominique sigarasından bir nefes çekti. Bana bir türlü gerçekmiş gibi gelmiyor; Brezilya' ya gelmiş olmam yani.
John güldü. Bu çok doğal. Kaç bin kilometre uçtun, bir düşünsene. Beyninin, fiziksel yaşantınla aynı düzeye gelmesi için zamana ihtiyacın var.
Haklısın galiba.
Yarın bir an önce buraya gel. Seni görmek, kollarımın arasında sıkmak ve öpmek için çıldırırken yalnızca telefonda konuşmamız o kadar yetersiz ki. John'un sesi boğuk boğuk çıkıyordu.
Seni seviyorum Dominique.
Ben de seni seviyorum sevgilim.
Peki hayatım. Şimdilik allahaısmarladık. Yemeğini yiyip erkenden uyu. Çok yorgun olmalısın.
Kendimi yorgun hissetmiyorum. Hele üç saatlik uykudan sonra. Ama lokantaya inip bir şeyler atıştırmam şart. Oraya geldiğimiz zaman beni karşılayacak mısın John?
Elbette sevgilim. İyi geceler.
İyi geceler.
Konuşma sona erdikten sonra Dominique uzun bir süre hiç kımıldamadan gözleri telefona dikili oturdu. Konuştuğu insanın İngiltere'de tanıdığı John'dan bu kadar farklı olması çok şaşırtıcıydı.
Ya da belki arada herhangi bir değişiklik yoktu da Dominique'e öyle geliyordu.
İçini çekerek sigarasını pirinç tablada sön dürdü. Tanışmalarının üzerinden fazla geçme den altı ay gibi uzun bir süre ayrı kalmaları büyük bir yanlışlıktı galiba. Ya ikisi de değişmişlerse? Ya da eski çevresinden ayrılmış olan nişanlısı hakkındaki fikirleri değişirse...
Ama çok gülünç bir şeydi bu. İnsan birine âşık olursa, onu her şeye rağmen severdi. Şartlar ya da çevre nedeniyle bu değişmezdi her halde.
Valizini açarak oradan mavi şifon elbisesini aldı. Uçuk renkli bir rujla dudaklarını boyayıp çabucak giyindi. Gür ve uzun saçlarını ör meye üşendiğinden yüzüne düşmesini önlemek için bir bant takarak koridora çıktı. Asansöre binip aşağıya indi.
Akşamın bu saatinde lokanta pek kalabalık sayılmazdı. Garson saygılı bir tavırla onu bir masaya götürdü. Gösterilen bu saygıya şaşıran Dominique acı acı, 'acaba beni Vincente Santos'un yakını falan mı sanıyorlar? Diye düşünü yordu. Hiç kuşkusuz o güne kadar böylesine bir ilgi görmemişti.
Önce biftek, fasulye ve pilav ısmarladı. Ar: kasından da portakal tatlısı. Portakallarla tadı İngiltere'de yediklerinden çok daha değişik ve lezzetliydi. Sonunda yemeğini peynir ve kahveyle bitirdi.
Yemeği beğendiniz mi Senyorita? Şef garsondu bu. Masanın yanında saygıyla eğilmişti.

Sigarasının külünü silkeleyen Dominique hoşnutlukla başını salladı.

Teşekkür ederim. Hepsi de çok lezzetliydi.

Buna sevindim. Kahvenizle birlikte likör alır mıydınız? Ya da bir konyak...

Dominique üzülerek itiraz etti. Oh, gerçekten istemem. Yemekte içtiğim şarap benim için yeterinden çok fazlaydı. Gülümsedi. Alkollü içkilere dayanabilecek kadar güçlü değilim.

Ne oluyor dostum? Masum insanları günah işlemeye ani teşvike başladın artık?

Arkalarından yansıyan bu kalın ve ahenkli ses, Dominique'in irkilmesine neden oldu. Başını çevirdiği zaman Vincente Santos'la göz göze geldiler. Sade ama kusursuz bir smokin giymiş, ince uzun boyu ve geniş omuzlarıyla şaşılacak kadar çekiciydi.

Şef garson döndü, Santos'u görüce büyük bir hoşnutlukla gülümsedi. Ah, Senyor Santos...

Beni şaşırttınız. Hanımefendiye bir likör almalarını salık veriyordum, ama korkarım istemiyorlar.

Vincente Santos lakayt bir tavırla masanın çevresindeki iskemlelerden birini çekerek oturdu.

Demek öyle Miss Mallory? Herhangi bir tehlikeye atılmaktan çekmiyorsunuz, değil mi?

Dominique büyük bir çabadan sonra yüzünün kızarmasını önledi. Sonra, Böyle bir şey söylemedim Mr. Santos, dedi. Yalnızca, içki içmeye pek alışkın değilim, hepsi bu.

Ama ne kadar yazık. Üstelik yakın dostum Enrico'nun Brezilya'daki en nefis konyağı size tavsiye etmesine rağmen... Şef garsona döndü. Senyorita, konyağı benimle birlikte daha sonra içecek Enrico. Sen artık gidebilirsin.

Emredersiniz senyor.

Şef garson uzaklaşırken Vincente Santos Dominique'e döndü. Karşısındakine, paha biçmek istercesine bakıyordu. Ne, kadar çekicisiniz bu akşam Miss Mallory, dedi.

Böyle bir güzellik, Maria Magdalena'nm lokantasında harcanmamalı.

Dominique soğukkanlılığını kaybetmeye başladığını hissetti. Onun buraya, kendisine gerektiği gibi davranılıp davranamadığını kontrol etmek için gelmediğinden emindi.

Olanca cesaretini toplayarak, Siz ne tavsiye edersiniz Mr. Santos? diye meydan okudu. Gayet sakinmiş gibi davranmaya çalışmasına rağmen içinde kopan heyecan kasırgalarının belli olmaması için dualar etmekteydi bir yandan. Vincente Santos gülümsedi.

Ne mi tavsiye ederim?.. Durun bakayım... Evet... Piranha denilen bir gece kulübü biliyorum. Orada dans edebiliriz. Ayrıca program da var.

Dominique'in tüyleri diken diken oldu. Piranha mı dediniz? Bir canlıyı iki üç dakika içerisinde parçalayan balık değil mi bunlar?

Haklısınız. Ama telaşlanmayın. Sizi o balıklara kurban etmeye hiç niyetim yok.

Dominique dudaklarını ısırdı. Beni rahatlattınız doğrusu. Alay etmeye çalışıyordu.

Aslında gecenin geri kalan bölümünü birlikte geçirmemiz konusunda ciddi olmadığınızdan eminim Mr. Santos. Onun için size yeniden iyi geceler dilerim.

Ayağa kalktı. Ama Santos da kalkmıştı. Hem bu durumda onun yolunu da kesmiş oluyordu.

Ciddi olmadığımdan demek bu kadar eminsiniz? dedi. Peki ama neden? Bir arkadaşımın nişanlısını en iyi şekilde ağırlamak istemem sizce uygun bir davranış değil mi?

Siz nişanlımın pek de arkadaşı sayılmazsınız, diye karşılık verdi Dominique.

Bir yandan da sessizce el çantasını inceliyordu.

Yaa... Demek o iyi çocukla konuştunuz? O da herhalde sizi bana karşı uyardı, öyle mi?

Hiç de sandığınız gibi değil. Hem John neden böyle bir şey yapsın? Yürümeye çalıştı.

Şimdi izninizle...

Bir saniye Miss Mallory. Size eşlik etmem de yoksa bir sakınca mı görüyorsunuz?

Hayır, ne münasebet.

Hâlâ tereddüt ediyorsunuz. Ben bu kadar korkunç bir insan mıyım? Bir iki saatlik beraberliğimiz sizde bu izlenimi mi uyandırdı?

Dominique gülümsedi. Beni bilerek yanlış anlamaya çalıştığınızın ikimiz de farkındayız sanırım.

Vincente Santos gözlerini kızın yüzünden ayırmadan yanına sokuldu. Parmakları, sanki farkında değilmiş gibi dalgın dalgın kızın kolunu okşadı. Az önce de söylediğim gibi, diye fısıldadı, çok güzelsiniz. Ve sizi Piranha'ya götürmek istiyorum.

Dominique, erkeğin dokunuşuyla kol kaslarının gerildiğini hissetti. Nefes almakta güçlük çekiyor, dizleri belli belirsiz titriyordu. Acaba Santos onda uyandırdığı etkinin farkında mıydı? Pek öyle görünmüyordu, ama bu ne ifade ederdi? Çünkü bütün nazikliğine rağmen iç dün yasında neler düşündüğünü anlamının kesinlikle olanaksız olduğunu sezmeye başlamıştı Dominique.

Bu düşünceleri kafasından silkip atmaya çalıştı. Erkeğin kendisini böylesine etkilemesine izin verdiği için deli olmalıydı. John'la ayrılmalarından, bir erkekle birlikte olmayı unutmasından bu yana çok uzun bir zaman geçmişti aslında. Bir okul öğrencisi toyluğu ile davrandığının farkındaydı. Neden adamın davetini reddedip odasına, çekilmemişti sanki?

İstemeye istemeye, Doğrusu, teklifinizi gerçekten reddetmem gerek, diye mırıldandı.

Vincente Santos omuzlarını dikleştirdi. İpekli kumaş, yapay ışıkların altında parıldadı bir an. Yüzünde acımasız bir ifade vardı. Suçlarcasma, Korkuyorsunuz Miss Mallory, dedi.

Rica ederim, gülünç olmayın.

Öyleyse buyurun gidelim. Yanıldığımı bana kanıtlayın.

Dominique çantasının sapını kopartacaktı neredeyse. Pekâlâ Mr. Santos, dedi.
Madem bu kadar ısrar ettiniz, sizinle geliyorum.
Mükemmel. Güçlü parmaklar kolunu kavradı. Neredeyse tamamen boşalmış olan lokanta salonunda birlikte yürümeye başladılar.
Cesaretinize hayranım.
Dominique silkinerek kolunu bu pençeden kurtardı. Cesaret değil Mr. Santos. Yalnızca tahammül.
Santos bir kahkaha attı. İşte o an onu hınçla yumruklayabilirdi Dominique.
Piranha gece kulübü, Copacabana'ya uzak değildi. Neonlarla aydınlatılmış görkemli bir binaydı burası. Çeşitli büyük salonlardan oluşmuştu Piranha. Bu salonlarda dans edebilir, içki içebilir, yemek yiyebilir, hatta gönül rahatlığı ile kumar oynayabilirdi insan. Kulübe adını vermiş olan canavarlar ise dinlenme salonundaki kocaman akvaryuma yerleştirilmişlerdi.
Dominique onları görünce tüylerinin ürperdiğini hissetti. Vincente Santos, Biliyor muydunuz, diye açıkladı, Bu balıklar insanı birkaç dakika içerisinde iskelet haline getirebilirler.
Dominique aldırmaz bir tavır takındı. Aslına bakarsanız, bu gerçeği uzun bir süredir biliyordum.
Pekâlâ. Hadi gelin, şurada bir içki içelim, Gayet doğal bir hareketle kolunu hafifçe kızın omzuna attı.
Bana yalnızca domates suyu lütfen, dedi Dominique. Omzundaki kaslı kolun varlığını huzursuzca hissediyor, belki kayıp düşer ümidiyle gereğinden hızlı yürüyordu.
Ama içki kadehini eline aldığı zaman bunun domates suyu ile ilgisi olmadığını gördü. Aman Tanrım, diye itiraz etti bunun üzerine, Bu da nesi?
Reçetesi bana ait. Bir tadına bakın.
Dominique küçük bir yudum aldı. Nefis bir içkiydi bu. İçerisine limon ya da ıhlamur konmuş, ayrıca başka şeyler de eklenmişti. Dominique bir tek kadehin zararı dokunmayacağına karar vererek Santos'un ikram ettiği sigarayı da alıp onunla birlikte dans salonuna doğru ilerledi, gösteriyi izlemeye başladı.
Pistte önce ateş yutan bir Brezilyalı birtakım numaralar yapıyordu. Bunu, çok hoş çalan ve söyleyen Portekizli bir gitarist izledi. İçkisini yudumlayıp sigarasından nefesler çeken Dominique çevresindeki gürültüden rahatsız olmaya başladı bir ara. Kuzey Amerika, Portekiz, Brezilya ve daha anlayamadığı çeşitli aksanlardan oluşan bir gürültüydü bu. Bir ara kaba bir Almanca, arkasından da mükemmel bir Orford İngilizcesi işitti.
Başını kaldırarak Vincente Santos’a baktı. Devamlı kendisini seyrediyordu adam. Bu, utanmasına yol açtı. O güne kadar kendisine, sanki bir mücevhere değer biçiliyormuşcasma, dikkat ve ısrarla bakılmasına tanık olmamıştı.Mecbur musunuz? diye mırıldandı.
Neye mecbur muyum?
Bana böyle bakmaya.
Neden olmasın? Sizi seyretmek çok hoşuma gidiyor.
Böylesine bir açık sözlülük karşısında ne karşılık vereceğini bilemedi Dominique.
Santos, Hadi gelin, dans edelim, dedi. İçkilerimizi burada bırakabiliriz.
Bu sırada gösteriler sona ermiş, müzik başlamıştı. Gitar, org ve davul seslerinin esrarlı titreşimlerinden oluşmuş, düzenli bir kalp atışını hatırlatan bir müzikti bu. Çiftler pisti doldururken ışıklar da iyice loşlaştı. Santos onun elini tuttu, masaların arasından piste doğru ilerlediler.
Ben pek bilmiyorum... diye kekeledi Dominique. Yani...
Aynı anda piste de çıkmışlardı. Vincente Santos döndü, kollarıyla sararak onu sert kaslı vücuduna doğru çekti. Yumuşak bir sesle, Neyi bilmiyorsunuz? diye sordu.
Dominique hafifçe başını salladı. Erkeğe bu kadar yakınken doğru düzgün düşünemiyordu. Şimdiye kadar hiç hızlı müzikle dans etmemiştim, diye itiraf etti. Aslında, bazı konular da çok toy bir insanım.
Santos hafifçe güldü. Neler söylüyorsunuz Miss Mallory? Böyle düşünmenizin sebebi nedir?
Dominique karşılık vermedi. Vincente'in hareketlerini izlemek hayli kolay geliyordu.
Dans ederlerken yalnızca bir defa başını kaldırarak adama baktı. Saçlarının, onun yanağına dokunduğunu fark etmişti. Aynı anda Santos'un da kendisini süzdüğünü gördü. İri kahverengi gözleri insanın içine işliyordu sanki. Üstelik ikisinin dudakları birbirlerine ne kadar da yakındı. Sanki öpüşecekmiş gibi...
Az sonra dans müziği bitmiş, müşteriler de masalarına dönmeye başlamışlardı. Ansızın heyecanlı bir sesin attığı bir çığlık hepsini oldukları yere çiviledi. Kavalyesi ile birlikte pistten ayrılan bir kadındı bu. Ama Dominique'in o güne kadar gördüğü en egzotik ve en güzel kadın...
Vincente... diye bağırarak Santos'un önce yanaklarından, sonra da dudaklarından öptü.
Senin Rio'da olduğunu bilmiyordum. Büyük bir heyecanla konuşuyordu. Neden bana haber vermedin? Avrupa'dan iki hafta önce döndüm ve son derece yalnızım. Sen de beni hiç aramadın.
Vincente, siyah saçların üzerinden kenarda kalan Dominique'e baktı. Onun bu rastlantıdan sıkıldığını anlayınca da yumuşak ama kesin bir hareketle kendini kadının kollarından kurtardı.
Çok işim vardı Sophia, diye karşılık verdi. Sesindeki soğukluğu fark eden kadın dönerek Dominique'i tepeden tırnağa uzun uzun süzdü. Sonra,
Anlıyorum, diye mırıldandı yavaşça. Çok işin olduğunu anlıyorum. Ama şekerim, senin zevklerine göre biraz fazla genç ve saf değil mi bu iş?

Vincente Santos'un gözleri buz parçaları gibi soğuk ve duygusuzdu şimdi. Senin görüşünü sormuş muydum? diye homurdandı.

Yoo, hayır. Ama ben, sana en gizli düşüncelerimi bile rahatça açıklama hakkına sahip olduğumu sanıyorum. Sonuç olarak sen her zaman bana dönersin, öyle değil mi *c h e r i* ?

Dominique, bu konuşmadan midesi bulanacak kadar rahatsız olmuştu. Onları öylece bırakarak gidip masasına oturdu. Keşke gece kulübünden tek başına çekip gidecek kadar cesareti olsaydı. Ama vakit çok geç olmuştu. Bu yabancı şehirde şu anda bir taksi bulacağından da pek emin değildi.

Birkaç saniye sonra masanın örtüsü üzerine uzun bir gölge düştü. Santos'du bu. Yüzü öfke den daha da kararmıştı. Sesi kırbaç gibi sakladı. Bir daha sakın böyle bir şey yapma.

Ne demek istediğinizi doğrusu anlayamadım Mr. Santos? Yani metresinizle yalnız kalmak mı istiyorsunuz?

Dominique de öfkelenmişti. Ne yapıp ne yapmaması konusunda karar vermeye ne hakkı vardı bu adamın?

Santos'un güçlü pençesi bir anda kızın ince bileğini kavradı ve bir çekişte onu oturmakta olduğu iskemleden kaldırıverdi. Gel, diye homurdandı. Başka bir yere gideceğiz.

Dominique kurtulmak için çabalıyordu ama boşuna.

Eve gitmek istiyorum Mr. Santos dedi ters ters. Daha doğrusu otelime...

Santos cevap vereceği yerde döndü ve hızlı adımlarla kapıya doğru yürümeye başladı. Dominique'in kolunu bırakmamış olduğundan adamın peşinden adeta sürükleniyordu.

Arabanın yanına gelince Santos kapıyı açarak onu sert bir tavırla ön koltuğa yerleştirdi, sonra gelip onun yanına oturarak kontağı çevirdi. Güçlü motor homurdanarak çalıştı ve araba bir ok gibi ileri fırladı. Deniz kenarında ki yolu hızla geçip şehrin iç taraflarına yönel diler. Bir süre sonra dik ama geniş caddeler den tırmanıyor, şehrin bu daha eski bölümün deki yaşlı binaların aralarından geçiyorlardı.

Dominique bir ara nereye gittiklerini sormaya niyetlendi. Ama erkeğin yüzünde öyle haşin bir ifade vardı ki hemen vazgeçti bundan. Bir daha da Santos ya da Santos gibi kişilerle birlikte çıkmayacağına yeminler edip duruyordu içinden.

En sonunda ulu ağaçların aralarında uzanan geniş bir bulvara çıktılar. İlerde büyük bir park ve bunun yanında da birkaç tane gayet lüks apartman göze çarpıyordu. Santos arabayı bunlardan birinin önüne park edip Dominique'in kapısını açtı, bir kendisine, bir önünde durdukları apartmana korku dolu gözlerle bakan Dominique'e, Hadi, in dedi. Bu söze uydu Dominique. Santos'u izlemekten başka bir seçeneği kalmadığını biliyordu.

İçerde birkaç tane asansör gözüne çarptı. Bunlardan birine bindiler. Adam çatı katını gösteren düğmeye basınca, asansör sessiz bir hızla yukarı fırladı. Az sonra halı kaplı geniş koridorda yan yana yürürlerken tam anlamıyla kendisini toparlayamamıştı henüz. Ö sırada Santos koluna girerek' onu çift kanatlı kapılardan birine doğru götürdü. Kapılardan birini açtı ve nezaketli ama karşı konulmaz bir kesinlikle kızı içeriye soktu, ışıkları yaktı.

Karşısındaki inanılmaz lüks karşısında Dominique'in ağzı açık kalmıştı. Salona birkaç basamakla iniliyordu. Zemin gökkuşağı gibi parıldayan mavi ve altın renkli seramik döşenmiş, üzerine düzensiz bir şekilde vahşi hayvan postları atılmıştı. Geniş, rahat koltuklar da aynı deridendi. Cephe, kızgın güneşi tutup yalnızca aydınlığı içeriye yansıtacak şekilde panjur kaplı boydan boya tek bir pencere halinde uzanıyordu. Dominique bunların açık olduklarını far-ketti. Oradan şehrin panoramik görüntüsü ve hafif ışıklar görünüyordu. Altın renkli uzun perdeler açıktı. Tavandan gayet modern avizeler sarkıyordu.

Vincente Santos kapıyı kapatıp salona indiği zaman Dominique bu düşüncelerden kendisini kurtardı.

Evet dedi Santos. İzlenimlerin nedir?

Her şey çok güzel tabii. Ama bunu benim söyleyip söylemememin ne önemi var?

Anlaştık. Ancak ben gene de senin gerçek düşünceni öğrenmek istiyorum.

Gerçek düşüncem bu. Şimdi, artık gidebilir miyiz?

Santos hiddetle küfretti. Madre de Dios! Allah kahretsin... Rahatlasana biraz. Ben canavar falan değilim. Burası sadece benim evim.

Kapıya doğru yönelen Dominique, Bunun farkındayım, dedi.

Öyleyse gel ve otur.

Gelip oturmasam bence daha iyi.

Nedenmiş o?

Şey… Eğer John benim buraya geldiğimi bir öğrenirse, bundan hiç hoşlanmaz herhalde.

Vincente onu bir süre inanmaz bakışlarla süzdü. Sonra kahkahalarla gülmeye başladı. Bir yandan da, Aman Tanrım... diye bağırıyordu. Saygıdeğer nişanlınızın benimle birlikte bir gece geçirmenize pek aldırış etmeyeceğini daha otelden ayrılmadan önce anlamıştınız değil mi?

Dominique kıpkırmızı kesildi. Ne olmuş yani??..

Olan şu: siz de tehlikeyi göze aldınız ve şimdi de buradasınız.

Ne demek istiyorsunuz?

Vincente kravatının düğümünü çözüp bunu çıkartarak koltuklardan birine fırlattı.

Peki, siz benim ne demek istediğimi sanıyorsunuz?

Dominique yeniden kapıya doğru ilerlerken, Sizi uyarıyorum Mr. Santos, diye bağırdı.

Eğer beni zorla...

Santos bıkkın bir sesle, Artık büyü biraz, diye söylendi. Belki hayal kırıklığına uğrayacaksın, ama ben çevremdeki her dişiyi iğfal etmeye çalışan bir erkek değilim.

Öyleyse beni buraya neden getirdiniz?

Neden mi? Omuzlarını silkti. Neden olacak, biraz konuşalım diye.

Dominique kuşku dolu gözlerle, Ne hakkında? diye sordu.

Sizin hakkınızda. Şimdi de ceketini çıkarı yordu Santos. Gelin oturun. Hava çok sıcak. Sıcağı herhalde siz de hissediyorsunuz. Oturun ve rahatlayın. Elinizdeki kartları oyunun gidişi ne göre oynamalı, peşin hükümlü olmamalısınız. Belki de hiçbir zaman gerçekleşmeyecek olan bir şeyi bekleyip durmanız anlamsız.

Dominique içini çekerek bir an düşündü. Her halde apartmanın bu katı tamamen Vincente Santos'a ait olmalıydı. Eğer kendisine tecavüz etmeye kalkışırsa, kurtulma şansı ne kadardı acaba? Asansörü aşağı göndermişti. Merdivenlerden koşmaya çalışsa, daha kapıyı açamadan ona yetişebilirdi. Üzgün bir şekilde başını salladı. Evet. Ne yazık ki şu anda tam anlamıyla adamın insafına bağlı kalacak kadar budalaca davranmıştı.

Tam o sırada Santos, Hiç uğraşma, kaçamazsın, diye homurdandı. Sanki aklından geçenleri okuyordu. Onun için en iyisi otur ve eğlenip her şeyin tadını çıkartmaya çalış. Sana bir içki hazırlayacağım.

Çaresiz kalan Dominique ağır ağır basamaklardan inip leopar derisiyle kaplı koltuklardan birisine oturdu. Burası o kadar rahattı ki, ister istemez arkasına yaslandı.

Vincente Santos içkisini verdi. Sonra karşısındaki koltuğa oturup bir sigara uzattı, yaktı. İşte bu kadar. Sandığın kadar kötü sayılmaz, değil mi? diye sordu.

Beni neden evinize getirdiniz Mr. Santos?

Mr. Santos'u bırakıp şuna, Vincente desek nasıl olur? Durumumuzu incelersek, Mr. Santos kelimesi gülünç düşüyor. Senin adın da Dominique. Adını çok sevdim. Sana uyuyor.

Bütün bunları öylesine rahat ve sade bir şekilde söylemişti ki, Dominique bundan hoşlandığını düşündü. Ama gene de duymazlığa gelerek, Söyler misiniz Mr. Santos dedi üzerine basa basa, Bu gece otele neden döndünüz?

Hmmm... Beni hem şaşırttın, hem de merakımı uyandırdın. Açık konuşmamı istersen, sen hiç de Harding gibi bir adamı çekici bulacak tipte bir kadın değilsin.

Dominique birden şaşaladı. Terbiyeye aykırı sözleri nasıl da gayet olağan bir şey hâline sokabiliyordu. Tedirgin bir şekilde, Nereden biliyorsunuz? dedi. Hakkımda hiçbir bilginiz yok ki.

Öyle mi sanıyorsun? Tembel bir tavırla sigarasından derin nefesler çekerek devam etti. Ben, senin Sophia'nın dediği kişi olduğunu biliyorum. Genç ve toy... Böyle bir birleşim, benim için büyük bir yenilik sayılır. Çünkü bugüne kadar tanıdıklarım, hep çok küçük yaşta feleğin çemberinden geçmiş kadınlardı.

Tecrübeli demek istiyorsunuz herhalde.

Vincente omuzlarını silkti. İstiyorsan öyle olsun. Sonra kadehindeki içkiyi bir dikişte bitirip yenisini doldurmak için ayağa kalktığı sırada Dominique'in bakışları, kenardaki sehpanın üzerinde duran bir fotoğrafa takıldı. Yaklaşık ondokuz, yirmi yaşlarında genç bir kız resmiydi bu.

Kısa siyah saçlı, kalp biçiminde bir yüze sahip çok güzel bir kız... Dominique, kim olduğunu merak etti. Kuşkusuz, o Sophia denilen kadınla aralarında hiçbir benzerlik yoktu.

Vincente bardağmdaki içkiyi yenileyerek döndü ve Dominique'in ilgisini fark etti. Biraz da sert bir sesle, O şeytansı küçük beyninden nasıl düşünceler geçiyor acaba? diye sordu. Bu resim kız kardeşime ait.

Oh. Dominique içkisinden bir yudum aldı. Hayli güzel bir kız.

Gerçekten güzel, değil mi? Dudakları acı bir alayla çarpıldı. Güzel... Ama mutsuz.

Mutsuz mu?

Mutsuz kelimesi onun durumunu belirtmek için belki de çok zayıf kalıyor.

Ama neden? İstememesine rağmen Dominique oldukça meraklanmıştı.

Kardeşimin durumunu, 'perişan olmuş, dersem herhalde daha iyi açıklamış olurum. Evet, perişan oldu zavallı. Duygularıyla alçakça oynayarak kötüye kullanan bir adama âşık olmuştu. Gerçeği keşfettiği zaman çıldırdı adeta. Hiç kimsenin tesellisi para etmedi ve gidip St. Teresa manastırına rahibe olarak dünyadan elini eteğini çekti.

Dominique gözlerini bir türlü kadehinden kaldıramıyordu. Zor duyulur bir sesle, Çok üzüldüm, diye fısıldadı.

Vincente düşünceli bakışlarla onu süzdü. Sahi mi? Gerçekten mi üzüldün Dominique?

Dominique Vincente'in yüreklere işleyen bakışlarından kendini güçlükle kurtardı.

Sonra, Aman Tanrım, diye sıçradı yerinden. Gözleri saatine takılmıştı.

Biri on geçiyor. Artık gitmeliyim.

Ne kadar da geç olmuş değil mi? Canım, alt tarafı daha gece yarısını bir saat geçiyor, hepsi bu.

Yorgun musun yoksa?

Dominique ayağa kalktı. ,Hem de çok.

Vincente ciddi bir tavırla alay etmeye başladı gene. İstersen evimde kalabilirsin. Burada bir sürü oda var.

Dominique, yüzündeki bütün kanın çekiliverdiğini hissetti. Lütfen Mr. Santos, diye yalvardı. Artık benimle alay etmeyin.
Vincente kadehini sehpanın üzerine koyarak Dominique'in yanma geldi. Heyecandan boğuklaşan bir sesle, Alay eder gibi mi konuştum yoksa? diye sordu.
Dominique dayattı. Ben o şekilde yorumluyorum Mr. Santos.
Vincente uzun uzun ona baktı. Tereddüt ediyor, karar vermeye çalışıyordu. Sonra hiddetle homurdanarak döndü ve koltuğun üzerinde duran ceketini kaptı. Tamam, tamam gidiyoruz, diye söylendi. Ve merdivenleri bir sıçrayışla çıkarak kapıyı açtı. Bu hiç açılmayacakmış gibi gelen kapıdan kendini inanılmaz bir rahatlamayla dışarı attı Dominique.
Hava hayli serinlemişti. Ama bu serinlik insana büyük bir zevk veriyordu. Titreyen bacaklarıyla arabaya bindi. Birden kendini çok yorgun hissetmeye başlamıştı. Vincente'in evin de geçirdiği yarım saat sanki onun son dayanma gücünü de silip süpürmüştü.
Hotel Maria Magdalena'nm önünde durduklarında bu dönüş yolculuğu Dominique'e sanki birkaç saniye sürmüş gibi geldi. Vincente kapıyı açtı. Hiçbir, şey söylememişti. Dominique'e, istediği zaman inebileceğini belirtmek ister gibiydi. Hiç kuşkusuz artık bir an önce onu başından savmak istiyordu.
Dominique kayarak indi. Hafifçe sendeliyordu. Ancak Vincente, onun otelden içeri girip girmediğini görmek için beklemedi bile. Dominique daha iki adım atamadan güçlü araba tozu dumana katarak gecenin karanlığında göz den kaybolmuştu bile.
Dominique, odasının lambasını yakmadan karanlıkta soyunup sutyen ve bikiniyle kendini yüzükoyun yatağın üzerine attı. Tuhaf bir tatminsizlik duygusunun bilincindeydi. Birdenbire bütün gece çok tatsız bir hal almıştı.
Neden böyle hissettiğinden de nedense emin değildi. Direnmesini biraz çabuk kabullenmişti galiba Vincente. Ama genç kız Vincente için vaktin daha çok erken olduğunu ve gecenin bu saatinden sonra bile onu doyurmak için Sophia gibi kim bilir kaç kadının beklediğini düşündü. Ancak bütün bunların kendisiyle hiçbir ilgisi olamazdı tabii. Eğer Vincente kendisiyle sevişmek isteseydi, mutlaka dehşet içerisinde kalırdı.
Yoksa zevk mi alırdı?

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Dominique kafasının içi allak bullak olmasına rağmen gayet iyi uyumuştu. Saat sekizde trafik gürültüsüyle gözlerini açtı. Hafif bir sis şehrin yüksek yokuşlarını sarmalıyor, dışarıda nefis bir gün başlıyordu.
Acele bir duş aldıktan sonra, bir gün önce giydiği pamuklu elbiseyi sırtına geçirdi. Biraz buruşmuştu budama nedense o mavi şifon elbiseyi istemiyordu. Saçlarını tarayıp makyajını da yaptıktan sonra lokantaya indi. Saat daha dokuz bile olmamıştı. Kahvaltı olarak tavada kızartılmış limonlu kek yedi, birkaç fincan da kahve içtikten sonra günün ilk sigarasını yaktı.
Saat ona doğru odasında eşyalarını topluyordu. Aşağı inip lobideki kırmızı kadife kaplı kanepeye yerleştiği sırada resepsiyon müdürü yanına yaklaştı.
İyi günler Miss Mallory. Sizi bir araba bekliyor. Çıkıyor musunuz?
Dominique durakladı. Hesabım?..
Hesabınız ödendi hanımefendi. Size iyi yolculuklar dilerim.
Teşekkürler. Otelinizden çok hoşnut kaldığımı özellikle belirtmeliyim. İyi günler.
Kalktı, valizini alarak döner kapıdan otelin dış merdivenlerine çıktı. Biraz da öfkelenmişti doğrusu. Ancak bu hesap sorununu unutmaya çalıştı. Aynı anda da merdivenlerin dibinde bekleyen dört kapılı, büyük siyah arabayı gördü. Mavi üniformalı bir şoför bekliyordu bunun önünde. Merdivenlerden inerken saygıyla arka kapıyı açtı. Dominique hayretle sordu.
Mr. Santos'un arabası mı bu?
Şoför saygılı bir tavırla başını salladı. Evet, senyorita.
İçini çeken Dominique arabaya bindi. Sonra elinden geldiği kadar doğal olmasına çalıştığı bir sesle Mr. Santos yok mu? diye sordu. Motoru çalıştıran üniformalı şoför,
Hayır, diye karşılık verdi. Senyor Santos özür diledi senyorita. Çok önemli bir işi çıktığı için ne yazık ki kendisi gelemiyor. Sizi Bela Vista'ya ben götüreceğim.
Dominique uzun, sivri tırnaklarının hırsla avuçlarına battığını hissetti. Oh... Evet, anlıyorum.
Araba hareket ederken o da rahatça yumuşacık koltuğa yaslandı. Hem şaşırmış, hem de rahatsız olmuştu. Acaba Santos kendisini götürmekten niçin vazgeçmişti? Bu davranışın, dün gece olanlarla bir ilgisi mi vardı yoksa? Ama sonuç olarak bir önceki gece ne olmuştu zaten?
Sinirlerini yatıştırmak için bir sigara daha yaktı.
Şoför, arabayı patronundan daha dikkatli kullanıyordu. Ama gene de az sonra küçük, yerel havaalanına ulaşmışlardı. Dominique törenlere özgü bir resmiyetle arabadan alınıp az ötede bekleyen gümüş ve mavi renklerle boyalı helikoptere bindirildi.
Pervaneler gürültüyle çalışmaya başladı ve az sonra havalandılar. Dominique hiç helikoptere binmemişti o güne kadar. Bu yüzden önceleri çok heyecanlandı. Aygıtın önündeki panoramik pencere, insanda oradan fırlayıp boşluğa yuvarlanıverecek duygusu uyandırıyordu. Ancak birkaç dakika sonra bu duygusu geçti ve eğlenmeğe başladığını hissetti.
Yavaş yavaş eski sakinliğine kavuşan Dominique, Adınız nedir? diye sordu. Adam gülümseyerek

karşılık verdi.
Adım Salvador, senyorita.
Mr. Santos'un yanında mı çalışıyorsunuz?
Yirmi yıldır, senyorita. Aile'nin yanında çalışmaya başladığım sıralar Senyor Santos daha küçük bir çocuktu.
Hayli ilgi çekici bir konuydu bu. Her ne kadar Vincente Santos hakkında bu kadar meraklı görünmemesi gerektiğini hissediyorsa da, bir önce ki geceden beri aklını kurcalayan muammaları çözmek için başka bir yol bulamamıştı. Karşısındaki adamı, kendisine belli etmeden sorguya çekebilmek gayesiyle düşünürken Salvador'un, Brezilya'ya Senyor Harding'le evlenmek için geldiniz değil mi? diye sorduğunu işitti. Ve bu sorunun ifade ettiği anlam nedeniyle yanakları yanmaya başladı.
Kısaca, Evet, dedi. Onun için geldim.
Salvador ikna olmuş gibi başını salladı. Sanki güç bir şeyi kolay elde etmiş gibi bir hal takınmıştı adam. Dominique, 'uşağı da efendisinden farksız' diye düşündü. Sonra konuyu değiştirmek için, soğukça bir sesle, Yolumuz daha çok sürer mi? diye sordu.
Kırk, kırk beş dakika kadar. Hedefinize varmak için sabırsızlanıyorsunuz herhalde?
Elbette. Şey... Nişanlımı tanıyor musunuz?
Senyor Harding'i mi. Tabii tanıyorum senyorita. Hiç kuşkusuz, pek konuşkan bir insan değildi Salvador.
Dominique içini çekti, sonra sigara paketini çıkardı. Son zamanlarda fazla sigara içiyordu. Ama vakit geçirmek için oyalanabileceği bir şeye ihtiyacı vardı. Sigarasını yakarken Salvador sordu:
Bela Vista hakkında bilginiz var mı senyorita?
Ne demek istiyorsunuz?
Önemli bir şey demek istemiyordum senyorita. Bela Vista küçük, şirin bir kasabadır. Bu dağların arasında, nasıl derler, hah... Tıpkı çöplükte yetişen bir gül gibi. Hükümet tarafından işçiler için yapılmış yeni binalar, parklar ve ilgi çekici birçok yerlere sahiptir. Burada yaşamaktan çok hoşnut kalacağınıza eminim:
Dominique adamı ilgiyle dinlemekteydi. Siz de Bela Vista'da mı oturuyorsunuz?
Ben genellikle Senyor Santos neredeyse orada olurum. Bazen Bela Vista, bazen Rio, bazen de Avrupa'da... Senyor Santos, yerinde duramayan, huzursuz bir insandır senyorita.
Dominique kuru bir sesle, işte inanabileceğim bir şey, diye mırıldandı.
Salvador, sanki zorunluymuş gibi, Bu her zaman böyle değildi, diye açıkladı. Ama Senyor Santos kolay anlaşılabilecek bir insan sayılmaz. Onun on beş on altı yaşlarındaki halini hatırlıyorum. Yaşamak ve tecrübe edinmek için içinde sonsuz bir heyecan vardı. Ama artık bir erkeği mahveden şeyin tecrübe değil de diğer insanlar olduğunu mükemmel öğrendi.
Dominique sigarasının ateşini inceliyordu. Kuşkulu bir sesle, Galiba siz çok sadık bir insansınız, dedi.
Sahip olduğum her şeyi bana Senyor Santos vermiştir. Adam şimdi büyük bir heyecanla konuşuyordu. Öğrenim, meslek, mevki... Bunları kolay kolay unutmam senyorita.
Dominique kaşlarını kaldırdı. Salvador, Vincente Santos'u yalnızca patronu olarak kabul etmiyordu kuşkusuz. Aynı zamanda..'Her neyse' dedi içinden ve dikkatini bundan sonra altlarındaki manzaraya verdi. Kendisini ilgilendirmeme si gereken olaylarla biraz fazlaca zaman harcı yordu galiba.
Az sonra alçalmaya başladı Salvador. Altlarındaki yemyeşil çayırlık, helikopter yaklaştıkça adeta büyüyüp genişliyordu. Ve bu çayırlığa kurulmuş olan Bela Vista artık açık seçik karşılarındaydı. Çok ötelerde bir makineler ve binalar kümesi yükselmekteydi. Dominique burasının John'un çalıştığı rafineri ve laboratuvar olduğu nu tahmin etti.
Helikopter iyiden iyice alçalmış olduğundan Dominique park yerinde konmaları için ayrılmış olan bölümü gördü. Salvador birkaç saniye helikopteri havada hareketsiz tutarak ayarladı, sonra son derece temiz bir inişle aracı, ana cad deden pek de uzak olmayan yere indirdi.
Hafif bir gülümsemeyle ona döndü. İşte geldik senyora. Sağ salim indik. Nişanlınız da orada sizi bekliyor.
Dominique dikkatle çevresine bakınmaya başladı. Az ötede birkaç kişilik bir grup duruyordu, ama hepsi de yabancıydı bunların. Bir an kalbinin duracağını sandı. Sonra ansızın John'u fark etti. Ne kadar değişmişti. Saçları eskiye kıyasla hayli uzundu. Üstelik sakal ve bıyık da bırakmıştı.
Askılı pantolonu ve sırtındaki portakal rengi parlak gömleğiyle Dominique için tam bir yabancıydı.
Dominique, Salvador'un yardımıyla helikopterden indi. John bir anda yanındaydı. Büyük bir özlemle Dominique'i kucaklamış, sakallı yanaklarını onunkine bastırmıştı. Büyük bir heyecan la, Dominique... Dommique... Dominique... diye tekrarlıyordu. Oh... Seni görmek harikulade bir şey.
Dominique, yakınlarındaki yabancıların bu sıcak karşılamayı dikkatle seyrettiklerini fark ederek John'un kollarından sıyrıldı. Sonra Salvador'un da tuhaf bir yüz ifadesiyle kendilerini süzdüğünü gördü.
Nişanlısının kucağından kurtulur kurtulmaz, Ama John... diye itiraz etti. Dur da kendime geleyim biraz.
Az sonra John'un mavi arabasına binmişlerdi. Kollarını iki yana açarak, îşte... dedi John. Ne düşünüyorsun?..
Dominique başını salladı. Değişikliğe uğramış olan John'un, üzerinde yarattığı ilk izlenimi sil kip

atamamıştı daha. Nişanlısının sorusu üzeri ne, başka hiçbir şeyi fark edemeyecek kadar kendi duygularıyla dopdolu olduğunu hayretle anladı. Daha... Daha herhangi bir karar vere bilecek kadar çok şey görmedim, diye kekeledi. Fakat havadan, çok güzel görünüyordu. Böyle bir yere, bu ıssız dağların arasında rastlamak gerçekten hayret verici.
Çok doğru söyledin. Hem zamanla buraya daha da alışacaksın. Biliyor musun, bana bura da devamlı bir iş önerdiler. Doğrusunu istersen kabul etmeyi cidden düşünüyorum.
Dominique belli belirsiz gülümsedi. Öyle mi?
Senin burada yalnızca iki yıl kalacağını sanıyordum.
John motoru çalıştırdı. Sonra, Ben de öyle sanıyordum, dedi. Ama az önce de söylediğim gibi bana burada daha iyi bir mevki önerdiler. Üstelik alıştıkça Bela Vista'yı daha fazla sev meye başladım. Evet, buralar biraz ıssızdır. Ayrıca bazı kişiler Brezilya'dan hoşlanmıyorlar. Ama ben beğeniyorum sevgilim. Her yanını görüp tanımak istiyorum. Balayımızda alacağım izinden yararlanarak ülkenin iç kısımlarını gez meyi düşündüm. Burada, aklımıza ne gelirse kiralayabiliriz. Çadır, uyku tulumları, yemek pişirmek için araç gereç gibi.
Dominique yüzünü ekşitti. Oysa ben Petropolis'e gitmeye karar verdik sanıyordum.
Öyleydi, sevgilim. Ama bu çok daha heyecan verici değil mi?
Kuşkulu bir tavırla, Doğrusu pek bilemeyeceğim, diye karşılık verdi Dominique. Ve konu bu şekilde, çözümlenmeden kapanmış oldu.
Araba, Rua Carioca'dan şehrin dış sınırlarına doğru ilerliyordu. Dominique merak etti, Kiraladığın ev nerede?
Buradan pek uzak değil. Ama şimdi oraya gitmiyoruz. Rawlings'ler bizi öğle yemeğine davet etmişlerdi. Evleninceye kadar onların yanın da kalacaktın, hatırlıyor musun?
Dominique başını salladı. Hatırlamaz olur muyum? Tabii. Bir yandan da, uzun bir süre John'la yalnız kalamayacağı için uğradığı ha yal kırıklığına üzerinden atmaya çalışıyordu. Aralarında konuşmak zorunda oldukları çok şey vardı.
Ayrıca Dominique nişanlısını yeni baştan tanımaya çalışmasının çok doğru bir şey ola cağını düşünüyordu. İngiltere'deki nazik, iyi giyimli John gitmiş, yerine bir başkası gelmişti sanki. Ve kendisine çok yabancı gelen biriyle beş hafta gibi bir süre içinde evleneceğini bilmesi, doğrusu ona pek tuhaf geliyordu. Ama evlenip bir arada yaşamaya başladıktan soma her şeyin eskisi gibi olacağına kendisini inandırmaya çalışmaktaydı.
Rawlings'lerin evi diğerlerinden ayrı bir yere yapılmıştı. Helikopterden gördüğü diğer evlerde ki şık ve pahalı süslemelere sahip de değildi. İçeriye girince buranın hayal gücünden tamamıyla yoksun ve kasvetli bir şekilde döşenmiş olduğunu gördü. Marion Rawlings'le tanışınca da bunun sebebini anlamakta gecikmedi.
Marion Rawlings buğday sarısı saçlarıyla ger çekte çok güzel bir kadın olabilirdi, ama değildi. Otuz beş yaşlarında kadar gösteriyordu. Gayet demode elbiseler giymekteydi. Üstelik eteklerinin boyu o kadar uzundu ki, Dominique'nin Londra ya da Rio'da hiç de cüretkâr gibi dur mayan elbisesi, onun karşısında sanki çıplakmışçasına kısa görünüyordu. Misafirini sertliğe varan bir nezaketle karşıladı. Ama kocası Harry öyle değildi. Neşeli, dünya zevklerinden yararlanmasını bilen bir insana benziyordu. Dominique'in elini tulumbadan su pompalar gibi sallıyarak kuvvetle sıktı. Ama karşısındaki saf güzelliği, birbirine hayli yakın gözleriyle ısrarlı ısrarlı süzmesi biraz da rahatsız ediciydi. Evleninceye kadar burada yaşayacağı beş haftanın hiç de rahat geçmeyeceğini anladı Dominique.
Rawlings'lerin üç çocuğu vardı. On üç yaşın da bir kızları ve on beş ile on altı yaşlarında da iki oğulları. Hiç değilse onlar candan davranıyor, Londra hakkında sorular sorarak rahatlamasını sağlıyorlardı. Yemeklerini yerlerken çeşitli konulardan söz açılıyordu. Marion Rawlings, Ne dersin şekerim, diye sordu. Buraları sevebilecek misin?
Dominique gülümsedi. John'un uzattığı sigarayı alırken, Seveceğimi umuyorum, diye başını salladı. Çok heyecan verici bir ülke. Siz öyle bulmuyor musunuz?
Marion Rawlings bir an sanki dilini yutmuş gibi kalakaldı. Sonra, Sevgili yavrum, dedi sabırla, Ben tam yedi senedir buradayım ve Brezilya'dan nefret ediyorum. Dayanılmaz sıcak, sinek ve korkunç böcekler... İğrenç... John evlenmek üzere buraya geleceğini söylediği zaman, ne saklayayım, senin deli olduğunu düşünmüş tüm doğrusu.
Harry Rawlings, Ama Marion, diye homurdandı, Kıza buraları kötülemeye hakkın yok. Sen burasını gayet tabii sevmezsin, çünkü böl para harcayabileceğin lüks mağazalar yok. Ayrıca saçlarını da beş dakikada bir yaptıramıyor-sun. Eğer senin de Alice Latimer gibi zamanını değerlendireceğin bir işin olsa...
Marion'un sesi birdenbire yükseliverdi. Benim o kenar mahallelerdeki gecekondularda yaşayan leş gibi çocuklara gidip bakacağımı sanıyorsan aldanıyorsun. Zamanımı değerlendirebilecek başka şeyler var.
Harry Rawlings kavgaya tutuşurmuşçasına, Ne gibi? diye hırladı.
Örgü, dikiş ve kitaplar...
Öyle mi?.. Harry'nin sesi pek kuşkulu çıkmıştı. Aksine, bana o eski kafadarlarınla oturup milleti çekiştirmekten başka bir şey yapmıyormuşsun gibi geliyor. Sen ve o Pedlar karısı... Kimseye bir dakika rahat verdiğiniz yok.

Beni eleştirmeye kalkışma Harry Ravvlings.

Kadın hiddetle bağırırken, John özür dilemek istercesine Dominique'e bir göz attı, sonra ayağa kalkarken, Bizim artık gitmemiz gerek, diye tartışmayı kesti. Konuşacağımız çok şey var. Az sonra arabaya binmiş, John'un evine doğru yol alıyorlardı. Yanlarında kalabileceğim tek aile bu muydu Allah aşkına? diye somurttu Dominique.

John enikonu rahatsız olmuştu. Şey... diye kekeledi. Bizim Harry önerdi, ben de bir türlü reddedemedim. Marion'un biraz cadılık tarafı olduğunu biliyorum, ama aslında pek fena bir insan sayılmaz. Aslına bakarsan Harry de melek değildir hani. Kadının hayli kötü bir yaşantısı var.

Her neyse canım, dedi Dominique. Alt tarafı, beş hafta fazla uzun bir süre sayılmaz. John’un yaşamakta olduğu daire gerçekten hayli büyüktü. Bu havadar ve bol ışık alan evde çok mutlu olacağını düşündü Dominique. O sırada devamlı onun tepkilerini denetlemekte olan John, Marion, çarşaf, perde ve benzerlerini dikmen için makinesini kullanabileceğini söylemişti, dedi. Sonra, Geldiğin için pişman olmadın, değil mi sevgilim? diye ekledi hafif bir tedirginlikle.

Dominique bir an onun merakla cevap bekleyen yüzüne baktı, sonra koşup kollarına atıldı. Hayır sevgilim, hayır... Hayır... Hayır... diye fısıldarken zihnini kurcalayan bütün kötü düşünceleri kafasından kovmuş bulunuyordu.

Brezilya'ya gelişinin üzerinden fazla zaman geçmeden Dominique buranın iklimine tamamen alışmış bulunuyordu. Bu dağlarda hava fazla sıcak değildi. Dominique de fazla aldırış etmiyordu aslında. Kısa bir süre içerisinde teni hafifçe esmerleşerek tatlı bir bal rengine dönüşmüş, saçları ise bir ton açılmıştı. Günleri, evin de çalışmakla geçiyordu.

Gelişini izleyen kısa süre içerisinde Marion'un her zaman beraber olduğu diğer üç kadını tanımış, ama onlardan kesinlikle etkilenmemişti. Hepsi aynı yaş ve karakterde insanlardı bunlar.

Santos Şirketi, şirket personelinin yararlanması için bir golf ve tenis kulübü kurmuştu. Bazı akşamlar buraya gider, uzun bardaklarla Alman birası içerken John'un dostları ve onların eşleriyle gevezelik ediyorlardı. Harry Rawlings ve Marion'la birlikte, başka çiftlerle de tanış mıştı Dominique. Ama Marion'un yakın dostları, nedense kendisinden pek hoşlanmıyorlardı.

Vincente Santos ismi ansızın yeniden dillerde dolaşmaya başladığı sırada Dominique Bela Vista'ya geleli on gün kadar olmuştu. John'la, Santos hakkında konuşmamak için özel bir çaba gösteriyordu. Nişanlısının bu konudan uzak durduğunun farkındaydı. Vincente Santos adı kulağına çalındığı zaman da Marion ve kafadarlarıyla birlikteydi. O sabah Rawlings'lerin evinde, makinede perdelerin eteklerini bastırıyordu. Lynn Matthews, Susan Wheeler ve Mary Pedlar da oradaydılar. Hep birlikte kahve içip gevezelik ederlerken Dominique, Mary Pedlar'm, Santos'un döndüğünü duydum, dediğini işitti. Bunları söylerken gözlerini kendisinden ayırmayan kadının arabozucu bir hali vardı. Bob dün fabrikada onunla konuşmuş.

Marion, Öyle mi? dedi heyecanla Bak ben bunu bilmiyordum. Acaba bu defa ne kadar kalacak dersiniz? Yalnız mı gelmiş?

Mary, başını salladı. Hiçbir fikrim yok. Bob birkaç gün için yönetim kurulu toplantısı yapılacağını söyledi. Herhalde bu toplantı için gelmiş olmalı.

Bu en yakın olasılık, diye atıldı Mary Pedlar.

Sen bizim yönetim kurulu başkanımızla tanışmış mıydın Dominique?

Dominique başını makineden kaldırdı. Konuşulanları dinlemiyormuş gibi bir tavır takınmıştı. Ne dediniz? diye sordu. Yönetim Kurulu başkanınız mı? Kimdir o?

Marion hafifçe fıkırdadı. Kim olacak şekerim? Onunla karşılaşmıştın ya... Havaalanında hani...

Hiç istememesine karşın Dominique yüzünün kızardığını hissetti. Mr. San tos'dan mı söz ediyorsunuz? diye sordu. Pek tabii.

Bu sırada Lynn Matthews söze karıştı. Anlayamıyorum, Santos John'un nişanlısıyla nasıl tanışmış olabilir? Oysa ben, şey sanıyordum...

Marion'un uyarıcı bakışlarıyla karşılaşınca sesi hafifledi, durdu. Sonra kendini savunurcasına. Yani, onun kurul başkanı olduğunu söylemek istemiştim, diye devam etti. Bu da gerçektir.

Marion kendisini anlatacağı öyküye kaptırmıştı. Büyük bir hevesle dudaklarını yaladı, sonra, Bir toprak kayması olmuştu, hani, diye başladı sözlerine. Heyecanla öne doğru eğilmiş ti. John rafineriye telefon etti. Rio'daki personel içerisinden herhangi birinin Dominique karşılayıp karşılayamayacağını öğrenmek istiyordu. Ancak aksi bir rastlantı sonucu bu telefon yanlışlıkla Santos'un bürosuna bağlanmış. O da bir iş gereği Rio'ya gidecekmiş. Bu nedenle Dominique'i kendisinin karşılayabileceğini söylemiş John'a. Her şey bir yana, yapılması gereken en mantıklı şey de buydu Kızı Galeao hava alanında günlerce bekletemezlerdi, değil mi? Lynn, Orası öyle ama... diyecek oldu, Marion kesti.

Hepimiz biliriz ki, Santos ara sıra böyle şeyler yapar.

Bu konuda hepsi de aynı fikirdeydi anlaşılan. Dominique de artık bu sıkıcı sorgunun bitmiş olduğunu umarak kendini işine verdi. Ama az sonra yanıldığını anladı. Çünkü kendini bir türlü tutamayan Marion,

Şey... Dominique... diye atılmıştı. Onun hakkında ne düşünüyorsun? Yani... Otele seni Santos getirdi değil mi? Her halde havalanında Salvador'la karşılaşmadın? İğnenin altındaki kumaşı düzelttikten sonra, Evet, diye karşılık verdi Dominique. Beni havaalanında Mr. Santos karşıladı.

Bu sözler-üzerine hep bir ağızdan, Eee. . Sonra... diye atıldılar. Dedikodu için yeni malzemelere susamış, aç ve haris gözlerle bakıyorlardı.
Dominique büyük bir dikkatle, Gayet terbiyeliydi, dedi. Zaten başka ne olabilir ki?
Marion sinirlenmişti. Sanki sahip olduğu bir şeyi elinden çekip almışlardı. Arkadaşlarına döndü. Santos'un Rio'daki evi inanılmayacak kadar görkemliymiş. Duyduğuma göre orada her ay değişik bir kadınla yaşıyormuş.
Dominique şöyle bir baktı Marion'a, bir şey söylemek istermiş gibi ağzını açtı, sonra vazgeçti. Hayır... Böyle bir tartışmaya kesinlikle girmemesi gerekiyordu. Konuşmayı sürdürmek isteyen Marion bu defa, Biliyor musun şekerim, dedi Dominique'e, Santoş kazanovalık konusunda büyük bir üne sahiptir. Büyük bir playboy'dur o.
Dominique yavaş yavaş sinirlenmeye başlayarak, Bütün bunlardan bana ne, diye sordu.
Senin için bir şey yok, hayatım. Biz yalnızca senin iyiliğin için konuşuyoruz.
İyiliğim için mi? Benim iyiliğimle Vincente Santos'un ne alıp veremeyeceği var?
Bu sözler üzerine dört kadın da anlamlı anlamlı bakışmaya başladılar. Susan ekşi bir gülümsemeyle, Hayli çekici bir kadınsın hayatım, diye atıldı. Bu nedenle de... Durakladı, sonra söyleyeceklerinden vazgeçti.
Dominique ayağa kalktı. Bunları daha sonra bitirsem olur mu Marion? dedi. Marion omuzlarını silkti. Nasıl istersen.
Teşekkür ederim.
Dominique hızla dışarı çıkıp kapıyı bilerek sert bir şekilde kapattı. Sonra derin bir soluk aldı. Ah bu kadınlar... Onların bu manyakça merak hastalığı yüzünden çok öfkelenmişti.
Verandaya kadar yürüyüp bir koltuğa oturdu, sigarasını yakarak, derin nefeslerle içmeye başladı. İçerdeki dedikodunun temel konusu olduğunu çok iyi biliyordu. Ancak her şey bir yana, Vincente Santos'un oraya gelmiş olması onu az da olsa rahatsız etmişti. Acaba karşılaşırlar mıydı? Böyle bir şey olursa ona ne söylemeliydi? Eğer o gece Vincente ile birlikte çıkmamış olsa, aslında bütün bunları düşünmesine hiç gerek kalmayacaktı. Bu nedenle, sanki John'a ihanet etmiş duygusuna kapıldı…

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Bir akşam John son derece kasvetli bir görünüşle eve geldi. Onun bu hali endişelendirmişti Dominique'i. Vincente Santos'la arabada geçirdiği maceranın izleri daha tamamıyla silinmiş sayılmazdı. John'un yüzünden düşenin bin parça olduğunu görünce içinden, 'inşallah benimle ilgili bir şey değildir' diye dua etmeye koyuldu. Az sonra nişanlısının sevdiği şekilde pişirilmiş omletle salatayı servis yaparken çekingen bir sesle, Bir şey mi oldu? diye sormaya cesaret etti.
John masanın yanındaki iskemleye oturdu. Aksi aksi Dominique'i süzüyordu. Bir şey olmuş sayılmaz, dedi. Sonra masanın üzerine beyaz bir zarf attı. Bunun hakkında ne düşünü yorsun?
Genç kız zarfı açınca içerisinden bir kart çıktı. Bir davetiyeydi bu. Hem de Vincente Santos'dan... Elinde evirip çeviriyor, okumaya cesaret edemiyordu bir türlü. John'un kendisini dikkatle incelediğinin de farkındaydı. Sonunda büyük bir zorlamayla, Nedir bu? diye sorabildi.
Okuman yazman yok mu? Ne olacak, bir davetiye. Üzerinde de şunlar yazılı: Mr. Vincente Santos, Mr. John Harding'le nişanlısı Miss Dominique Mallory'nin pazartesi gecesi Santos köşkündeki ziyafete onur vermelerini rica eder vb... vb...
Dominique'in kalbi hızla çarpmaya başlamıştı. John'un bakışlarıyla karşılaşmamak için gözlerini yere eğdi. Evet?... diye mırıldandı.
Evet mi?.. John ayağa fırlayarak Dominique'i tuttuğu gibi kendine doğru çevirdi. Bunun anlamı ne Dominique?
Dominique'in yüzü ateş gibi yanıyordu. Ne demek istiyorsun sevgilim? Bunun benimle bir ilgisi yok ki.
Yok mu? Yok ha... Demek durup dururken çağırılıyoruz öyle mi? Ben bugüne kadar Santos malikânesine ziyafete falan davet edilmedim. Şimdi seninle olan ilgisini anladın mı?
Zavallı Dominique neredeyse yere yuvarlanacaktı. Yani... yani bu ziyafete benim yüzümden mi çağırıldık?
Bu belli olmuyor mu? Başka nasıl bir neden olabilir? Allah kahretsin, Dominique, Santos'la aranızda ne var?
Dominique şiddette yutkundu. Aramızda ne mi var? Ne... ne olabilir John? Adamı tanımıyorum bile. Bir yandan da içinden,'Tanrım' diye yalvarıyordu. 'Ne olur, bu yalanlarımı bağışla. Ama başka ne diyebilirim?'
John gidip bir bardağa ağzına kadar viski doldurup yarısını bir yudumda içti. Sonra hırsla döndü. Her şey bir yana bu, sorunlardan birini kesinlikle çözümlüyor. Burada devamlı olarak bir iş kabul etmeyeceğim.
Dominique, John, diye kekeledi. Ziyafete gitmek zorunda değiliz ki. Reddedebiliriz.
Demek reddederiz ha? Sen deli misin? Oh Dominique, nasıl bu kadar saf olabiliyorsun? Vincente Santos, Santos Şirketi'nin genel kurul baş kanıdır, unuttun mu?
Ama... Ama Mr. Santos senin patronun mu, diye sorduğum zaman, hayır demiştin.
Bir bakıma doğru. Yönetim aslında Rivas'ın elindedir. Santos ise canı istediği zaman rafineride çalışır. Zaten ülkenin çeşitli bölgelerinde başka kuruluşları da var. Zamanını tek bir yer de harcayamaz.

Ama neden reddedemeyelim?
Anlayamıyor musun Dominique? Bu resmi bir çağın sayılır. Kimse, ama hiç kimse, Santos' un davetlerini reddedemez.
Dominique büyük bir kesinlikle, Öyle de olsa biz reddedeceğiz, diye homurdandı.
Senin gitmek isteyeceğini sanmıştım, dedi John.
Aksine, hiç istemiyorum.
Doğru, bunun farkındayım. Ama John yeni den öfkelenmeye başlamıştı. Ancak gene de gitmek zorundayız ne yazık. Omuzlarını silkti. Belki de umduğum kadar kötü değildir. Zaten uzun bir süredir o köşkün içerisini görmek istiyordum.
Dominique haykırdı. Ama bunu yapamayız, John.
Nedenmiş o? John'un gözleri kuşku doluydu şimdi.
Dominique öfkeyle, Daha bir saniye önce, gitmek zorunda olduğun için sövüp sayıyordun, diye bağırdı. Şimdi ise gitmek zorunda olduğumuzu, zaten gitmek istediğini söylüyorsun. Neden?.. Neden?. Ondan korkuyor musun yoksa?
Hayır, korktuğum falan yok, ama patron o, biliyorsun.
Dominique bakışlarından duyguları anlaşılır korkusuyla sırtını döndü. Garip bir tiksinti duyuyor, kafasını da bir türlü toparlayamıyordu. Gideceklerdi demek... Santos onların geleceğini muhakkak tahmin etmiş olmalıydı. John neden böyle davranıyordu sanki? Bu, bile bile Dominique'e işkence etmek demekti.
O sırada John sofraya oturmuş iştahla önün deki yemeğe saldırmıştı. Ağzı salata ve yumurtayla dolu dolu, Santos'ün seni etkileyememe-sine çok sevindim sevgilim, dedi. Senin diğer kadınlara benzemediğini zaten bilmem gerekirdi. Onların yarısı, Minha Terra'nın içerisini görebilmek için neler feda etmezler ki? Topunun canı cehenneme.
Bu ziyafet haberi, John'un tahmin ettiği gibi dostlarının arasında bomba etkisi yapmıştı.
Pazartesi günü Dominique, gardırobunu incelemeye koyuldu. Elbiselerinin büyük çoğunluğu böyle resmi bir davet için yeterli değildi. İngiltere' de olsalar, akşam bir yere giderken hangisi olsa giyilebilirdi.
Londra'da normal karşılanacak bir iki tane etek pantolonu da vardı, ama burada bunlar pek yersiz kaçacaktı galiba. Sonunda siyah bir tunik seçti. Düz, basit, etekleri lame ile çevrili bir şeydi bu. Yatağın üzerine sererek alıcı gözüyle şöyle bir baktı. 'Eteği çok kısa," diye düşündü alayla. Ama ziyafette giyebileceği en uygun kıyafet buydu.
Kendisine de çok iyi gidecekti. Ama Vincente acaba bu elbiseyi özellikle giydiğini düşünür müydü? Hem zaten niçin çok güzel görünmeye çalışıyordu sanki.
Ama bunun cevabını çok iyi biliyordu tabii. O sırada kapı vuruldu ve beklemeden açıldı. Marion'du gelen. Yatağın üzerindeki altın rengiyle siyah karışımı elbiseyi görünce gözleri faltaşı gibi büyüdü. Bak sen, diye mırıldandı. Ziyafete bunu mu giyeceksin?
Evet. Oraya uygun değil mi? Marion elbiseyi birkaç saniye düşünceli düşünceli inceledi, sonra, Biraz kısa sayılmaz mı? diye sordu. Eleştirir gibi bir hali vardı.
Doğru, diye karşılık verdi Dominique. Ama şimdi Londra'da giyilen bütün elbiselerin boyları kısa. Gerçi maksi ve midi eteklerle daha bilmem neler de var, ama ben daha çok mini'yi seviyorum.
Evet. Bunun farkındayım. Ama evlendikten sonra John hiç kuşkusuz bu konudaki fikrini değiştirecektir.
Dominique'in kaşları çataldı. Ne demek istiyorsun Marion?
Şunu demek istiyorum şekerim. Kadının sesi birden soğuklaşıvermişti. Hiçbir koca, karısının kendini başka erkeklere teşhir etmesinden hoşlanmaz. Örneğin, Vincente Santos gibi erkeklere...
Dominique hırsla dudaklarını ısırdı. Marion' un attığı yemin berisindeki zokayı yutmamaya kararlıydı. Son derece tatlı bir sesle, Bir şey istemek için mi gelmiştin, diye sordu.
Yok canım. Biraz gevezelik ederiz diye düşünmüştüm de. Yatağın ayakucuna oturdu. Söylesene Dominique... Hani Santos'un seni aramak için buraya geldiği gün aslında neler oldu? Onun geleceğinden haberin var mıydı?
Dominique kendini zorlukla tutarak sırtını döndü. Kesinlikle yoktu. Ayrıca, ne olduğunu da sana anlattım.
Ne olduğunu sen John'a anlattın. Ama bu değişik bir hikâye, değil mi Dominique? Yani onun, senin sağlığınla ilgilenme palavralarına inanmıyorum, Vincente Santos'u iyi tanırım. O başka bir şey için geldi.
Dominique fırıldak gibi döndü. Bütün sorun da bu, diye tısladı. Sesi öfkeden ıslık gibi çıkı yordu. Kiminle konuştuğunu unutmuştu bir an için. Sorun, onu hiç tanımaman. Kesinlikle hiç bir şey bilmemen., Sadece hakkında dedikodu yapabiliyorsun.
Marion çok şaşırmış bir insan rolü oynadı. Öyleyse sen onun hakkında her şeyi biliyor sun.
Dominique hemen kendini topladı. Hayır, hayır .. Ben böyle bir şey söylemedim. Her şeyi, canının istediği şekilde yorumlamaya kalkışma. Ben yalnızca senin hiçbir şey bilmeden yalanlar uydurduğunu söyledim. Bu çok başka bir şey.
Peki ama sen onun, benim iddia ettiğimden daha değişik olması konusunda nasıl fikir yürütebilirsin? Tabii birlikte herhangi bir tecrübe geçirmedinizse demek istiyorum.

Dominique yumruklarını sıktı. Bir sakıncası yoksa odamdan çıkar mısın Marion? Saçlarımı yıkamak istiyorum.
Marion'un dışarı çıkmaya pek niyeti yoktu aslında. Ama o sırada her ikisi de okuldan dönen çocukların annelerini çağırdıklarını duydular. Kadın Dominique'e öfkeli öfkeli baktı, sonra kapıyı hızla çarparak gitti.
Marion çıktıktan sonra Dominique halsiz bir şekilde kapıya yaslandı. Burada yaşayacağı diğer günler, kendisine gerekecek yalnızlığı sağlamak için kilitte bir anahtar olmasını ne kadar arzu ederdi.
Sonra doğruldu, banyoya giderek bir uyurgezer gibi saçlarını yıkamaya koyuldu. Düğüne da ha iki hafta vardı. O zamana kadar Mârion'la nasıl geçineceklerdi?
Öğleden sonra, kuruyan saçlarını tarayarak örülecek duruma gelmelerini sağlamıştı. Tam bunları örerken John'un geldiğini işitti. Bir dakika bekle şekerim, diye seslendi ona. Şimdi hazır oluyorum?
John, Brezilya'ya geldiğinden beri ilk defa smokin giymişti. İri yarı ve yakışıklıydı. Sakalı, çocuksu yüz ifadesine daha olgun bir hava veriyordu. Dominique, ziyafette de şimdiki kadar sakin olabilmesi için dua etti. John, onu gördüğü zaman neredeyse küçük dilini yutacaktı. Bir harikasın, diye fısıldadı. Arkadaşına döndü, Öyle değil mi Harry?
Harry Rawlings kendini tutamayarak bir ıslık çaldı. Ne demezsin... Keşke ben de gidebilseydim. Acaba daha kimler olacak orada?
Rivas'la karısı mutlaka geleceklerdir. Ama başkaları hakkında bir fikrim yok.
Haklısın. Her neyse, eğlenmenize bakın çocuklar. Sen ne diyorsun Marion?
Kadın aldırmaz bir tavırla omuzlarını silkti. Ben olsam o adamla yemek yemezdim, dedi soğuk bir sesle. Kiminle arkadaşlık edeceğim, benim için önemlidir.
Harry alaylı bir kahkaha attı. Şanslı olmak iyi bir şey.
Az sonra Dominique'le John, Rawlings'lerin evinden ayrılmış, şehre doğru yol alıyorlardı. Nereye gidiyoruz? diye sordu Dominique.
Nereye olacak, Minha Terra'ya.
Orası şu tepelerde değil mi? Parmağıyla bir kaç gün önce geçtiği, alaca karanlıkta belli belirsiz fark edilen yolu gösterdi.
Ne?.. Santos'un köşkü mü? Toplumun sıradan kişileriyle bir arada yaşar mı o hiç? Biraz bekle, görürsün. Hava karardığı için iyi seçemeyeceksin diye üzülüyorum.
Şehrin parlak ışıklarını bırakarak Dominique' in o güne kadar hiç gitmediği bir yola saptılar. Kayan bir arabanın aşağıya uçmasını kenara dikilmiş ağaçların önleyebileceği, kıvrıla kıvrıla dağa doğru tırmanan daracık bir yoldu burası. Çevrenin karanlığına ve aşağılardaki gitgide sönükleşen ışıklara rağmen manzara gene de çok güzeldi. Ancak Dominique'in oturduğu koltuğa yapışmaktan, bunları görecek hali kalmamıştı.
En sonunda bir platoya geldiler. Ve Dominique nefesinin kesildiğini sandı. İnanılamayacak kadar görkemli bir manzaraydı bu. İlerde, ağaçlarla fundalıklar arasında bütün ışıkları yakılmış, bembeyaz bir ışık seli içerisinde yıkanan kuleleri ve parmaklıklı pencereleriyle bir şato yükseliyordu. Gayet yüksek, kalın duvarlarla çevriliydi. Açık duran parmaklıklı büyük demir kapı kanatları arasında, ön avluya park edilmiş arabalar göze çarpıyordu.
John nişanlısına, 'ben sana dememiş miydim' gibilerden baktıktan sonra arabayı sürdü. Kapıdan geçip duran öteki arabaların yanında park ettiler.
Dominique John'u beklemeden inip avlunun kenarındaki alçak duvara doğru ilerledi. Büyük bir hayranlıkla seyretmeye başladı: Arazi, he men altlarından keskin bir uçuruma dönüşerek aşağıdaki vadiye kadar iniyordu. Daha ötede Bela Vista'nın ışıkları, peri masallarındaki gibi göz kırparak ışıldamaktaydılar. O sırada John yanına geldi. Sesi, hayranlığını simgeliyordu. Alçak bir sesle, Müthiş bir yer, değil mi? diye mırıldandı. Burası tamamen özel mülkiyettir, biliyor musun? Geldiğimiz o yol filan, hepsi. Santos hiç kimseyle fazla içli dışlı olmak istemez. Kendisi arzu ederse, o başka tabii.
Dominique istemeye istemeye döndü. Ne dersin, içeriye girelim mi?
Daha John karşılık vermeden Salvador, adeta yerden bitmiş gibi karşılarına çıkıverdi. Beyaz gece ceketi ve siyah pantolon giymişti. Büyük bir nezaketle, İyi akşamlar Miss Mallory, de di. İyi akşamlar Mr. Harding.
Oh, Merhaba Salvador, John'un sesi toy bir çocuğunki gibi çıkmıştı. Geldiğimizi Mr. Santos'a haber verir misin? .
Dominique > yüreğinin bir kuş yavrusu gibi çırpınmaya başladığını hissetti. Geçenlerde yaptığı gibi dönüp kaçmak istedi birden. Burada kalması için kendisini zorlayan ne varsa, bunların hepsinden kurtulmak istiyordu. Ama her şeye rağmen soğukkanlılığını korumayı başardı ve Salvador'un peşinden içeri doğru ilerlediler.
Dar ve uzun, alçak tavanlı bir salondu burası. Döşenmesinde soğuk mavi ve yeşil renklere ağırlık verilmişti. Pencerelerden şahane perdeler sarkıyordu. Derken gene evin dışına, bu defa üzeri açık bir iç avluya çıktılar.
Avlu, eski at arabalarının fenerleriyle, loş bir şekilde aydınlatılmıştı. Vadinin görkemli manzarası buradan da görülebiliyordu. Dominique sağ yanda belli belirsiz fark edilen bakımlı bahçeleri ve çiçeklerle fundalıklar arasından kıvrılarak az ilerde gözden kaybolan yüzme havuzu nu seçti.

Sonra, avludaki rahat koltuklara yerleşmiş, aralarında gevezelik eden konuklara bakışları kaydı. Siyah elbisesini giymekle doğru bir hare ket yaptığını şimdi anlıyordu. Çünkü hanımların tuvaletleri, kendisininkinden çok daha şatafatlıydılar.
O sırada konuştuğu gruptan ayrılan Vincente Santos, onları karşılamak için yanlarına geldi. Şık, siyah smokini, kusursuz fiziği ve ince yüzün deki o tuhaf ifadeyle, orada hazır bulunanların en ilgi çekici ve, yakışıklısıydı kuşkusuz. Dominique, John'un onun yanında hayli toy ve hantal durduğunu hissederek, bu gereksiz duygularını içinden kovmak için bir an gözlerini yumdu. Aynı anda Vincente'in, iyi akşamlar Harding, dediğini işitti. Davetime onur verdiğin ve çok sevimli nişanlını da birlikte getirdiğin için teşekkür ederim.
John'un dili tutulmuştu sanki. Onun yanında ne kadar da çocuk gibi kalıyordu. Büyük bir çaba harcayarak, Bizi de davet ettiğiniz için çok teşekkür ederiz, senyor, diyebildi sonunda. Ne kadar güzel bir eviniz var.
Vincente gizli bir alayla, Evet güzeldir, diye hak verdi karşısındakine. Ama manzara yerine Dominique'e bakıyordu. Siz nasılsınız bu akşam Miss Mallory? diye sordu. İyi olduğunuzu umarım.
Duyduğu heyecanı elinden geldiğince gizlemeye çalışan Dominique, İyi... iyiyim Mr. Santos, diye cevap verdi. Teşekkür ederim.
Vincente Santos hafifçe gülümsedi. Sonra, Claudia, diye seslendi, Biraz gelir misin? Seni Mr. Harding ve Miss Mallory ile tanıştırmak istiyorum.
Uzaklardan yanlarına bir kız yaklaştı. Pırıl pırıl bukleleriyle bir kızıl saçlıydı bu. Yürüdükçe ışıldayan ipekli bir tuvalet giymişti. Dominique'den daha ufak tefekti, ama vücudu hayli dolgundu. Teklifsiz bir tavırla, Evet Vincente? dedi.
Claudia, Mr. Harding'e çevreyi gösterir misin lütfen. Bu arada ben de Miss Mallory'yi gezdireyim.
Dominique, John'un bu durumdan hiç hoşlanmadiğini hemen sezdi. Ama her ikisinin de yapabilecekleri bir şey yoktu. Claudia, nişanlısını alıp götürürken Vincente'le yalnız kaldılar. Allahtan Vincente genç kızı utandırmaya daha karar vermemiş olmalı ki, onu dirseğinden tutarak ilerdeki gruba sokuldu ve Dominique'i tanıştırmaya başladı. Yaklaşık olarak yirmi kadar konuk bulunuyordu burada.
Dominique hiçbirinin adını aklında tutamamıştı. Yalnızca Frederick Rivas ile karısı Alicia'yı hatırlayabiliyordu. Bu da John'un daha önceleri onlardan söz etmiş olmasından ileri gelmekteydi.
Grubun erkek üyeleri, doğal olarak, yerçekimine kapılmış maddeler gibi Dominique'in yanına doğru sokuldular. Gençlik ve güzelliği bir yana, kendine özgü, ilgi çekici bir espri anlayışına da sahipti Dominique. Bu nedenle, yabancı olduğu bu toplumda hiç yabancılık çekmiyor, ama işin aslının farkında olmadığı için duruma kendisi de şaşıyordu. Yalnız zaman zaman uzaktan gördüğü John'un öfkeden kızarmış yüzü huzurunu kaçırmaktaydı.
Bir süre sonra yemeğin hazır olduğu bildirildi ve hep birlikte yemek salonuna geçtiler.
Dominique, ev sahibinin soluna oturtuldu. Vincente'in sağında ise Claudia yer almıştı. John'a masanın aşağılarında, kendilerinden hayli uzakta yer gösterildiğini fark eden Dominique bu düzenlemeye hayret ederek Vincente'e kaçamak bir göz attı.
Erkeğin gözlerinde zafer pırıltıları çakıyordu. Ama hemen sonra bu pırıltılar kayboldu ve Vincente gene eskisi gibi kusursuz bir ev sahibi halini aldı. Çeşitli şeylerden söz ediyor, içtikleri şarabın değerini tartışıyordu.
Claudia yanındaki adamla hararetli bir konuşmaya dalmıştı. Bu fırsatı kaçırmayan Vincente Dominique'e doğru eğildi. Yumuşak bir sesle, Bu gece çok güzelsin, diye fısıldadı. Bütün bu güzellik Harding için mi?
Dominique hırsla dudaklarını sıktı. Sonra dişlerinin arasından mırıldandı. Bunu neden yapıyorsun?
Yaptığım nedir? O sırada kadehini dudaklarına götürmüştü. Görenler de onları havadan sudan konuşuyor sanırlardı. Dominique kısık bir sesle,
Ne olduğunun pekâlâ fartandasın, dedi. Vincente büyük bir ciddiyetle gülümsedi.
Sahi mi? Öyleyse bana da söyle. Dominique gür kıvırcık kirpiklerle yarı örtülü gözlere bakmaktan vazgeçerek başını önüne eğdi. Senin çok değersiz ve basit olduğunu düşünüyorum, dedi.
Hayır, böyle bir şey düşünmüyorsun.
John'un ne kadar sinirlendiğinin farkında mısın? Öfkeyle konuşuyordu. Bu davetin arkasında bir şeyler olduğundan zaten çoktandır kuşkulanıyor.
Bu davetin arkasında gerçekten gizli bir şeyler var. Ama şimdi bütün bunları bırakalım istersen. Bifteği beğendin mi? Baş aşçım Maurice bunu çok özel bir yöntemle hazırlıyor.
Dominique, Allah aşkına merhamet et, diye inledi. Beni rahat bırak, ne olursun.
Bunu gerçekten istiyor musun?
Bu açıkça belli olmuyor mu?
Hayır. Belli olan bir şey varsa, o da benim seni, senin beni rahatsız ettiğin kadar rahatsız etmem.
Dominique yiyemediği yemeklerle dolu tabağı kenara iterken acı bir sesle, Ününüz, ne yazık ki size fazla itibar kazandırmıyor senyor, dedi.
Sen her işittiğine inanır mısın?
Açık konuşun lütfen.
Vincente omuzlarını silkti. Neyse... Şimdilik bunları bırakalım.
Öyle sanıyorum ki, bana eziyet etmekten çok zevk alıyorsunuz.

Bunun yerine sana ne yapmamı tercih ederdin Dominique?
Bunu az önce söyledim galiba. Beni rahat bırakın.
Eğer söylediğini yaparsam, buna itiraz etmeyecek misin?
Kesinlikle.
Vincente hafifçe gülümsedi. Ne düşünüyorum biliyor musun? Eğer dediğini yaparsam, fena hal de kıskanırsın.
Kıskanmak mı? Dominique öylesine hayret etmişti ki, bu kelimeyi bağırarak söyledi. Sen aklını kaybetmişsin.
Öyle mi? Pekâlâ, görürüz.
Ve yemeğin geri kalan bölümünde Vincente Dominique'le hiç ilgilenmedi. Dominique için çok hoşnutluk verici bir şeydi bu aslında. Ama her şeye rağmen, diğerlerine kıyasla onun çok daha ilgi çekici olduğunu için için itiraf ediyordu.
Yemekten sonra hep birlikte, ilk geldikleri salonda toplandılar. Halılar kaldırılmış, zemin, bir pikaptan yayılan müzik eşliğinde dans edilecek hale getirilmişti. Kenarda, daha yemek yemek isteyenlerin çıkabileceği düşüncesiyle bir soğuk meze büfesi hazırlanmıştı. Çevrede her türden içkiler göze çarpıyordu.
Birden Dominique'nin yanı başında bitiveren John onu tuttuğu gibi, iç avluya götürdü. Alçak ama son derece öfkeli bir sesle, Neler dönüyor? diye homurdandı. Santos'un burnunun dibine oturmak da nereden çıktı?
Dominique çaresiz bir şekilde ellerini iki yana açtı. Başka seçeneğim kalmamıştı ki John. Bir oldubittiye getirilerek oraya oturtuldum. Sen de bunun farkındasın sanırım. Belki de saygıdeğer kurul başkanınız, çevresinde bir harem kurmaktan hoşlanıyordur.
John öfkesini bir türlü yenemiyordu. Bunu söylemene gerek bile yok, diye hırladı. Tanrı yardımcım olsun. Dominique, sanki neden geldik buraya?
Bu soruyla Dominique'in tepesi birden atıverdi. Gene başlama John. Adamın evini benden çok sen merak ediyordun, unuttun mu? İşte şimdi her yanını gördün.
Evet. Ama gerçekten çok güzel, değil mi?
Bunu daha önce de söylemiştin.
Çevresine bakman Dominique bazı konukların kendilerini ilgiyle izlediklerini gördü. Bak John, dedi. İstersen işin otopsisini erteleyelim. Şunu da hiç aklından çıkartma. Eğer yine birbirimizden ayrılırsak, unutma ki biz her gün çok daha uzun saatler birbirimizi görmüyoruz. Ve bu da sonsuza kadar süremez.
Yeniden salona geçtiler. Bu sırada dans da başlamış bulunuyordu. Onlar da dans etmeye koyuldular. Dominique belli etmeden çevresine bakındı. İstememesine karşın Vincente'i görme ar-
Vincente ansızın kapıda belirdiği zaman duyduğu rahatlama duygusunu açıklaması olanaksızdı. Adam tembel adımlarla kendi küçük guruplarına doğru ilerledi. Bu sırada yanından geçtiği diğer konuklarıyla da bir iki kelime konuşu yordu. Sonunda yanlarına ulaşıp, Evet dostlarım... diye sordu. Eğleniyor musunuz?
Frederick Rivas gülümsedi. Pek tabii Vincente. Yemek de her zamanki gibi eşsizdi.
Buna sevindim. Kısa bir süre sigarasının ateşini süzdü, sonra, Dans eder misiniz Miss Mallory? diye sordu.
Dominique, John'un birdenbire asılıveren yüzüne baktı. Dans... etmesem... daha iyi Mr. Santos.
Âma dans etmek zorundasınız. Ev sahibiniz olduğumu unuttunuz mu? Bundan sonraki sözlerini, tatlı tatlı gülümseyerek yumuşattı. Onun için size emrediyorum.
Dominique yalnızca bir saniye durakladı, sonra ayağa kalkarak Vincente'in kendisini dans salonuna götürmesine izin verdi. Az sonra hafif müzikle ağır ağır dönüyorlardı. Konukların hep si de dağılmış oldukları için, şimdi bomboştu burası. Erkek, onu kuvvetle çekerek vücudunu vücuduna yapıştırıp kolları arasında hapsetti. Dominique direndi.
Vincente, diye fısıldadı, John seni gözetliyor olabilir.
Senin Mr. Harding'inden korkar mıyım sanıyorsun?
Seni bilmem, ama ben korkuyorum.
Hayır, korkmuyorsun Dominique. Burada, kollarımın arasında mutlusun. Hatta seni öpmemi itiyorsun. Aynı anda hafifçe genç kızın kulağını dişliyor, öpüyordu. Dominique vücudunun ateşler içinde yandığını sandı. Yapma, diye yalvardı. Ne olursun, yapma.
Dominique çevresine bakındı. Tamamen yalnızdılar. John'un... John'un yanına dönmem gerek artık, diye kekeledi. Vincente kollarının çemberini gevşetti, ama bu defa da elini tutmuştu.
Benimle gel, dedi. Seninle konuşmak istiyorum. Tek başımıza.
Hayır, bunu yapmamalıyız.
Vincente boğuk bir sesle, Yapmalıyız, diye ısrar etti. Ses tonu ve hareketleri öylesine kesindi ki, direnemedi Dominique. Vincente onu elinden çekerek kemerli bir kapıdan geçirdi. Karşıdaki kapıların birinden beliren Salvador onları görünce, Bir emriniz var mı senyor? diye sordu.
Yalnızca... rahatsız edilmemek. diye cevap verdi Vincente.
BEŞİNCİ BÖLÜM
Salvador'la karşılaşmaları, Dominique'in üzerinde soğuk bir duş etkisi yapmıştı. Ümitsizce, 'acaba

hakkımda neler düşünecek,' diye geçirdi aklından. Adam, John'la nişanlı olduğunu bili yordu. Vincente'e boyun, eğmesini, kendisinden beklenen doğal bir davranış olarak mı yorumlamıştı acaba? Bu çeşit sahnelere p güne kadar kim bilir kaç defa tanık olmuştu. Dominique fena halde utandığını hissetti.
Sonra çevresine bir göz attı. Bilinçsiz bir şekilde, kaçabileceği herhangi bir yer olup olmadığını araştırıyordu. Dövme demirden yapılmış oymalı, ince, zarif bir tırabzanın öteki katlara doğru kıvrıldığını gördü. Vincente'in kendisini oraya çıkartmak istediğinden emindi. Gizlice arkasına baktı. Tembel bakışlarla kendisini gözlüyordu Vincente. Birden, Kaç yaşındasın Dominique? diye sordu.
Yirmi iki.
Yirmi iki ha? Alayla güldü. Davranışlarınla kıyaslanırsa bu olanaksız.
Dominique hızla döndü. Bu sözler onu öfkelendirmişti. Neden? diye sordu. Hâlâ ahlaklı davranabildiğim için mi? Hemen kollarına atılmıyorum diye mi?
Vincente hafifçe gülümsedi. Sözlerin de, kendine uyguladığın yasaklar kadar eski moda.
Hiç olmazsa bunlardan birkaçını gene de koruyabiliyorum.
Vincente omuzlarını silkti. Peki, ya Harding? Onu nasıl görüyorsun?
Anlayamadım.
Yani, onu da diğer erkekler gibi kabul etmiyor musun? Belki de onun... şey... Dokunulmazlardan olduğunu düşünüyorsundur.
Dominique kaşlarını çattı. Ne demek istediğini anlayamıyorum.
Anlayamıyor musun? Bak, belki de adamın Harding'i nişanlıların en bağlısı sanıyorsundur.
Dominique buz kesildiğini hissetti. John kadınlarla ilgilenmez demek istiyorum.
Vincente'in gözleri öfkeyle koyulaştı. Madre De Dios... Sen benim nasıl bir insan olduğumu biliyor musun?
Evet biliyorum. Bu açık seçik belli.
Neymiş belli olan?
Dominique bir korku dalgasının damarlarına yayıldığını hissetti. Sonra olanca cesaretiyle, Senin davranışların, diye bağırdı. Oh... Seninle aramda hiçbir şey geçmesini istemediğimi neden anlamıyorsun?
Vincente büyük bir öfkeyle onu omuzlarından kavradı. Parmakları vahşice etine batıyordu. Bırak bu yalanları, diye homurdandı. Gayet iyi biliyorsun ki, aramızda soğukluk ya da duygusuzluk gibi bir şey olamaz. Bak, ellerimin altında nasıl da titriyorsun. Bu bir duygusuzluk belirtisi mi sence? Yoksa nefretini mi gösteri yor?
Dominique birden Vincente'i de şaşırtan olağanüstü bir güçle onu öyle bir itti ki, adam cilalı parke üzerinde kayarak dengesini kaybedip yuvarlandı. Doğrulana kadar Dominique uçarcasına koşmaya başlamıştı bile. Az ilerdeki kapılar herhalde iç avluya, sonra da özgürlüğe açılıyordu. Ama oradan fırlayınca, umduğunun aksine kendini bahçenin bilmediği bir bölümün de buldu.
Arkasından yansıyan öfke dolu bağırışa aldırmaksızın terasın merdivenlerinden ikişer ikişer atlayarak bahçeye inip uzaktan gelen müzik sesine doğru koşmaya başladı. Derken birdenbire ilerde, ağaç ve fundalığın en sık yerinde parlak ışıkları fark etti. Rahat bir nefes alarak ağaçların arasına daldı. İlerlerken çalılarla fundaları elleriyle ayırıyordu. Ansızın gümüş gibi ışılda yan hafif bir parlaklık çıktı önüne. Ve daha ne olduğunu anlayamadan, çığlık çığlığa, kendini buz gibi suların içinde buldu.
Önce dibe battı. Çevresine boğulur gibi sular püskürtüyordu. Sonra öksürerek suyun yüzüne çıktı. Yüzme havuzuna düşmüştü. Aman Allahım,' diye yakındı. İşte şimdi işin rezilliği çıkmıştı.
Su, ateş gibi yanan vücudunu hemen serinletmişti. Kendini toplayarak sendeleye sendeleye kıyıya ulaştı. Havuzun derinliği orada göğüs yüksekliğinden fazla değildi zaten. Son bir çabayla tırmanıp kenara çıktı. Aynı anda da bulunduğu yere doğru giderek yaklaşan gürültü ve bağırışmalar çalındı kulağına. Ama daha onlar yetişemeden omuzlarından kuvvetle kavranarak ayağa kaldırıldığını hissetti. Vincente'di bu.
Do-minique... diye fısıldadı. Boğuk sesinde öfkeden başka şeyler de seziliyordu. Dios... İyi misin? Bir şeyin yok değil mi?
Dominique başını onun yüzüne doğru kaldırarak zayıf bir sesle, Vincente... diye inledi. Ama daha istediklerini söyleyemeden ağaçların arasından fırlayan konuklar çevrelerini sardı.
Dominique... John'du bu haykıran. Neler yapıyorsun Allah aşkına?
Dominique hafifçe titriyordu. Şaşkın bir tavırla, Havuza düştüm John, diye karşılık verdi. Suç benim...
John, Vincente'e döndü. Doğru mu bu? diye sordu. Viskiyi biraz fazlaca kaçırdığından saldırgan bir hal almıştı. Santos ağır ağır başını salladı.
Evet. Aynen Miss Mallory'nin söylediği gibi,
Sonra çevresindeki kalabalığa döndü. Lütfen... Hanımlar beyler, lütfen iç avluya geçin. Tatsız bir kaza oldu. Miss Mallory kuruyup üzerindekileri değiştirmek zorunda. Salvador, sen bu işlerle ilgileniver.
Birdenbire yanlarında beliren Salvador hafifçe eğildi. Pek tabii senyor.
Ama John bir türlü ikna olamıyordu. İyi, güzel de... Allah kahretsin Dominique, böyle bir çılgınlığı nasıl yapabildin?
Vincente soğuk bir sesle, Sonra Harding, daha sonra, diye onu uyardı. John biraz bozulmuştu. Tam

itiraz edecekken, yanına sokulan Frederick Rivas koluna girdi.
Hadi gel dostum. Kimseye bir şey olmuş değil. Az sonra her şeyi öğreniriz. Gidip bir içki içelim, ne dersiniz? Vincente'e döndü. Geliyor musun?
Vincente bir an Dominique'i süzdü sonra, evet anlamında başını salladı. Pekâlâ Salvador. Sen Miss Mallory'ye göz kulak oluver.
Vincente'in koluna asılırcasına giren Claudia, Tabii göz kulak olur şekerim, dedi. Merak etmene gerek yok. Hadi, şimdi gidip biraz konuşalım. Seni bu akşam hiç göremedim desem, yeridir.
Dominique sıkıntılı bir tavırla Salvador'un peşinden eve doğru yürümeye koyuldu. John'un hoşnutsuzluğunun farkındaydı. Kendisini yorgun ve fazlasıyla kederli hissediyordu. Bir budala gibi davranarak yalnız Vincente! Öfkelendirmekle kalmamış, aynı zamanda hiç olmaması gereken bazı şeyleri John'un da fark etmesine yol açmıştı. Yalnız kaldıkları zaman acaba neler soracaktı kendisine? Bu defa, daha önceki olayda olduğu gibi nişanlısını kolayca yatıştırabileceğini pek sanmıyordu.
Üzerinden sızan sularla yerleri ıslattığı için Salvador'dan af diledi. Az önce Vincente'le konuştukları holden geçip mermer merdivenlerden tırmanarak altın renkli halılarla duvardan duvara örtülü gayet geniş bir sahanlığa çıktılar. Karşılarında birçok kapı göze çarpıyordu. Salva dor dipteki kapıyı işaret etti.
Oradan yatak odasına geçebilirsiniz. Duşunuzu aldıktan sonra o odada giyebileceğiniz bir şeyler bulacaksınız. Gülümsedi. Ben şimdi gidip onları hazırlayayım.
Çok teşekkür ederim. Dominique, baldırlarına yapışan ıslak elbisenin verdiği rahatsızlıktan kurtulmak için durmadan ötesini berisini çekiştirip duruyordu. Üstelik vücudunun bütün hatları, sanki çıplakmış gibi elbisenin altından belli olduğu için fena halde de utanmıştı. Başına dert oldum, bağışla, diye ekledi.
Salvador hafifçe eğildi. Ne münasebet senyora, diye mırıldandıktan sonra ayrıldı. Bu adam gerçek duygularını hiç mi göstermez, diye düşündü Dominique. Vincente Santos'la gayet iyi geçinebilmesine şaşmamak gerekti. Onların bir birlerine olan bağlılığını hissedebiliyordu Dominique.
Az sonra banyodan çıkarak sıcak suyun etkisiyle bornozuna sarındı. Aynanın karşısına geçip örgüsünden kurtulmuş saç tellerini düzeltti. Sonra, Salvador'un göstermiş olduğu kapıyı sakınarak açtı. Adamın hâlâ o odada olmasından çekiniyordu. Ama kimsecikler yoktu meydanda. Yalnızca, kocaman karyolanın üzerine ipekli bir sabahlık bırakılmıştı.
Dominique çevresine bakındı. Oda, karyolanın yanındaki sehpanın üzerinde yanan pembe siperlikli abajurdan yayılan loş ışıkla aydınlanıyordu. Yatak örtüleriyle perdeler gül rengiydi. Zemini örten tüylü beyaz halı, yürüdükçe tabanlarını gıdıklıyordu.
Dominique durup kulak kabarttı. Ziyafetin devam ettiği bölüm dışında ev sessiz görünüyordu. Yakınlarda kimsenin olmadığına kanaat getirince havluyu sırtından atıp yeşil ipekli sabahlığı giydi.
O sırada kapı vuruldu ve eşikte yeniden Salvador belirdi. Aha... dedi beğendiğini belli eden bir tavırla. Böylesi daha iyi, değil mi?
Evet, çok daha iyi.
Güzel. Ben şimdi banyodan elbiselerinizi alıp hemen kuruturum. Telaşlanmayın Miss Mallory, uzun sürmez.
Dominique ne diyeceğini bilemiyordu. O yüzden hiçbir şey söylememeye karar verdi. Olayları şimdilik Salvador'un yönettiği açıktı. Şey... diye kekeledi, Acaba Mr. Harding...
Mr. Harding, Senyor Santos'un öteki konuklarıyla beraber. Sakın üzülmeyin, kendisiyle gerektiği gibi ilgileniliyor. Güvencede olduğunuzdan da emin.
Acaba bir sigara var mı?
Pek tabii, senyorita. Eliyle işaret etti. Sehpanın üzerindeki kutunun içerisinde istediğiniz kadar bulabilirsiniz. Bağışlayın, yemek yemek ya da bir içki almak ister miydiniz?
Hayır, teşekkür ederim. Hiçbir şey istemiyorum.
Nasıl emrederseniz. Şimdi izninizle...>
Tabii, tabii. Gidebilirsin.
Dominique gidip kutudan bir sigara aldı. Bu kez Salvador yanındayken kendisini daha sakin hissettiğini anlamıştı. Onun yeteneklerine giderek alışıyor, sessizliği hoşuna gidiyordu.
Sigarasından derin nefesler çekerek balkon kapısından dışarı çıktı. Bulutsuz parlak gökyüzü bir gece yarısı kadifesi gibi her şeyi sarıyordu.
Oda kapısının açılırken çıkardığı tıkırtıyla hayal dünyasından hızla Terra Minha'ya döndü Dominique. Korkuyla başını çevirdi. Ama katlanmış elbisesini kolunda taşıyan Salvador'dan baş kası değildi bu. Aradan daha yarım saat bile geçmemiş olduğu için hayretini saklayamadı. Adam gülümsedi.
Aşağı katta çok kullanışlı bir kurutma ve de ayrıca otomatik ütü makinesi var senyorita.
Dominique de gülümsemekten kendini alamadı. Demek öyle? İnanılmaz bir şey bu Salvador. Doğrusu çok teşekkür ederim. Adam elbiseyi yatağın üzerine dikkatle yerleştirirken ekledi,
Senyor Santos'un, şey... Konukları gittiler mi acaba?
Hayır senyorita, neden sordunuz?
Çevre çok sessiz de.
Burası büyük bir evdir senyorita.
Dominique gözlerini Salvador'unkilers dikerek,Bu... bu kimin sabahlığı? diye sordu. Merakını

yenememişti.
Senyorita Isabella'nm.
İsabella mı? Peki, o kim? Dominique güçlükle renk vermemeyi başarmıştı. Salvador omuzlarını silkti.
Senyor Santos'un kız kardeşidir, Miss Mallory.
Ah, evet hatırladım. Manastıra kapanmıştı değil mi?
Haklısınız Miss Mallory.
Dominique, gücenmiş bakışlarla karşısındakini süzdü. Sen dedikoducu bir insan değilsin, doğru mu Salvador?
Hayır Miss Mallory. Dediğiniz gibi bir insan olmamaya çalışıyorum.
Ama ağzından laf almaya... şey... senden bir şeyler öğrenmeye çalıştığımın pekâlâ farkmdasın.
Adam, çaresiz insanlara özgü bir davranışla ellerini iki yana açtı. Evet, bunun farkındayım. Ancak her şeye rağmen, Senyor Santos'un ailesi hakkında bir şeyler öğrenmek isterseniz, ona sormanızı tavsiye edeceğim.
Cevap verir mi acaba?
Sizin için çok daha fazla şeyler de yapabileceğinden eminim Miss Mallory.
Sonra kapıyı açtı. Tam dışarıya çıkıyorken sahanlığa uzun bir gölgenin yansıdığını gördüler. Ve eşikte Vincente Santos belirdi. Bakışları, her ikisini birden kontrol ediyordu. Salvador, diye başladı. Sorguya çeker gibi bir şeyler vardı sesinde. Burada o kadar uzun kaldın ki...
Salvador büyük bir soğukkanlılıkla, Konuşuyorduk senyor, dedi. Beni mi emretmiştiniz?
Dominique'e bakarken Vincente'in gözleri kısılıvermişti. Hayır, diye mırıldandı. Yalnızca merak ettim, o kadar. Ne hakkında konuşuyordunuZ?
Havadan sudan... Şimdi izninizle senyor.
Vincente başıyla gidebileceğini işaret edip adamın çıkması için kenara çekildi. Sonra içeri girerek kapıyı kapattı. Dominique karyolanın yanında duruyordu.'Keşke şimdiye kadar elbise mi giymiş olsaydım,' diye düşündü. İpekli sabah lığa rağmen kendini gene de vücudunun en mahrem yerlerine kadar çırılçıplak hissediyordu.
Ancak Vincente, ona dokunmak gibi bir girişimde bulunmadı. Aksine, tabakasından bir puro seçerek uzun süren bir dikkatle yaktı bunu. Sonra başını kaldırdı. İnce esmer yüzü düşünceliydi. Açık kahverengi gözler büyük bir tarafsızlıkla, sanki içyüzünü okumak ister gibi titizlikle Dominique'i inceliyordu.
Sonra birdenbire damdan düşer gibi, Harding'le nişanını bozup benimle evlenmeni istiyorum, dedi.
Dominique birden sersemlediğini sandı. Yanlış işitmiş olmalıydı herhalde. Seninle evlenmemi mi istiyorsun? diye haykırdı. Ciddi olamazsın.
Vincente'in yüzünü sert bir ifade kaplamıştı. Ama büyük bir serinkanlılıkla, Aksine, çok ciddiyim, dedi.
Dominique avuçlarını ateş gibi yanan yanaklarına bastırdı. Gülünç bir şey bu. Benimle evlenmek isteyemezsin. Beni sevmiyorsun.
Seni istiyorum Dominique.
Dominique arkasını döndü. Büyük bir şaşkınlıkla başını iki yana sallıyordu.
Duygusuz bir tavırla konuşan Vincente'in bu davranışı kişiliğine aykırı, isteğini ortaya koyuş şekli ise hiç de soğukkanlıca değildi. Güvence içinde yattığı limandan ansızın vahşi dalgalarla kaplı yabancı bir denize atılan bir tekne gibi hissediyordu kendisini Dominique. Bu ne çeşit bir adamdı. Az önce büyük bir kolaylıkla ona sahip olmak için hareket ederken, şimdi ise evlenme öneriyordu. A-caba bunun ne sebebi vardı? Böyle bir istekte bulunması için öncekilere ne gibi fazladan sebepler eklenmişti?
Zavallı kız titreyen çeneleri ne rağmen büyük bir zorlukla, John'u seviyorum ben, demeyi başardı.
Vincente soğuk bir sesle, Hayır, sevmiyorsun, dedi. Bana yalan söyleme Dominique. Hiç olmazsa aramızda dürüstlük bulunsun.
Dominique ondan yana döndü. Dürüstlük mü? Dürüst olmaktan nasıl söz edebiliyorsun? Senin tarafından ağırlanan ve senin dostluğuna güvenmiş olan nişanlım şu anda aşağıdayken buraya gelip bana evlenme önermeye nasıl cesaret edebiliyorsun?
Vincente geniş omuzlarını silkti. Sonra onun tam gözlerinin içine baktı. Zehir gibi acı bir sesle, Harding'le aramızda hiçbir zaman dostluk yoktu ve zaten olamaz, dedi.
Dominique hâlâ inanmaz bir tavırla başını sallıyordu. Çok fena sarsılmıştı doğrusu. Hattâ bütün bu olanların bir düş olduğunu düşünmekteydi. Pek güzel, diye atıldı. Birbirinizi sevmiyorsunuz, anlıyorum. Ama bu gene de sana evlilik önerme hakkını...
Vincente'in sesi giderek sertleşiyordu. Ben hak falan aramıyorum, diye homurdandı. Dominique, ne olursun, kendini kandırmaktan vazgeç. Seni istediğim şiddette sen de beni istiyorsun. Pekâlâ. Kabul etmek istemiyorsan etme, ama bu, gerçeği hiçbir zaman değiştirmeyecek. Zaten kadınların, karşılarındakini arzulama konusun da, kendilerini neden erkeklerden daha değişik sandıklarını oldum olasıya anlayamamışımdır.
Sen şehvetten söz ediyorsun.
Ne olmuş yani??..
Bir insanla, kendisine yalnızca şehvet duyduğun için evlenilemez.
Yalnızca şehvet duygusu nedeniyle evlenmek istediğimi söylemiş değilim.

Evet ama... Dominique avucunu boğazına bastırdı. Senin duyguların böyle. Biliyorum.
Daha önce de söyledim, işin aslına bakarsan hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun. Onun için gereğinden fazla düşünme. Aksine, beni tanıyabilmen için kendine zaman ver.
Dominique'in başı önüne düştü. Dizleri kesiliyor, omuzları titriyordu. Vincente, iki adımda onun yanına gelerek kollarından yakalayıp sert bir şekilde kendine doğru çekti. Bak... dedi şiddetle. Ben de senin gibi titriyorum. Santos'un alışılmış tarzı değildir bu, inan bana. Birçok kadın arzu ettim bu yaşıma kadar ve hepsi de benim oldular. Ama sen... Sana saygı duyuyorum. Sana... soyadımı vermeye hazırım.
Dominique'in görüşü buğulanmış, beyni ise bütün düşünme yeteneğini kaybederek bulanık bir hale gelmişti. İsterik, kriz geçiren bir sesle, Bundan şeref duymalıyım, diye fısıldadı.
Sus... Artık konuşma... Bir eliyle çenesini kaldırdı. Şimdi... Cevabın nedir?
Dominique gözlerini yumdu. Bu solgun ve kırılacak kadar ince göz kapakları Vincente'de acıma duyguları uyandırmıştı. Yavaşça dudaklarını gözlerine yapıştırdı. Bir taraftan da kendi dilinde, Dominique'in anlamadığı bir şeyler fısıldıyordu. Ama bunlara aldırış ettiği yoktu onun. Beyni tuhaf, anlaşılmaz bir uyuşukluğa doğru kayıyordu. Eğer Vincente o sırada kendisine sahip olmak istese, ona büyük bir arzuyla teslim olacaktı.
Vincente, şeffaf ipek kumaşın altındaki çırılçıplak vücudun ateş gibi yandığını hissetmişti hemen. Büyük bir irade gücüyle onun vücudunu kendisininkinden ayırarak geriye doğru itti. Yüzüne bakınca yarı aralık gözkapakları arasından gözlerinin sevişme arzusuyla buğulanmış olduğunu anladı. Dios, Dominique, diye inledi. Neredeyse bana kendimi kontrol duygumu ve kendime karşı olan saygımı kaybettirecektin.
Dominique'in gözleri arzu ve şehvetle çakmak çakmaktı. Canını yakan bu karşı koyamadığı duygular yüzünden, Ohh... Vincente... diye inledi.
Aynı anda oda kapısı, şiddetli bir darbeyle menteşelerinden sökülerek kırıldı. Eşikte gözleri kıskançlık ve öfkeyle kanlanmış John belirdi. Tükürür gibi, Seni gidi namussuz, diye hırladı. Bu yaptıkların için seni öldüreceğim.
Vincente hemen Dominique'in kollarını bırakarak John'dan yana döndü. İnanılmayacak kadar soğukkanlıydı. Ellerini mahsustan pantolonunun ceplerine sokarak ağır ağır John'a doğru ilerledi. Sahi mi? diye alayla sordu.
Allah seni kahretsin pis herif, diye kükredi John. Sonra ağır vücudundan umulmayan bir atiklikle müthiş bir yumruk attı. Değdiği yeri parçalayacak kadar sert olan bu yumrukla savunmasız Vincente geriye doğru fırlayıp yere, Dominique'in ayakları dibine devrildi.
Dominique dehşetle, Virtcente, diye haykırdı. John'a bakan gözleri zehir saçıyordu adeta. Sonra yere diz çöküp Vincente'in başını baldırının üzerine yerleştirerek alnını okşamaya başladı.
John öfkesinden neredeyse çıldıracaktı. Ağzından köpükler saçarak, Ayağa kalk, diye kükredi. Ayağa kalk da erkek gibi dövüş, alçak herif.
Kendini toplamış olan Vincente çenesini ovuşturuyordu.
Dominique hiddetle John'a döndü. Aklını mı kaçırdın? diye haykırdı. Buraya gelmiş, bir... bir yabani hayvan gibi davranıyorsun.
John bir çekişte Dominique'i ayağa kaldırdı. Aklını kaçıran sensin galiba, diye homurdandı. Sen, benim nişanlımsın Dominique. Seni bu yatak odasında bu herifle, yarı çıplak, kucak kucağa görünce ne yapacağımı sanıyordun?
Dominique silkinerek John'un elinden kurtuldu. Bileğini ovarken, Hiç olmazsa açıklamam için bana bir fırsat ver, diye haykırdı.
O sırada ayağa kalkan Vincente alaycı bir sesle, Peki ama sen bunu nasıl açıklayacaksın acaba? diye sordu.
Dominique bir an ıstırap dolu gözlerle ona baktı, sonra yumruklarını sıkmış bekleyen John'a döndü tekrar. Kendini çok güç tutabilen John, gene de sakinleştirmeye çalıştığı bir sesle, Dominique benim nişanlımdır, dedi. Ve söyleyeceği hiçbir şey bu gerçeği değiştiremez.
Vincente dimdik doğrulmuştu artık. Omuzlarını gerdi. Sahi mi??.. Peki, sen buna karşı ne cevap vereceksin Dominique?
Dominique bir an durakladı. Ama John Vincente'e doğru ilerleyince hızla atılıp ikisinin arasına girdi. Hayatında attığı en önemli adımın bu olduğunu biliyordu.
John çok şaşırmıştı. Hayretle, Dominique... diye mırıldandı. Hayır Dominique... Hayır... Vincente Santos'a dikti gözlerini. Dominique... Bu adam seninle yalnızca oynuyor. Aynen diğer kadınlara da yaptığı gibi. Seni budala yerine koymasına izin verme. Allah aşkına benimle gel. Ne yapmış olursan ol, seni bağışlıyorum. Hayatını mahvetme sakın.
Dominique başını salladı. Hayır John. Yapa... Yapamam...
Geçici bir duygu bu Dominique. Kendini ona delice âşık sanıyorsun. Pekâlâ, pekâlâ, bir an için böyle olduğunu kabul edelim. Ama inan bana, korkunç bir yanlışlık yapıyorsun.
Dominique başını eğdi. Lütfen git John.
John duraladı. Dominique'i kenara iterek Vincente'in üzerine saldırmak ister gibi bir hali vardı. Ama sonra döndü ve odadan çıktı. Omuzlan çökmüş, sanki bir anda yaşlanmıştı.
John gittikten sonra Dominique Vincente'den olabildiğince uzağa çekildi. Vincente alaycı bir sesle,

Eee... diye sordu. Gemilerini yaktın değil mi? Artık dönüşün yok.
Doğru. Peki, şimdi sen ne yapacaksın? Az önce yapmış olduğun evlenme önerisini unutmak niyetinde misin?
Vincente uzun bir süre onu süzdü. 'Sonra dağılan saçlarını düzeltti. Hayır, Dominique. Önerimi unutmaya hiç niyetim yok. Elini cebine sokarak oradan katlanmış bir kâğıt çıkardı. Görüyor musun? Bu bir nikâh belgesidir. Yarın St. Michel kilisesinde rahip Pesquez nikâhımızı kıyacak.
Dominique, Ama... ama... diye kekeledi. Kabul edeceğimden nasıl bu kadar...
Kravatını düzelttikten sonra kapıya doğru yürüyen Vincente, Emindim... diye karşılık verdi bu sorulamayan soruya. Şimdi; deliksiz bir uyku uyumalısın. Bu oda senin. Tabii yalnızca bu gecelik. Yarın... Her neyse, yarın daha değişik bir durum düşüneceğiz.
Ama Vincente...
Şimdi bunları bırakalım. Gidip konuklarımı uğurlamam gerekiyor. Yarın görüşmek üzere...
Onu başıyla hafifçe selamladı ve odadan çıktı…
ALTINCI BÖLÜM
Dominique iyi uyuyamadı. Ama sabaha kadar hiç gözünü kırpmayacağını sandığı için buna da razıydı aslında. O kadar kısa bir süre içerisinde geçirdiği bunca şaşırtıcı olaydan sonra doğal olarak beyninin hızla rahatlayabilmesi beklenmezdi. Sonunda dayanamayıp uyuyakalınca, kendisine acı ve sıkıntı veren rüyalar görmeye başladı.
Daha şafak sökmemişti. Gecenin koyu karan lığında yattığı yerden dehşetle fırlamasına neden olan korkunç ve garip bir çığlık uykusunu parçaladı. Bu sesin kime ait olduğunu hayal bile edemiyordu. Hayatında ilk defa böylesine vahşi ve yabancı bir yerde tamamen tek başına kalmıştı. Babasının ölümü bile kendisini bu şekilde etkilemiş değildi.
Sinirli sinirli sigarasını söndürüp attı. İşin bütün olumlu yanlarına rağmen gene de budala yerine konuluyor olabilirdi. Ama son zamanlarda boşanmak gayet kolaylaşmıştı. Üstelik Santos'un sahip olduğu kadar da paran varsa. Ne gariptir ki Dominique'e, 'seni seviyorum! Dememişti hiç. Arzu ediyordu onu. Evet, bundan hiç kuşkusu yoktu tabii. Ama bu yeterli miydi? Ve eğer o Vincente'i seviyorsa, bu yeterli olabilecek miydi acaba? Erkeğin gerçek duygularından emin olamadan seviyorsa... Ya da parmağındaki altın hal kanın verdiği güvenceyle oturup, kocasının hovardalık etmesine dayanabilecek miydi?
İçeri girip bir aşağı bir yukarı dolaşmaya başladı. Eğer biraz aklı varsa eşyalarını toplayıp derhal oradan ayrılması gerekirdi. Bela Vista' ya değil... John'la birlikte hayal ettikleri gelecek artık yıkılmıştı. Ama hiç olmazsa insanlarını tanıdığı, kolay kolay yabancılık çekmeyeceği İngiltere'ye...
Bütün bu karmaşık düşüncelerin yükü altında ezilerek ölü gibi bir uykuya daldı yine. Gözlerini açtığı zaman saatin on bir olduğunu gördü. Odanın içi pırıl pırıldı. Aman Tanrım, diye mırıldanarak yataktan indi. Bacakları titriyordu. Eliyle alnına bastırıp sıktı. Bu kadar geç olamazdı.
Hem eğer bu kadar gecikmişse, kendisini neden uyandırmamışlardı sanki?
Çevresine göz gezdirdi. Elbiseleri, dün gece bıraktığı gibi karyolanın ayakucunda duruyordu. Ama onları giymek istemiyordu Dominique. Bu, onun evleneceği gün değil miydi?
Bu düşünceler arasında bocalarken Salvador sessizce odaya girdi. Dominique hâlâ uyuyorsa onu uyandırmak istemiyordu. Ama onun sıcaktan ve olanlardan bunalmış bir halde yatağın yanında durduğunu görünce, Ah, Miss Mallory, dedi. Sonunda uyandınız demek.
Dominique ellerini iki yana açtı. Allah aşkına Salvador, saat gerçekten on biri geçiyor mu?
Salvador her zaman olduğu gibi yine gayet sakindi. Evet, diye başını salladı.
Dominique, Ama... Sanıyordum ki... diye kekeledi, sonra, Neler oluyor Salvador? diye sormayı başardı.
Adam gülümsedi. Bir saniye senyorita.- Sonra hemen odadan çıktı.
Dominique balkona doğru yürürken Salvador' un böyle birdenbire nereye kaybolduğunu düşünüyordu, ama az sonra adam dönünce, bu sorunun cevabını da almış oldu. Bir tepsi, taşıyordu Salvador. Bunun üzerine birisinde kahve, birisin dede süt olmak üzere iki küçük testi, tereyağı, yuvarlak börekler ve taze meyve yerleştirilmişti.
Buyurun, diye mırıldandı. Oturun ve sakinlesin. Biraz kahve almaz mısınız? Ondan sonra istediğiniz kadar konuşuruz.
Dominique önce tereddüt etti, sonra kenarda duran küçük masanın yanındaki iskemleye oturdu. Bu sırada adam tepsiyi masanın üzerine yermiş, bir fincana süt ve kahve koymaktaydı. Dominique sevinçle birkaç yudum içti. Salvador, duygularını çok iyi anlayabiliyordu. Adamın hiçbir şeye karışmıyormuş izlenimi veren varlığında son derece rahatlatıcı bir şeyler vardı.
Az sonra hayli yatışmış olduğunu hissetti Dominique. Guava reçeliyle yuvarlak börekleri yerken Salvador, İsterseniz artık konuşabiliriz senyorita, dedi.
Evet Salvador, dediğin gibi artık konuşabiliriz. Yalnız, ne hakkında konuşacağımızı biliyor musun?
Pek tabii senyorita. Senyor Santos'la evleneceksiniz, öyle değil mi?
Doğru. Dominique'in koyu renk kaşları, soru işaretleri gibi yukarı doğru kalktı. Sen bunu şaşırtıcı bulmuyor musun?
Şaşırtıcı mı??.. Hayır, senyorita.
Dominique hafifçe inledi, Senin için belki ama ben pek şaşırtıcı buluyorum. Bunu neden yapmak

istiyor, Salvador? Neden benimle evlenmeyi arzu ediyor?
Salvador omuzlarını silkti. Bu, benim cevap verebileceğim bir soru değil senyorita.
Dominique, kahve fincanını avuçları arasında döndürerek, Demek öyle? diye mırıldandı. Yani, bazı şeyleri benim de bilmeye hakkım olduğunu düşünmüyorsun. Sonra bu sözlerinden dolayı hemen pişman oldu. Olanlar Salvador'un suçu değildi elbette. Eğer suçlu aranacaksa, Vincente'le kendisinden başkası bulunamazdı. Bağışla, diye mırıldandı. Çok sinirliyim.
Salvador ellerini kavuşturmuş, öylece ayakta duruyordu. Sonunda, Senyor Santos'un sizinle evlenme isteğini neden bu kadar şaşırtıcı buluyorsunuz? diye sordu. Siz çok genç ve çok güzel bir hanımefendisiniz. Bunun dışında, Senyor Santos istemediği bir şeyi, kafasını kesseler yapmaz.
Dominique başını kaldırarak alayla, Senyor Santos için ne kadar iyi, dedi.
Bakın, isterseniz yaptığımız bu konuşmayı tamamen unutalım. Aslına bakılırsa, konuşup tartışmamız gereken çok daha önemli konular var.
Dominique kahvesini bitirerek yeniden doldurdu, içini çekerek, Örneğin, neler giyeceğim hakkında, değil mi? diye mırıldandı. Gelinliğim hâlâ Rawlings'lerin evindeki valizimde duruyor. Onu oradan alıp ütülemek ve...
Buna hiç gerek yok, senyorita. Carlos size gelinlik almak için bu sabah Rio'ya Uçtu bile. Kısa bir süre sonra burada olacaktır.
Rio'ya mı??.. Ama... Demek istiyorum ki...
Senyor ona sizin ölçülerinizi verdi. Rio'da zaten Senyorita Isabella'nın devamlı alışveriş ettiği bir mağaza var. Carlos her şeyi çözümleyecektir merak etmeyin. O ve Madam Germaine...
Dominique başını salladı. .Anlıyorum. Durmadan hayretten hayrete düşüyordu. Anladığı falan da yoktu aslında. Peki düğün??.. Saat kaç ta olacak?
Saat üçte, senyorita. Daha sonra da Hotel Bela Vista'da, senyorun konuklar için bir yemek verilecek.
Dominique tekrar, Anlıyorum, diye mırıldandı. Orada... Otele çok kişi davet edildi mi?
Yalnızca Senyor Santos'un yakın dostları. Fabrikadan da bazı kişiler gelebilir.
Dominique ellerini gözlerine bastırdı. Oh... Bu olamaz, diye inledi. Bütün bunlardan sonra John'un arkadaşlarıyla bir arada bulunamayacağını fark ediyordu.
Salvador, Neden olamaz senyorita? diye atıldı. Onun ne düşündüğünü hemen kestirmişti.
Nişanlar, bozulmak için yapılırlar.
Bu doğru değil.
Ama gene de çoğu bozulur, değil mi? Sonra kapıya doğru ilerledi. Carlos döner dönmez tekrar geleceğim. Bu arada belki okumak için bazı dergiler falan istersiniz? Tahmin edebileceğiniz gibi, senyorun şu anda çok işi var. Canınızın sı kılmasını istemiyorum.
Dominique yavaşça, Peki Salvador, diye mırıldandı. Her neyse, dergileri boş ver. Ben... bir duş alacağım. Saat neredeyse on iki. Zaman çabuk geçiyor.
Banyoya geçerek başını yıkadı ve bir havluyla sarıp yeniden yatak odasına döndü. Ve gördüğü şeyle nefesinin kesildiğini sandı.
O banyoda başını yıkarken herhalde Salvador gelmiş ve Rio'dan getirtilmiş olan gelinliği gardrobun kapısına asmıştı. Beyaz kupürden kısa bir elbiseydi bu. Yakası deniztarağı şeklinde açılmıştı. Kolları uzundu ama bileklerine kadar inmiyordu. Ayrıca bir de gelin tacı vardı. Peçesi, üzeri pırlantalarla bezenmiş bu taca iliştirilmişti. Üzerinden havluyu atarak yemden yeşil sabahlığa sarındı. Daha tam alışamadığı bu sıcak iklimde, erkenden giyinmek istemiyordu. Odanın içi bile neredeyse cehennemden farksızdı. Tam balkona çıkmaya hazırlanırken kapının vurulduğunu işitti. Salvador'du bu.
Evet??.. dedi neşeyle. Beğendiniz mi?
Dominique sinirli sinirli alt dudağım dişledi. Çok beğendim. Şey... Salvador... Her şey planlandığı gibi yürüyecek mi acaba?
Gayet tabii senyorita. Siz bunları düşünmeyin. Öğle yemeği için ne istersiniz?
Oh, hiçbir şey, hiçbir şey istemiyorum. Zaten kahvaltı edeli daha çok olmadı.
Acaba biraz salata...
Canım gerçekten hiçbir şey istemiyor, teşekkür ederim.
Siz nasıl arzu ederseniz. Ama belki bir parça şarap alırsınız. Gözlerinize ışık, solgunlaşmış yanaklarınıza da renk verir.
Pekâlâ. Pekâlâ Salvador, ama sen de benimle beraber içeceksin.
İstediğiniz gibi olsun senyorita. Şimdi geliyorum.
Salvador hızla dışarı fırladı. Döndüğünde elin de bir şişe şampanya vardı. Buyurun, dedi, Vincente Santos'un eşi için ancak her şeyin en iyisi yeterli olabilir.
Dominique suratını astı. Daha onun eşi olmadım. Ama Salvador'un davranışı çok hoşuna gitmişti. Şampanya köpüklü, pırıl pırıl ve çok lezzetliydi. Dominique hiçbir içkinin bu kadar tad veremeyeceğini düşündü. Kadehini Salvador'unkiyle tokuştururken, 'ne kadar tuhaf bir nikâh günü; diye geçirdi aklından. Bundan daha tuhafını hayal bile edemiyordu.
Ama her şeye rağmen zaman hızla ilerliyordu. Az sonra Dominique saatin ikiye gelmekte olduğunu fark etti. Hareketlerinin değiştiğini gören Salvador sordu, Kendinizi sinirli hissetmiyorsunuz, değil mi?
Herhalde şaka ediyorsun. Gelinler kendilerini nasıl sinirli hissetmezler?
Belki de haklısınız. Salvador ayağa kalktı.

Öyleyse, izninizle ben gidiyorum. Siz buradaki şeylerin altından kalkabilecek misiniz? Yoksa size yardımcı olması için bir oda hizmetkârına ihtiyacınız var mı?
Oda hizmetkârını nereden bulacaksın?
Böyle biri aslında yok, ama Maurice'in eşi bu işlerden çok iyi anlar.
Teşekkür ederim, ihtiyacım olacağını sanmıyorum. Ben daha... Daha çok yalnız kalmayı tercih edeceğim. Şey... Kiliseye gidebilmem için... Acaba Senyor Santos...
Sizi buradan kiliseye kadar Senyor Rivas götürmek istedi senyorita.
Ne... Senyor Rivas mı? Aman Tanrım... Rezil olacağım Salvador. Kim bilir herkes ne düşünecek? Brezilya'ya Mr. Harding'le evlenmek için gelmiştim.
Salvador büyük bir sadelikle, Ama çok daha iyi bir erkek seçtiniz, dedi ve onun bir şey söylemesine meydan vermeden odadan çıktı.
Bir süre sonra Dominique saçlarını dikkatle sarmış, kulaklarının yanından da bukleler bırakmıştı. Dantel gelinliği giydi. O güne kadar sahip olduğu en güzel elbiseydi bu. Vücuduna da tıpatıp oturmuştu. Vincente, ölçü konusunda her halde çok dikkatliydi. 'Ya da metreslerine hediye ala ala bu kadar tecrübe sahibi olmuştur' diye üzüntüyle başını salladı.
-küçük bir kesinti var burada-
Bir daire şeklinde yüzünü örten peçe, elde dokunmuş ipeklidendi. Pürüzsüz teni ile dantel kumaş birbirlerinin saflığını tamamlıyorlardı. O güne kadar hiç böylesine nefes kesecek kadar güzel olmamıştı Dominique.
Duyduğu heyecanın etkisiyle hafifçe titreyerek kendisini aynada seyrederken kapı yeniden vuruldu. Bunun yine Salvador olduğunu sandığı için, Gir, diye seslendi. Ama bu defa gelen Salvador değil, Alicia Rivas'dı. Hayretle irkildi, Senyora Rivas... Siz miydiniz?
Alicia yaklaştı. Gördüğüne inanamıyormuş gibi bir hali vardı kadının. Oh... Dominique... diye fısıldadı. Harikulade güzelsin canım.
Dominique ona doğru döndü. Doğru mu söylüyorsunuz?
Pek tabii. Alicia gülümsedi. Frederick aşağıda seni bekliyor. Salvador'a, seni aşağıya indireceğimi haber verdim.
Dominique duraladı. Senyora Rivas... Benim tımarhanelik bir deli olduğumu düşünmüyorsunuz değil mi?
Alicia cevap vermeden önce karşısındaki bu nefis kadını bir süre seyretti. Sonra, Deli olduğunu mu? diye mırıldandı. Dominique... âşık olduğumuz zaman galiba hepimiz biraz delilik ediyoruz.
Ama... ama herkes ne düşünecek? Biliyorsu nuz, ben buraya John'la evlenmek üzere gelmiştim. Oysa şimdi... Çaresiz bir tavırla ellerini açtı.
Alicia koluna girerek onu dışarıya sürükledi. Sevgili yavrum... Eğer âşık değilsen, Mr. Harding'le evlenmek seni mutlu etmez ki. Oysa Vincente, kendi başına yasa demektir. Bunu şimdiye kadar herhalde sen de fark ettin.
Fark etmek mi??.. Fark etmek bir yana, bu gerçeği tam anlamıyla çoktan kavramıştı.
Merdivenlerden birlikte geldiler. Frederick Rivasla Salvador holde onları bekliyorlardı. Koyu renk elbise ve gri kravatıyla tuhaf, kasvetli bir havası vardı Salvador'un. Frederick Rivas Dominique'i görünce, Şahane... diye düşüncelerini dile getirdi. Benim için gerçekten, beklenmedik bir zevk bu.
Son basamağı da inen Dominique adama ürkek bir gülümsemeyle baktı. Dediğiniz gibi olduğunu umarım Senyor Rivas. Daha... daha dün...
Dün, milyonlarca yıl geride kaldı. Ben, dostum Vincente'in hayatını paylaşabileceği bir kadın bulmasından ötürü çok mutluyum.
Dominique dişlerini sıkarak gözlerini yumdu. Hepiniz... Hepiniz çok iyisiniz. Ne diyeceğimi bilemiyorum. Titrek sesi hafif bir hıçkırıkla kesildi. Salvador atıldı.
Öyleyse hiçbir söylemeyin. Saat zaten neredeyse üç olacak. Müstakbel kocanızı bekletmek istemezsiniz değil mi?
Avluda kocaman siyah bir araba duruyordu. Şimdi gün ışığı altında Dominique çevreyi ve manzarayı daha iyi fark etmekteydi. Ama bundan zevk alamayacak kadar gergindi sinirleri. Alicia Rivas'la birlikte arabanın arkasına bindiler. Frederick Rivas öne geçmiş, Salvador da şoför mahalline yerleşmişti. Hareket ettiler.
Dominique arabadan kilisenin çakıl taşı döşeli avlusuna ayak basar basmaz hemen dönüp oradan koşa koşa kaçma isteği duydu.
Bunun Vincente'den kaçmakla bir ilgisi yoktu. Orada toplanmış ve büyük bir olasılıkla bunun, tarihin en tuhaf nikâhı olduğunu düşünen kalabalığın bakışlarından uzaklaşmak istiyordu. Korkusunu dışarı vurmuş olmalı ki, Frederick Rivas hafifçe kolunu tutarak, Dominique... diye fısıldadı. Alicia ile Salvador kiliseye girmiş olduklarından şimdi ikisi dışarıda yalnızdılar. Dominique, iyi misin yavrum?
Dominique bakışlarını adamın yüzüne çevirdi ve onun merakını görünce sakinleştiğini hissetti. Bir şeyim yok, diye başını salladı. İyiyim. O... O burada mı?
Vincente mi?
Evet.
Burada. İçerde seni bekliyor. Az sonra tören başlamıştı. Neler olduğunu izlemeye çalıştı Dominique. Ama hiçbir şeyin farkına varamıyordu. Yalnızca yüzüğü takarken Vincente'in parmaklarının basıncını

hissetti ve bu altın halkaya hayretle bakakaldı. Sanki parmağına yapışıkmış gibi duran kalın, ağır bir yüzüktü bu. Ama güzeldi. O güne kadar sahip olduğu en güzel mücevherdi.
Az sonra yeniden arabadaydılar. Salvador yine şoför mahallindeydi, ama bu defa yanında Alicia'nın yerine Vincente oturuyordu. Yüzü asıktı. Acaba yaptığından hemen mi pişman oldu,' düşüncesi bir pençe gibi Dominique'in yüreğini sıkmaya başladı. Sonunda bir şeyler söylemeye ya da avazı çıktığı kadar bağırmaya karar vererek, Elbise için teşekkür ederim, dedi. Onu beğenip beğenmediğini sormuş muydum?
Vincente sıkıntılı bakışlarla kendisini süzdü. Beğendiğimi mi düşünüyorsun? diye sordu sonra.
Bilmiyorum.
Vincente'in gözleri kısıldı. Bu, güzel bir elbise. Sen de öylesin,ama seninle birlikte olma zevkini daha sonraya bırakmak istiyorum.
Dominique kızardı. Rahatsız olduğunu hissediyordu. Her şeyi berbat etme, diye mırıldandı.
Neyi berbat etmeyeyim?
Salvador'un yanında fazla konuşmak istemeyen Dominique, Anlamıyor musun canım? diye fısıldadı.
Vincente bir an Salvador'a baktı. Sonra kısık bir sesle, Ne yapmamı istiyorsun yani? diye sordu.
Dostum Salvador bu konuşmamızın her kelimesini rahatlıkla işitiyor. Oysa ben, yanımda kimse yokken sevişmeyi tercih ederim.
Dominique, bir an, terbiye ediliyormuş gibi bir duyguya kapıldı. Vincente'in ciddi olduğuna inanamıyordu. Şimdi de Salvador'u, bahane olarak gösteriyordu. Ama neye karşı bir bahane? Az sonra sessizliği Vincente'in kalın sesi bozdu. Balayı yolculuğumuza biraz geç çıkacağız. Sesi son derece duygusuzdu. Ama Avrupa'ya gideceğiz. Bundan hoşlanacağını umarım.
Dominique omuzlarını silkti. Elinden geldiğince ilgisiz bir ifadeyle, Nasıl istersen, diye mırıldandı.
Arabanın önü, gösterge tablolarının ışığı ile belli belirsiz aydınlanıyordu. Bu ışık altında yüzünü yandan gördüğü kocasının hafifçe gülümsediğini fark etti. O zaman iyice kızdı. Olayların neden bu şekilde gerçekleşmesini istemiyormuş gibi davranıyordu? Onu arzu ettiğini söylemişti. Arzusunun yerine gelmesi için onunla evlenmesine gerek yoktu ki.
Büyük bir hızla Minha Terra'ya vardılar.
Genç kız onun yardımını beklemeden arabadan indi, yürüdü. Güzel bir geceydi. Bütün diğer güzel geceler gibi... Yıldızlar, sanki elle tutulabilecekmişçesine yakın görünüyorlardı. Solgun bir ay yavaş yavaş yükseliyordu. Dantel elbisenin içinde birden üşüdü Dominique. Rawlings'lerdeki diğer eşyalarını ne zaman alabileceğini düşündü. Önünde sonunda onları alması gerekiyordu. Ve kocasının da böyle isteyeceğinden emindi. Dominique'in, onların dikenlerinden korkmadığını en azından kendine karşı kanıtlaması için.
Vincente de arabadan inmişti bu sırada. Ağır ağır terasın merdivenlerinden çıkarken, Yanıma gel, dedi. Sana bir şey göstermek istiyorum.
Dominique duraladı, sonra ona doğru ilerledi. Gözleri kocasının gömleğine takılmıştı. Kravatını gevşetmiş, aynı zamanda gömleğinin birkaç düğmesini de açmıştı Vincente. Dominique'in, çıplak göğsüne baktığını görünce, Sıcak bir gece, değil mi? diye sordu.
Bilmem, ben üşüyorum.
Vincente gene hafifçe gülümsedi. Dar ve uzun salondan geçip hole geldiler. Bütün lambalar yanıyordu, ama meydanda kimsecikler yoktu. Dominique kuşkuyla Vincente'e baktı. Ama kocası hiçbir şey söylemedi. O da konuşmaya gerek görmedi bunun üzerine.
Merdivenin ilk basamağında arkasına döndü kocası. Tembel ve alaycı bir sesle, Umarım bu gece dramatik olaylar olmaz, dedi.
Dominique cevap vermeye tenezzül etmedi. Ziyafetteki öfkesi daha hâlâ için için kaynıyordu.
Dominique'in konuşmadığını görünce, Vincente omuzlarını silkerek merdivenleri tırmanmaya başladı.
Dominique de dönerek uzun salona doğru yürüdü. Kocasının hiddetle geri gelip kendisini yukarı çıkmaya zorlamasından korkuyordu. Ama böyle bir şey olmadı. Ayak sesleri giderek hafifledi ve sonunda duyulmaz oldu.
Dominique hiddetle, Allah kahretsin, diye homurdandı. Vincente'in bu kadar kendini beğenmiş ve vurdumduymaz olması gerekmezdi. O öfkeyle gidip eline geçen kadehi ağzına kadar viski ve bir parça da sodayla doldurdu. Ama bir yudum alınca gırtlağıyla midesinin parçalanacak gibi yandığını hissetti.
Bunu döküp, bu defa az viski ve bol sodayla yeni bir iç ki hazırladı kendisine. Sonra koltuklardan biri ne oturarak yudumlamaya başladı.
Oteldeki gürültülü saatlerden sonra burası insana gayet sessiz geliyordu. İç avluda, hafif rüzgârın etkisiyle sanki birtakım tuhaf gölgeler hareket etmekteydi. Bunlar, fundalıkların gölgeleri olmalıydılar herhalde. Ansızın, önceki gece duyduğu dağ aslanının kükremesi aklına geldi. Acaba bu hayvanlar, evin yakınlarına kadar iniyorlar mıydı?
İçindeki korku duygusu giderek büyüyordu. Daha fazla dayanamayacağını anlayarak hızlı hızlı merdivenlere doğru yürüyüp yukarıya çıkmaya başladı. Az sonra sahanlığa gelmişti. Gayet geniş bir yerdi burası. Çevreyi tam olarak aydınlatamayan loş ışık altında, önceki gece; geçirdiği odanın kapısını tanıdı. Ama burada onun gibi daha birçok kapı vardı. Acaba Vincente nerelerdeydi?
İskarpinlerini çıkarttı ve bütün cesaretini toplayarak dipteki aralık duran kapıya doğru parmak uçlarına basa basa sessizce ilerledi. Dışarıya hafif bir ışık sızıyordu. Kapıyı itti ve içeri süzüldü.

Büyük bir oda değildi burası. Orta yerde tek kişilik bir karyola duruyordu. Hiç de önceki gece uyuduğu oda gibi lüks bir hali yoktu. Kaşlarını çattı. Vincente burada mı kalmaya niyetliydi yoksa?

Başını sallayarak odanın ortasına doğru bir iki adım attı. Nereye gitmişti Vincente? Yoksa bu da ona azap vermek için başvurulan yeni bir uygulama mıydı? Birden sert bir sesle yüreği ağzına geldi sanki.

Burada ne yapıyorsun?

Yavaşça arkasına döndü. Vincente'di bu. Duştan yeni çıkmış olduğu, dağınık ve nemli saçlarından belliydi.

Dominique büyük bir çaba harcayarak heyecanını gizlemeyi başardı. Seni arıyordum, diye kestirip attı sonra.

Sahi mi? Peki, neden?

Neden mi? Beni aşağıda o korkunç gölgelerin arasında, her çıtırtının gök gürültüsü gibi patladığı ıssızlık içerisinde tek başıma bıraktın, bir de neden diye soruyorsun, öyle mi?

Yukarı çıkarken, seni de çağırmıştım sanırım.

Öyle mi? Evet, hatırlıyorum. Hiç değilse nasıl alay ettiğini hatırlıyorum. Dominique'in soluk alıp verişleri hızlanmıştı şimdi. Bana, bir geri zekâlıymışım gibi davranabileceğini mi salıyorsun?

Vincente omuzlarını silkti. Ne söylemeye çalışıyorsun sen?

Yeter artık, yeter... diye haykırdı Dominique. Bana bugün hiç durmadan işkence ettin. Bütün gücünü, sırf beni kırabilmek için kullandın. Neden böyle yapıyorsun... Neden... Hıçkırıklar sesini boğduğu için daha fazla devam edemedi. Vincente kısık bir sesle sordu:

Peki, ne yapmamı istiyordun aslında?

Dominique büyük bir çabayla gırtlağından yükselen, gerçek duygularını yansıtacak kelimeleri yuttu. Hızla koşarak Vincente'in yanından geçip kendisini hole attı. Bu sırada acı acı. Senden nefret ediyorum... Nefret ediyorum... diye haykırıyordu. Vincente arkasından yetişip bileklerinden yakaladı.

Buraya gel, diye emretti sert bir sesle. Sana yatak odamızı göstereyim.

Dominique isterik bir çığlıkla, Yatak odamızı mı? diye bağırdı.

Evet. Sonra onu gerisin geriye itip az önce koşarak çıktığı odaya soktu ve dipteki, pek fark edilmeyen bir başka kapıyı işaret etti. Burası yalnızca gardrop odasıdır. Eskiden ara sıra bu odayı da kullanırdım gerçi, ama... Onu peşinden sürükleyerek iki adımda kapalı duran kapının yanına gelip bir çekişte bunu ardına kadar açtı. işte asıl yatak odamız.

Dominique bir rüyadaymış gibi içeri girdi Yüksek tavanlı, çok büyük bir odaydı burası Ayakları, bileklerine kadar yerdeki beyaz halıya gömülüyordu. Büyük masif karyola, altın ve mavi renklerle işlenmiş ağır ipekli kumaşlarla örtülmüştü. Pencerelere gümüş ve mavi karışımı ipek perdeler asılıydı. Dominique odanın vadiye baktığını fark etti.

Vincente kollarını kavuşturmuş onu seyrediyordu. Nasıl?.. diye sordu sonunda. Beğendin mi? Burası, daha önce hiç kullanılmadı.

Dominique ona döndü, Çok... Çok beğendim, Sonra yalvardı. Vincente, ne olursun söyle, neden birdenbire değiştin?

Vincente kapıyı kapatırken sert bir sesle, Ben değişmedim, diye homurdandı.

Nasıl böyle konuşabiliyorsun? Eğer değişmediysen, demek önceki davranışların tamamen yalandı. •
• •

Aynı anda Vincente'in, arkasından sokulduğunu hissetti. Güçlü kolları onu göğsünden kavrayıp geriye çekerek vücutlarını birbirine yapıştırırken sıcak dudaklar ensesini öpmeye başlamıştı. Birden bütün dayanma gücünün yok olduğunu fark etti Dominique. Gözleri kararıyor, dizleri titriyordu. Sırtını, kalçalarını olduğu gibi kocasına yasladı. O sırada Vincente, Seni kıskandıramayacağımı iddia ediyordun, hatırlıyor musun? diye fısıldadı kulağına. Ama kıskandırdım, değil mi?

Duyduğu heyecandan Dominiqus'in soluğu kesiliyordu. Gözleri yarı yarıya örtülüydü. Yalnızca, Hmmm.>> diye fısıldayabildi…

YEDİNCİ BÖLÜM

Perdelerin arasından sızan güneş ışığı Dominique'i uyandırdı. Nefis bir tembellik duygusundan istemeye istemeye kendini kurtarıp yavaşça döndü olduğu yerde. Sonra gözlerini açtı. Odanın mavi ve altın renkli görkemini yeniden gördü. Nerede olduğunu hemen hatırlamıştı. Hızla başını çevirdi, ama yapayalnızdı kocaman yatağın içerisinde. Vincente'in de ora da yattığını gösteren tek şey buruşuk bir yastıktan ibaretti. Derin bir nefes alarak kollarını bacının altına soktu ve bir önceki gün olanları zevkle düşünmeye başladı.

Daha sonra su sesini duyarak kocasının bitişikteki banyoda olduğunu anladı. Yataktan inerek giyebileceği bir şeyler aradı, ama böyle bir şey yoktu. Bunun üzerine karyolanın yanında yerde duran, önceki gece Vincente'in kullanmış olduğu havluyu alarak sarındı, banyoya doğru yürüdü. Ama tam kapıyı açacakken duraladı. Paldır küldür içeriye giremeyecekti galiba.

Tam yatağa geri dönmeye karar vermişken kapı açıldı ve Vincente belirdi eşikte. Siyah bir pantolon giymişti. Belden yukarısı çıplaktı. Dominique'e şefkatle bakıyordu. Uyandırdım mı? diye sordu.

Dominique, hayır anlamında başını salladı. Sonra koştu, kendini Vincente'in kollarına atarak yanağını onun gür kıllarla kaplı geniş göğsüne dayadı. Vincente... Vincente... diye söyleniyordu. Seni seviyorum...

Vincente onun yüzünü elleriyle kavrayıp dudaklarından öptü. Sonra boğuk bir sesle, Fabrikaya

gitmem gerek, dedi. Bu sabah genel kurul toplantısı var. Ne yazık ki, orada hazır bulunmam şart.

Böyle erkenden mi?

Erken mi? Dominique, saat neredeyse on bir olacak.

Ne??.. Dominique'in gözleri suçsuz suçsuz açılıverdi. Aman Tanrım...

Vincente gittikten sonra Dominique bir duş alıp siyah elbisesini giydi. Burada, gelinliği ile siyah elbiseden başka bir giyim eşyası yoktu.

Daha sonra hole çıkarak ilgiyle çevresini incelemeye başladı. Evin iç bölümlerini aşağı yukarı hiç bilmiyordu. Yemek ve oturma salonlarından başka bir yere gitse, rahatlıkla kaybolabilirdi. Şu anda, oralarda da kimsecikler yoktu. Holde ne yana gideceğini bilmez bir halde duraladığı sırada Salvador belirdi. Tanıdık bir yüzle karşılaşmanın rahatlığı içinde derin bir soluk alan Dominique, Merhaba, dedi. Bana evi gezdirmelisin Salvador. Neyin nerede olduğunu hiç bilmiyorum.

Salvador gülümsedi. Bu sabah çok güzelsiniz senyora. İyi uyuduğunuzu umarım?

Dominique'in yüzünü kaplayan pembelik onu bir anda daha da güzelleştirmişti. Teşekkür ederim,, diye mırıldandı. Kocam... kocam gitti mi acaba?

Evet, senyora. Çok acelesi var gibiydi.

Az önce Vincente kendisine sahip olurken duyduğu zevki yeniden hatırlayınca kalbi daha hızlı çarpmaya başlamıştı. Duyguları yüzünden anlaşılır korkusuyla dudaklarını ısırırken, Peki Salvador, dedi. Öğle yemeği için eve gelir mi?

Belki, senyora. Ama büyük bir olasılıkla geç kalacaktır. Böyle geciktiği zamanlar genellikle personel kantininden bir sandviç atıştırır gerçek bir yemek için akşamı bekler.

Dominique başını salladı. Pekâlâ Salvador. Salona doğru ilerledi, sonra döndü. Yemekten sonra arabaya ihtiyacım olacak. Acaba burada fazla bir araç var mı? Rawlings'lere kadar gidip eşyalarımı almak istiyorum.

Salvador belli belirsiz bir ilgiyle, Senyor sizin dışarı çıkacağınızdan hiç söz etmemişti, dedi.

Dominique omuzlarını silkti. Söz etmemiş olabilir. Ama aslında gitmem şart. Hep bu elbiseyi giyemem ki.

Salvador bu durumdan pek hoşlanmamış gibiydi. Kaşları çatıldı. Oraya, sizin yerinize ben de gidebilirim. Mrs. Rawlings eşyalarınızı paketleyip bana da verebilir kuşkusuz.

Hayır. Söylemek istediğim aslında şu, Salvador: Eninde sonunda onlarla karşılaşmak zorundayım. Bundan kaçınmam olanaksız. Ve bu karşılaşma ne kadar çabuk olursa, benim için o kadar iyi.

Siz nasıl isterseniz senyora.

Ama Salvador bu istekten ötürü gereğinden fazla huzursuz olmuş gibiydi. İçini çekti Dominique. Salvador, lütfen beni anlamaya çalış, dedi sonra. Tabii aslında ona, yapacaklarının kendisini hiç ilgilendirmeyeceğini de söyleyebilirdi, ama bir uşak değildi Salvador. Aksine gerçek bir dosttu. Dominique onun duygularını çok iyi anlıyordu.

Adam atıldı, Dediğinizi yapacağım senyora. Ama sizi arabayla ben götüreceğim.

Dominique gülümsedi. Oldu Salvador. Bu konuda anlaştık.

Böylece saat üçte, insanın tüylerini ürperten o daracık şoseden geçerek Bela Vista'ya doğru yola çıktılar. Arabayı adamın kullanması, bir bakıma Dominique'i çok rahatlatmıştı. Böylesi ne büyük bir arabayla bu daracık virajları kıl payı dönme cesaretini kendinde bulacağından pek de emin değildi doğrusu. O güne kadar kullanmış olduğu arabalar hem çok daha küçük, hem de daha az hıza sahiptiler.

Rawlings'lerin evine yaklaştıkları sırada Dominique, Beni tam kapıya kadar götürme, dedi. Yalnız olmalıyım.

Salvador bu öneriyi beğenmemişti. Neden? diye sordu.

Tam olarak açıklayabileceğimden emin değilim. Yalnızca... Omuzlarını silkti. Nedense bana durum biraz... Şey... Abartılmış gibi geliyor.

Salvador hafifçe öfledi, ama arabayı da Dominique'in istediği gibi kapının hayli uzağında durdurdu. Sonra, Peki, bavullarınız ne olacak? diye sordu. Onları taşıyabilecek misiniz?

Ha... hayır, korkarım bunu düşünemedim Salvador.

Öyleyse artık düşünmeniz gerek.

Dominique sıkıntılı sıkıntılı kımıldadı. Sonra Pekâlâ Salvador, dedi. -Eşyaları hazırlamam için biraz zamana ihtiyacım olacak herhalde. Sonra bahçe kapısına gelip sana el sallarım. Sen de o zaman bavulları yüklemek için arabayla gelebilirsin.

Gerçekten böyle olmasını istiyorsanız, pekâla

Evet, gerçekten böyle olmasını istiyorum.

Arabadan inen Dominique, gündüzleri kesinlikle giyilmesi olanaksız gösterişli siyah elbisesiyle bütün dikkatleri üzerine toplayacağını biliyordu. Bu nedenle, aynı sıradaki öbür evlerin önünden hızla yürüdü ve sinirli bir şekilde Rawlings'lerin bahçesinden içeri girdi. Her zaman-ki gibi tekdüze ve insanın içine kasvet veren bir yerdi burası. Usulca verandaya çıktı.

Ve açık kapının aralığından Marion'la Mary Fedlar'm oturmuş, çay içtiklerini gördü. Kalbi yerinden fırlayacakmış gibi çarpıyordu. Mary Pedlar'ın da burada olacağını hesaba katmalıydım,' diye düşündü. Onlara ne söyleyebilirdi acaba?

Onun varlığını yeni fark ediyormuş gibi, iki kadın aynı anda başlarını kaldırarak Dominique'e baktılar.

Marion hemen ayağa kalkarak pencereye yaklaştı.

Vay, vay, vay..., diye tısladı hınçla. Kenar mahallelerdeki yoksullara bakmak için mi buraya geldin?

Dominique derin bir soluk aldı. O ne biçim söz Marion? Yalnızca, eşyalarımı almak istiyordum.

Demek öyle? Yakışıklı kocan nerelerde acaba?

Yavaşça yürüdü Dominique. Fabrikada. Bir genel kurul toplantısı varmış.

Oh, tabii. Toplantı için orada bulunması gerekir. Senin için ne kadar hayal kırıcı. Üstelik ilk gününüzde.

Dominique dimdik Marion'un gözlerinin içine bakmaya başladı. İkisi de ısrarla birbirlerini süzüyorlardı şimdi. Sonunda Marion bakışların, önüne eğdi. Ters bir ifadeyle, Git istediklerini al, dedi. Sonra Mary Pedlar'a döndü. Bu olay hakkında ne düşünüyorsun?

Mary zayıf omuzlarını silkti. Sen ne düşünü yorsun Marion? Sonra Dominique'e dikti bakışlarını. John'a ne kadar adi bir numara yaptığının farkındasın değil mi?

Dominique kıpkırmızı oldu. Usulca, Evet, diye mırıldandı. Aslına bakarsanız farkındayım Ama kendisini sevmediğimi bile bile evlenseydim, herhalde ona daha da büyük bir kötülük yapmış olurdum.

Mary Pedlar karşısındakini küçük gören bir tavırla, Sevmediğini bile bile mi??.. diye homurdandı. Oh, büyü artık Dominique. Sevgi bu iklimde fazla uzun sürmez. Aslına bakarsan hiçbir yerde fazla sürmez ya... Sen aşırı romantiksin galiba. Erkekler kadınlara benzemezler. Kısa sürede insanlardan, bulundukları yerlerden ve karılarından bıkarlar. Sorar gibi Marion'a baktı.

Marion başını salladı. Doğru söylüyor. Vincente Santos'un sana âşık olduğunu sanmıyorsun ya?

Dominique'in sivri tırnakları şiddetle avuçlarına batıyordu. Sert bir sesle, Birbirimize karşı olan duyguların ne olduğu konusunda yargıya varacak durumda olduğunuzu düşünemiyorum, dedi.

Marion sinsice güldü. Oh, Dominique... İlk tanıştığımızda giydiğin o kısacık etekler ve modern fikirlerinden ötürü seni dünyayı görüp tanımış bir kadın sanmıştım. Ama aslında hayal peşinde koşan küçük bir budaladan başka bir şey değilmişsin. Sevgili Tanrım... Adliyelerde, boşanma mahkemesi gibi yerler de var, herhalde biliyorsundur. Sen onun ilk karısı değilsin ki.

İlk karısı değilsin!

Dominique bu sözlerin yarattığı duygusal patlamayı olağanüstü bir çabayla kontrol etmeyi başarabildi. Ama bir robot gibi konuşuyordu. Şimdi izin verirseniz, eşyalarımı toplamak isti yorum.

Marion yan yan Mary'ye bakarak, evet anlamında başını sallayınca, Dominique titreyen bacaklarıyla, bir zamanlar kendisine ait olan odaya doğru yürüdü. İçeri girer girmez de hemen karyolanın üzerine çöker gibi oturdu. Aksi takdirde bacaklarının vücudunu taşıyamayacağının farkındaydı, Vincente daha önce evlenmişti... Bu bilgi bir burgu gibi beynini deliyordu. Kiminle evlenmişti acaba? Ne zaman olmuştu bu? O kadın şimdi ne yapıyordu? Vincente onu boşamış olmalıydı. Yoksa kadın mı ondan boşanmıştı? Çocukları olmuş muydu? Yani şimdi Vincente herhangi bir çocuğun babası mıydı acaba? Dudakları çatlayacak gibi kurumuştu. Bir sigara yakarak dumanı içine çekti.

İnanılmaz bir güç harcayarak eşyalarını toplayıp banyodaki tuvalet malzemesiyle birlikte çantalardan birine tıktı. İşini bitirdikten sonra yatak odasından çıkarak tereddütle salona doğru ilerledi. Marion'la Mary hâlâ konuşuyorlardı ama seslerinin çok hafif çıkması Dominique'i kuşkulandırdı. Ve kendi adının geçtiğini de duyunca olduğu yerde durdu. Çok terbiyesizce bu davranış olmasına karşın, iki kişinin ne konuştuklarını dinlemeyi ömründe hiç bu kadar istememişti. Duymalıydı...

Bir ara Marion'un alçak bir sesle, Dominique, John'un hakkında herhalde hiçbir şey bilmiyor, dediğini işitti. Bütün yaptıklarına rağmen aslında kız için üzülüyorum. Sonuç olarak Vincente, yalnızca John'un Isabella'ya yaptığının acısını çıkartmak için onu kullanıyor.

Mary burnunu çekti. Biliyorum. Ayrıca her kes bunun farkında galiba. İçini çekti. Eğer bize inansaydı, bunu Dominique'e anlatabilir dik.

Ne yapalım? Elimize hiç fırsat geçmedi ki. Zaten Isabella da John kadar suçlu. İsterik yaratık... Bu Latin tiplerin hepsi de birbirinin aynı. Her şeye, o sanki bir dinmiş gibi davranıyorlar.

Haklısın. Demek istediğim... Bütün o manastıra kapanmalar falan... Aslında gülünç şeyler bunlar. John'un ona hiçbir zaman cesaret vermediğinden eminim.

Elbette vermedi canım. Eğer bir kadın, er kek kendisiyle yalnızca arkadaş olmak istediği halde o erkeğin kendisine deli gibi âşık olduğunu hayal ediyorsa... Eee...

Mary usulca, Dediğin gibi bile olsa diye fısıldadı, bu olayı duyduğu zaman Santos'un gösterdiği tepkiye hepimiz çok şaşırmıştık. Da ha doğrusu hiçbir tepki göstermemesine... Yani, John'u hemen kovacağını sanmıştım, öyle değil mi?

Haklısın. Ama şimdi başka planları olduğu anlaşıldı. Anlayamadığım şey ise... acaba Dominique'le neden evlendi? Yani bu kadar ileri gitmesine ne gerek vardı?

Mary hafifçe güldü. Bela Vista kadar büyük bir yerde, Santos'un bile ahlak kurallarını dikkate alması gerekmez mi sence? Belki Dominique'e sahip olmaya çalıştı. Ama kız ona izin vermemiş olabilir. Tecavüz ise, yasal olarak suç tur, değil mi şekerim?

Haklısın, çok doğru. Ama zavallı John... Adam yıkıldı. Dün akşam buradaydı. Geceyi bizde geçirdi. Neler düşündüğünü hemen anlayabilirdin. Dominique orada... Minha Terra'da... Ve de onunla.

Haykırmamak için kendisini zor tuttu Dominique. Yaslandığı duvar olmasa, hiç kuşkusuz ayakta

duramayacaktı. Başı dönüyor, midesi bulanıyordu. Bunlar gerçek değildi. Gerçek olamazdı... Bu kadınların orada konuştukları... gerçek olamazdı.
Ama gene de her söyledikleri gayet mantıklı görünüyordu.
Birdenbire Rio'daki evde Isabella'nın resmine bakarken Vincente'in değişiveren ruh halini hatırladı. Kız kardeşinden söz ederken ses tonu nasıl da sertleşmişti. John'a duyduğu düşmanlık, onun Dominique'le nişanlı olmasının yarat tığı kıskançlık duygusundan doğmuyordu her halde. Hatta kıskançlık duyduğu bile belli değildi. Eğer Marion'la Mary'nin söyledikleri ger çekse, o zaman her şey çok farklıydı.
Elini alnına bastırarak olayları zihninde bir düzene sokmaya çalıştı. Vincente kendisinden hoşlanmıştı. Bu konuda yanılmadığını biliyordu Dominique. Onu heyecanlandırabiliyordu. Ama yalnızca fiziksel olarak. Dominique güzel bir kadındı. Güzel olduğunu kabul etmekle kendini beğenmişlik etmediği de kesindi. Ama Vincente Santos'un bütün güzel kadınlarda gözü olduğunu da herkes söylemiyor muydu? Peki, bu şartlara göre onun durumu neydi? Ve kendisini nasıl bir gelecek bekliyordu? Bir kaç hafta ya da birkaç ay sonra ne olacaktı? Ayrı mı yaşamaya başlayacaklardı? Yoksa boşanacaklar mıydı acaba?
Yaslandığı yerden doğrularak elinden geldiği kadar doğal bir tavır takınmaya çalışarak içeri girdi. Bu defa, geldiğini duysunlar diye elinden geldiği kadar gürültü etmeye çalışmıştı. Eşyalarımı topladım, dedi. Salvador ilerde arabayla bekliyor. Onu çağırmamda bir sakınca...
Ama cümlesini bitirmeye fırsat bulamadan Salvador Sokak kapısının önünde belirdi. Her zaman olduğu gibi zamanlaması gayet uygundu.
Hazır mısınız senyora? diye sordu yavaşça. Dominique sinirli sinirli başını sallayarak yatak odasını işaret etti.
Sonra Salvador bavulları iki defada taşırken Dominique koşar adımlarla bahçeyi geçip kendini arabaya attı. Bütün vücudu şiddetle sarsılıyor, bu titremesini de bir türlü önleyemiyordu. 'Eğer sinirlerim dayanamazsa, birkaç saat içerisinde çöküntüye uğrarım; diye düşündü. O sırada arabaya binen Salvador, tuhaf bakışlarla kendisini süzdü.
Sonra, Kötü bir şey mi oldu? diye sordu. O kadınlar ne söyledi?
Dominique, Bir şey yok, diye kestirip attı. İfadesinde bir kabalık seziliyordu. Adam motoru çalıştırıp arabayı hareket ettirdi, sonra ona döndü.
Ben budala bir insan değilim senyora. O evde bir şeyler olmuş. Bu çok açık. Öyle sanıyorum ki, birileri ya da bir şey, sizi fena halde allak bullak etmiş.
Dominique öfkeyle adama baktı. Sonra, Sen aslında çok kurnazsın, değil mi Salvador? diye homurdandı.
Salvador, karşısındakini çıldırtacak kadar sakin bir şekilde, Ne demek istediğinizi hiç anlayamıyorum' senyora, dedi.
Dominique şiddetle haykırdı. Sözlerimi bal gibi anlıyorsun Salvador. Gerçekleri er geç öğreneceğimi biliyordun. Ama bunu, elinden geldiği kadar geciktirmeye çalıştın. Sonuç olarak, ben ne kadar uzun süre budala yerine konabilirsem, o kadar fazla aşağılanacaktım, değil mi?
Salvador kaşlarını çattı. Siz şaşırmışsınız senyora. Herhalde sıcak...
Dominique. Oh... Keşke ölebilseydim.
Araba Minha Terra'nin ön avlusunda durduğu zaman Döminique hemen arabadan atladı ve koşar adım terasa doğru yürüdü. Biraz duraklarsa bacaklarının bükülüvereceğini ve boylu boyunca yere yuvarlanacağını sanıyordu. Omzundan arkaya bakınca Salvador'un iki büyük bavulu taşıyarak geldiğini gördü. Merdivenleri hızla çıkıp salona girdi. Ve kendisini karşılamak için koltuğundan kalkan Vincente'i görünce olduğu yerde kaldı.
Nerelerdeydin? diye sordu Vincente. Ses tonunda hafif bir eleştiri ifadesi mi vardı acaba? Yoksa Dominique’e mi öyle gelmişti? Kısaca Rawlings'lerde,.dedi.
Neden?
Elbiselerimi almak için tabii, neden olacak.
Onları Salvador da alabilirdi.
Dominique, Evet, Salvador alabilirdi, diye atıldı. Ama kendim almayı tercih ettim. Arkasından gelen ayak seslerini duyarak döndü. Salvador bavulları getirmişti.
Vincente yavaş yavaş öfkelenmeye başlamıştı. Sabırsız bir el işaretiyle, Götür şunları daireye koy, diye homurdandı. Emredersiniz senyor.
Salvador, kemerli kapıdan çıktı. Dominique onun ağır ağır merdivenleri tırmandığını gözünün ucuyla takip edebiliyordu. Öfkesi giderek fazlalaşmaktaydı. Daha bir şey söyleyemeden Vincente, Gerekli miydi bu? dedi. Hiç kuşkusuz, bir şeye kızmışsın. Ama bu çocukça öfke gösterisine neden ihtiyaç duyuyorsun?
Çocukça öfke gösterisi ha? diye tekrarladı Dominique. Demek böyle düşünüyorsun?
Vincente sakin bir tavırla içki şişelerinin durduğu tepsiye doğru yürüdü. Soğuk bir sesle, Bir şeyler iç, dedi. Sinirlerini yatıştırır.
Dominique adeta sendeleyerek kapıya doğru ilerledi. Eğer dikkat etmezse, zaten pamuk ipliğine bağlı duran sükûnetini tamamen kaybedeceğini biliyordu. Oysa Vincente ne kadar sakin ve soğukkanlıydı. O gün neler öğrendiği hakkında bir fikri var mıydı acaba? Herhalde vardı. Er geç o çirkin gerçekleri öğreneceğini biliyor olmalıydı. İlgisiz davranmakla Dominique’in söyleyeceklerinin önemini yok edeceğini mi sanıyordu yoksa?

Vincente, dedi öfkeyle. Benimle alay etmeye kalkışma. Ayrıca, beni alt üst eden şeyin ne olduğunu da muhakkak tahmin ediyorsundur.
Karısına dönerek tembelce arkasındaki masaya yaslandı. Hiç kuşkusuz Marion Rawlings birtakım dertler açmaya başlıyor.
Dominique'in ellerini ovuşturarak başını önüne eğdiğini görünce de omuzlarını silkip devam etti. Bir zamanlar bana, 'onun ne kişilikte bir kadın olduğunu bilmiyor musun; diye sormuştun. Onun kişiliğini sen de biliyorsun, değil mi?
Evet ama... Her neyse... Bu, tartışma kaldırmayacak bambaşka bir şey. Hatta Marion'un hayal bile edemeyeceği kadar değişik.
Emin misin bundan?
Gayet tabii eminim. Başını kaldırıp dimdik kocasının gözlerine baktı. Daha önce de evlenmiş olduğunu inkâr mı edeceksin?
Vincente'in yüzü, duygularını hiç belli etmiyordu. Bir maske takmıştı sanki. Dominique bu maskenin ardındaki adamı bir an için bile olsa yakından tanıyıp tanıyamayacağını üzüntüyle düşündü. Oysa önceki gece, diğer kadınların hiçbir cilveyle erişemeyecekleri gerçek Vincente'i gördüğünü sanmıştı, ama şimdi emin değildi.
Uzayan sessizliği Vincente'in sıkıntılı, kalın sesi bozdu. Hayır, inkâr etmiyorum. Sergilediğin gösteri bununla mı ilgiliydi yoksa? Demek o nedenle bu kadar heyecanlısın? Öfkeyle homurdandı. Allah aşkına... Bunun bizimle ne iliş kişi var?
Bana açıklaman gerekirdi.
Neden? Neden gerekirdi? Bu, benimle evlenmene engel mi olacaktı? Benim evlilik önerimi, o olaydan ötürü kabul etmeyecek miydin? Kendine gel Dominique... Artık çocuk değilsin. Kadehine yarısına kadar viski koyup bunu bir yudumda dikti. Sonra vahşileşmeye başlayan bir ifadeyle, Önceki evliliğim seni neden rahatsız ediyor? diye sordu. O zamanlar genç ve... toydum. Hayatı yaptığım yanlışlıklarla öğrendim ben.
Dominique hafif hafif titriyordu. Ona… ona âşık miydin? diye mırıldandı. Bunu duyan Vincente hızla döndü.
Alayla, Aşk... diye bağırdı. Aşk nedir?.. Bu konuda en ufak bir fikrin olduğunu bile sanmıyorum. Az önce gösterdiğin neden yüzünden temellerinden sarsılabilen, bana karşı hissettiğini söylediğin o derme çatma duygu kırıntısıyla hiç ilgisi yok kuşkusuz.
Hepsi bu kadar değil, diye haykırdı Dominique. Bütün vücudunu sarsan şiddetli titreme ye var gücüyle karşı koymaya çabalıyordu. Bu kadar değil...
Öyle mi?.. Daha neler var bakalım? Ne günahlar işlemişim başka, söylesene. Boşalan kadehi yeniden viskiyle doldurdu. Meğerse ne kadar heyecan verici bir konuşmaymış bu. Benim lehimde en ufak bir savunma bile yapmadın mı? Kocasına bağlı küçük bir eşin davranış şekli öyle olmamalı mıydı?
Dominique duraladı. Ben... konuşmaya katılmış değildin! Yalnızca rastlantı... bir rastlantı sonucu istemeyerek duydum.
Ah... Kapı ardından gizli konuşmaları belli etmeden dinledin... Ama ne kendin, ne de kocan hakkında iyi şeyler duydun. İçkisinden bir yudum aldı. Lütfen devam et. Bayağı merakı mı uyandırıyorsun.
Dominique güç duyulur bir sesle, Neden be nimle evlendin? diye fısıldadı. Vincente içini çekerek neşesiz bir kahkahayla güldü.
Neden olacak??... Seni Harding'den ayırmak için tabii. Yoksa bunu bilmiyor muydun?
Dominique avuçlarıyla yüzünü örttü. Böyle bir şey... böyle bir şey yapmadın, diye inledi.
Vincente alayla kaşlarını çattı. Yapmadım mı? Oysa ben yaptığımı sanıyordum.
Dominique arkasını döndü. İki büklüm kaldığının farkında değildi. Omuzları sarsılıyordu. Tanrım... diye yalvardı. Tanrım... Canımı al ne olursun.
Vincente iki adımda yanma gelip, tuttuğu gibi onu kendinden yana döndürdü. Şimdi yüz yüzeydiler. Duymak istediğin buydu, değil mi? diye sordu. Bugün Marion Rawlings bunları, söyledi, değil mi?
Dominique bayılmak üzereydi.,Evet, diye inledi usulca.
Bu kadarını tahmin etmiştim zaten. Ne kadar tatlı bir kadın, değil mi? Bir boş zamanım da ona çiçek göndereyim bari. Siyah çiçekler den bir buket...
Dominique yavaşça başını kaldırdı. İkimizi birden etkileyen bu konu hakkında nasıl oluyor da böylesine aldırmaz ve duygusuz bir şekilde konuşabiliyorsun? Neden... Neden yaptın?
Vincente karşısındakini aşağı gören bir tavırla, Bunu öğrenemedin mi? diye sordu. Isabella'nın adı geçmedi mi yoksa?
İsteyerek kendimi savunmam için zorluyorsun beni. Ama en iyi savunmanın hücum olduğunu biliyorum.
Hücum et öyleyse, diye homurdandı Vincente. Bakalım silahların nedir? Harding'le kız kardeşimin arasındaki ilişkinin ölçüsünü biliyor musun? Isabella'nın manastıra neden kapandığından... Dünya nimetlerinden ne diye el etek çektiğinden haberin var mı?
Sen bunları biliyor musun?
Evet, ben biliyorum. Dominique'i bırakarak uzaklaştı. Ama bu gerçeği kabul etmemin bir itiraf olduğunu sakın sanma. Seninle evlenme nedenlerim tamamen bana aittir. Ve o nedenler de, ne olursa

olsunlar, kimseyi ilgilendirmez.
Dominique durakladı. Benim hatalı olduğu mu mu söylemek istiyorsun? Sesi bir fısıltıdan farksızdı. Ya da Marion'un...
Vincente alev alev yanan gözlerini ona dikti. Ya ben hatalıysam Dominique??..
Öyleyse...
Öyleyse... bir şey yok, diye kükredi Vincente.
Ne sanıyorsun sen? Buraya gelmiş, beni, seninle evlenme nedenlerimi ve daha önceki evliliğimi açıklamamış olduğum için, seni aldatmakla suçluyorsun. Üstelik bu geçmişteki evliliği hiç olmamışçasına tamamen silmek istememe rağmen... Sonra da kalkıp bütün bu suç lamaları inkâr ederek gereken saygıyı ve aynı zamanda bana olan güvenini yeniden sağlamak istiyorsun. Hiddetle yumruğunu avucuna vurdu. Hayır... Suçlamalar yapıldı... Kuşku da olanca açıklığıyla ortada. Eğer ben olsaydım... Birden durdu. Bu cümleye başladığı için sanki kendi kendine sinirlenmişti. Defol... Çekil karşımdan, diye bağırdı.
Beni kovuyorsun demek? Minha Terra'dan mı?
Yoo... O kadar uzun boylu değil. Acı bir gülümseme acımasız yüz hatlarını aydınlattı. Sen benim karımsın Dominique. Ve istesen de, istemesen de böyle kalacaksın. Bir yılandan duyup burada tekrarladığın dedikodular yüzünden seni Minha Terra'dan atarak milletin maskarası olacağımı mı sanıyorsun?
Dominique elleriyle kulaklarını tıkamıştı. Yeter artık... Yeter... diye haykırıyordu.
Neden? dedi Vincente. Neden hayal kırıklığımın bir bölümünü de sen tatmayasın? Bana karşı gelindiği zaman çok merhametsiz olabileceğimi anlıyacaksın.
Dominique'in sesi titriyordu. Beni... beni tehdit mi ediyorsun?
Evet. Evet, tehdit ediyorum. Şimdi, gidip eşyalarını yerleştirebilirsin. Bizim dairemize tabii.
Dudaklarını ısırdı Dominique. Bütün bunlardan sonra birlikte... birlikte yaşayabileceğimizi sanmıyorsun herhalde?
Vincente acımasız bir ifadeyle, Sevişemeyeceğimizi söylemek istiyorsun galiba. diye onun sözlerini düzeltti. Evet Dominique... Az önce de söyledim, sen- Santos'un karışısın. Ve sahip olduğum her şey, her zaman bana aittir.
Beni... beni zorlayamazsın.
Öyle mi? Görürüz. Şimdi, defol…

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Bavullar, altın sarısı ve mavi renklerle dekore edilmiş olan o güzel odanın ortasında duru yordu. Dominique bezgin bir halde içeri girerek kapıyı kapadı.
Pencerenin yanındaki koltuğa oturup karanlıkta zor görünen vadinin uçurumunu seyrederken, havanın sıcaklığına rağmen titredi. Acaba başına neler gelecekti? Kendisini kandıran ve şimdi de aşağılamaya kararlı bir adamla yaşa maya nasıl devam edebilecekti? Büyük bir acıyla içini çekti. Fazla değil, daha üç hafta önce bu Güney Amerika yolculuğunu yeni yeni plan lamaya başlamıştı. Hem de büyük bir heyecanla...
Şimdi ise ne tanıdığı, ne de anlayabildiği bir Brezilyalı ile evlenmiş bir kadındı. Kendisini mahvetmek için ikinci bir defa düşünmeye gerek bile görmeyecek bir adamla,.. Ama... Bütün bunlara rağmen onu gene de seviyordu işte. Asıl ıstırap verici olan buydu. Ona âşıktı. Marion'un iğrenç sözleri bile bu sevgiyi yıkamamıştı. Vincente'in kendisiyle evlenmesinin nedenleri onun bir utanma duygusuyla kıvranmasına yol açıyorsa da bu, yalnızca hayal kırıklığına uğramasından ileri gelmekteydi. John ve Isabella ile hiçbir ilişkisi yoktu. Hattâ eğer gerekirse, o önceki evliliğin kötü anısına bile dayanabilirdi.
Perişan bir halde gidip titrek elleriyle bir sigara yaktı. Ne düşünürse düşünsün, ne kadar mazeret bulmaya çabalarsa çabalasın, gerçekler bütün tatsızlığıyla apaçık ortadaydılar. Vincente kendisini bilerek aldatmış, daha ilk karşılaşmalarından bu yana özellikle etkilemeye çalışmıştı.
Sinirli hareketlerle bavullarını boşaltmaya başladı. En azından şu anda yapabileceği hiç bir şey yoktu. Vincente'in de söylediği gibi ora da yaşayacak ve kederi kendine zevk edinmeye çabalayacaktı. Geleceğin ne getireceğini kim bilebilirdi? Ancak bir şey kesindi. Önünde sonun da John'la konuşmalı ve Isabella Santos'la aralarındaki ilişkinin içyüzünü öğrenmeliydi. Ancak o zaman çevresini kuşatan bu göz gözü görmez karanlıktan kurtulabilirdi.
Ama aşağıya indiği zaman Vincente'i göremedi. Bakınırken, yemeğin hazır olduğunu bildir meye gelen Salvador'la karşılaştı, sordu: Kocam nerede acaba?
Salvador, her zamanki gibi terbiyeli bir şekilde eğilerek, Senyor Santos bu gece dışarıda yemek yiyecek senyora, diye cevap verdi.
Dominique bir an yanlış işittiğini sandı. Vincente'in son derece öfkeli oluşu ve elbiselerini değiştirmek için de dairelerine gelmemesi ne deniyle onun hâlâ aşağıda oturduğunu düşünmüştü. Aralarındaki huzursuzluğu düzeltmek için gösterdiği çabaya karşı gerçekten kırıcı bir davranıştı bu. Dikkatle, Nereye gitmiş olabilir? diye sordu.
Salvador omuzlarını silkti. Bunu söyleyemeyeceğim senyora.
Dominique öfke ve üzüntüsünün birbirine karıştığı sert bir sesle, Allah aşkına Salvador, dedi, bir defa için bile olsa bağlılığını bırakamaz mısın? Ben onun karışıyım.
Salvador çaresiz bir tavırla ellerini kavuşturdu. Ama gerçek bu, senyora. Senyor Santos'ün nereye

gittiğini bilmiyorum ki.
Dominique hızla içkilerin durduğu tepsinin yanma giderek bir kadehe ağzına kadar viski doldurdu. Hayatında hiç yapmamış olmasına rağmen içmek, durup dinlenmeden içmek isti yordu bu gece. Böylelikle yüreğini parçalayan acıdan, geçici bir zaman için de olsa, belki kurtulabilirdi.
Salvador, sessiz adımlarla yanma sokuldu. Ben olsam, o kadar içkiyi içmezdim, dedi usulca. Gereğinden çok fazla. Sizi rahatsız edebi lir.
Senin tavsiyelerine ihtiyacım yok, dedi Dominique. Ve bardağı dikerek yansını içti.
Aynı anda kendisini boğuluyormuş sandı. Şiddetli bir öksürük nöbetiyle vücudu kaskatı kesilmişti. Gırtlağıyla midesinin arası ateş gibi yanıyordu. Gözlerinden yaşlar boşandı. Körler gibi mendilini araştırıyordu. Salvador gayet sakin bir tavırla ona kendi mendilini uzattı, sonra da yarı yarıya dolu kadehi, artık direnmeyen parmakları arasından alarak tepsinin üzerine koydu. Doğal bir sesle, Yemeğiniz, küçük yemek odasında hazırlandı senyora, dedi. Buyurmaz mısınız?
Dominique bıkkın bakışlarla karşısındaki ciddi ve sakin adamı süzdü. Sonra itiraz etmeden peşi sıra küçük yemek odasına doğru ilerledi.
Kimsenin konuşmadığı gayet sessiz bir yemekti bu. Dominique hiç denecek kadar az yiyor, dalgın dalgın Salvador'un tazelediği şarabı yudumluyordu. Hiçbir şey onun için önemli değildi. Ne kendisini çepeçevre saran kadife gibi yumuşak gecenin sıcak havası, ne de güllerin ve öteki çiçeklerin nefis kokusu...
Derin düşüncelere dalmıştı. Bir yandan da Vincente'in nerede olabileceğini düşünüyordu. Onu rahat ettirmek için çırpınan, kendileriyle sevişmesi için tahrik etmeye çalışan, her arzusunu hemen o an yerine getirmek için çabalayan birçok kadının çevresinde pervane gibi döndüğünü çok iyi bilmekteydi. Aslında Vincente'in kendisine hiç ihtiyacı yoktu. Dominique onun için geçici bir eğlenceden, benliğini doyurmak için gerekli bir yabancıdan başka bir şey değildi.
Ağlamak istiyordu. Kendini koy verip hem kendisi, hem de Vincente için doya doya ağlamak istiyordu. Ama asıl kendisini yıkan, rüyalarının hiçbir zaman gerçekleşemeyeceğini bilmesiydi. Şimdi burada, tamamen arkadaşsız kaldığı bu yabancı ülkede, içine yuvarlandığı yalnızlıkla baş başaydı. Kaderine yön vermesi olanaksızdı artık. O, daha Vincente Santos'ün karısı olmayı kabul ettiği an cezalandırılmıştı.
Salvador'a iyi geceler dedikten sonra dairelerinin bitişiğindeki gardırop odasına girdi. Sonra sırtını kapıya dayayarak adamın ayak sesleri merdivenlerden gittikçe uzaklaşıp duyulmaz olana kadar bekledi. Arkasından hemen büyük yatak odasına daldı. Aceleyle geceliğini kapıp yine küçük odaya döndü. Daha sonra da elini yüzünü yıkayıp dişlerini fırçalamak için banyo ya geçti.
Ama az sonra kapının vurulduğunu duydu ve korkuyla yerinden sıçradı. Kalbi yerinden fırlayacakmış gibi atıyordu. Hemen bir havluya sarınarak yavaşça kapıyı araladı. Ve eşikte yalnızca Salvador'un durduğunu görünce derin bir oh çekti. Sonra sertleştirmeye çalıştığı bir sesle, Ne var? diye sordu, Neden bu banyoyu kullanıyorsunuz senyora?
Dominique büyük bir ciddiyetle omuzlarını gerdi. Bu, bir uşağın soramayacağı bir soru, dedi sonra. Ama Salvador'un yüzündeki üzüntülü ifadeyi gördüğü an söylediğine pişman oldu. Gözlerini yumarak içini çekti. Bağışla beni Salvador. Saçmaladığımın farkındayım, ama bu gece bana hiç yardımcı olmadığını da kabul et.
Bu akşamdan mı söz ediyorsunuz? Eğer Senyor Santos'un nereye gittiğini bilseydim, size muhakkak söylerdim. Siz onun karışısınız. Nerelerde olduğunu bilmek hakkına sahipsiniz gayet tabii. Ben, kalpsiz bir insan değilim senyora.
Bunu anlayabiliyorum. Eğer sana önceleri kaba davrandıysam, beni bağışla.
Salvador başını salladı. Şimdi gidip biraz uyuyun. Yarın başka bir gündür.
Her şeye rağmen Dominique iyi uyuyamadı. Yatak eskiye kıyasla daha geniş ve ıssız geliyordu ona. Kopma derecesinde gerilmiş olan sinirleri her gürültünün-ve ayak sesinin farkın daydı. Ama tek bir noktaya toplayıp yönlendirdiği bu güçten ötürü iyice yorularak rahatsız bir uykuya daldı sonunda. Ve bir süre sonra da ön avludan yansıyan güçlü motor sesiyle sıçrayarak kendine geldi. Kendisini adeta hiç uyumamışçasına canlı hissediyordu. Vücudu huzursuzlukla bir yay gibi gerilmiş, ayak seslerinin merdivenlerden kapının önüne yaklaşarak sonunda odaya girmesini bekliyordu.
O sırada motor sustu, çarpan bir kapının gürültüsü yansıdı ve bunu derin bir sessizlik izledi. Öyle bir sessizlik ki, sanki kulakları sağır ediyordu. Dominique yumruklarını sıktı. Madem buraya gelecekti, neden hâlâ onu bekletiyordu? Tarifsiz bir çaresizliğin onu pençelerine aldığının farkında değil miydi? Dominique'in sadece kocasından korkmakla kalmayıp, kendine ihanet eden duygularından da ürktüğünü anlayamıyor muydu?
Dayanılmaz sessizlik, sonsuzluğa kadar uzayacak gibiydi. Gergin vücudu kendi kendini zorlayarak sakinleşmeye başlıyordu. Ama az önceki gerginlik nedeniyle midesinin bulandığını hissetti. Yanındaki abajuru yakınca, komodinin üzerindeki saatin ikiyi geçmiş olduğunu gördü. Derin bir soluk aldı. Kocası yine neler yapıyordu? Bu daha değişik ve etkileyici bir işkence uygulaması mıydı acaba? Eğer öyleyse, başarı ya da ulaşıyordu.
Çaresiz kalan Dominique abajuru söndürdü. Bir süre sonra baygınlığa benzeyen bir uykuya dalmıştı yine. Sonunda, balkon perdelerinin arasından sızan güneş ışıklarıyla uyandı. Yepyeni bir günün başladığının müjdecisiydi bunlar. Hayretle çevresine bakındı. Ama odada, koca sının geceyi orada geçirdiğini gösteren en ufak bir belirti bile yoktu.

Kalkıp her sabahki duşunu aldığı zaman saat yediyi gösteriyordu. İnce pamukludan koyu pembe pantolon ve yakasız, beyaz bir süveter giyip saçlarını örerek bunları başının çevresin de firketeyle tutturdu.
Sonra çekingen bir duyguyla merdivenlerden birinci kata indi. Yemek odasından sesler geldiğini duyunca o yana doğru yöneldi ve Vincente'İe Salvador'un konuştuklarını gördü.
Vincente, Dominique'i görünce büyük bir nezaketle ayağa kalktı ve o kendi yerine yerleşinceye kadar da oturmadı. Sonra Salvador'a dönerek, Biraz daha sıcak börek ve taze kahve getir, diye emretti.
Dominique atıldı. Yalnız kahve yeterli, Salvador. Teşekkür ederim.
Vincente kahvaltısını bitirmiş olmalıydı. Çünkü koyu kahveyle günün ilk purosunu yakmış içiyordu. İnce ketenden beyaza yakın krem rengi tropikal bir elbise giymişti. Gayet bakımlı, çekici ve yakışıklı bir hali vardı. Dominique, istememesine rağmen kocasını arzuyla süzmekten kendisini alamadı.
Sonunda Vincente bu kadar sessizliği yeter li bulmuş olmalı ki, Evet, diye söze başladı. İyi uyudun mu?
Dominique gayet terbiyeli bir tavırla, Evet, teşekkür ederim, diye karşılık verdi. Ya sen??...
Yeteri kadar... Haa.. Araba sesinin seni uyandırmadığını umarım.
Dominique dişlerini sıktı. Kocasının kendisine eziyet etmeye çalıştığının farkındaydı, ama bu sadistçe eğlence zevkini ona vermeyecekti.
Araba sesi mi? diye sordu hayretle. Ne arabası?
Ama Vincente cevap yerine yalnızca alaylı alaylı gülmekle yetindi. Karısının kendisine yalan söylediğini anlamış gibi bir haİi vardı. Dominique yavaş yavaş sinirlenmeye başlıyordu.
O sırada Salvador odaya girdi. Sıcak börek dolu bir tabakla içlerine kahve ve sıcak süt konulmuş iki demlik taşıyordu. Bunları dikkatle onun yanma yerleştirdikten sonra başka bir şey isteyip istemediğini sordu ve içten bir gülümsemeyle oradan ayrıldı. Vincente bu arada dikkatle karısını inceliyordu.
Sonunda, Salvador' un bağlılığını çalmayı başarmış gibisin, dedi.
Domique, sinirliliğine rağmen, pek de titremeyen ellerle fincanına kahve koyarken, Öyle mi dersin? diye karşılık verdi. Ben pek sanmıyorum.
Sanmıyorsun ha? Neden? Ben öyle bir canavarım ki, Salvador kadar bağlı birinin bile bana kıyasla daha iyi bir efendi seçmesi mantıklı bir davranış gibi görünüyor.
Oh, yeniden başlama. Bu yaptıklarımız o kadar gülünç ki. Burada oturmuş, asıl sormak istediklerimiz hakkında hiçbir şey konuşmazken, durmadan çeşitli basitliklerden söz ediyoruz. Benimle konuşmalısın Vincente? Durumumu bilmeliyim.
Ben de kendi durumumu...
Ne demek istediğini anlamıyorum.
Öyle mi? Oysa senin bütün bunları çok iyi anladığını sanıyorum. Olayları sen başlattın Dominique, ben değil. Biliyorsun.
Nasıl böyle bir şey söyleyebilirsin? Ben sana yalnızca duymuş olduğum şeyleri tekrarladım o kadar.
Ama isterik bir şekilde. Dün buraya geldiğin zaman başkaları tarafından yönetilen biri gibiydin. O kadını, o yılanı dinledin ve ara bozma da ne kadar büyük bir ünü olduğunu bilmene rağmen, gene de ona tamamıyla inandın.
Ancak sen bana yardım edebilirdin Vincente, ama etmedin. Neden? Neden bana engel olmaya, neden olayları açıklamaya çalışmadın?
Kendimi sana karşı savunmama ne gerek var? Birdenbire ayağa kalktı. Hiç kimseye açıklama yapmak zorunda değilim.
Ben senin karınım, Vincente.
Vincente dik dik baktıktan sonra pencereye yaklaşarak düşünceli bir şekilde dışarısını seyre koyuldu.
Dominique'in zaten az olan iştahı artık iyice kaçmıştı. Tabağını kenara iterek bir sigara yakıp kahvesiyle birlikte içmeye başladı. Aynı zamanda bu berbat ilişkinin haftalar, aylar, hattâ yıllar boyunca nasıl devam edebileceğini düşünüyordu. Önceki gece nereye gitmiş olduğunu sormak istiyor, ama cevap vereceğinden kuşkulu olduğu için bundan kaçmıyordu. O sırada Vincente, Dominique'e döndü.
Bugün rafineriye gitmem gerek. Sen ne yapacaksın?
Dominique. Hafifçe kızardı. Bilmiyorum Vincente.
Benim iznim olmaksızın bundan böyle Bela Vista'ya gitmeni istemiyorum. Anlaşıldı mı? Sesi bir buz parçası kadar soğuktu.
Dominique duyduğunun gerçek anlamım önce kavrayamadı. Ama kendisinden istenileni anlayınca fena halde öfkelendi. Bu sözler, onun doğal direnme duygularım ayaklandırmıştı. Bütün olanlardan sonra neyi yapıp neyi yapmamasını kendisine emretmeye hâlâ nasıl cüret edebiliyordu? Hızla başını kaldırdı. Ciddi ve sakin bir sesle, Eğer canım Bela Vista'ya gitmek isterse, giderim, dedi.
Vincente, omzunu dışarıya baktığı pencerenin pervazına yaslandırıyordu:
Öyle mi sanıyorsun?
Sanmıyorum, aksine çok iyi biliyorum. Şimdi karşısındakine hakaret eder gibi konuşuyordu. Ne yapacaksın?. Beni nasıl durdurabilirsin? Elimi ayağımı mı bağlayacaksın yoksa? Ya da suçlular gibi odaya mı hapsedeceksin? İşlemiş olduğun başka günahları da öğrenebileceğim den korkuyorsun galiba?

Vincente öldürücü bakışlarla Dominique'in yanına geldi. Omuzlarından kavrayan acımasız pençeleriyle onu şiddetle sarmaya başladı. Bir yandan da, Bu isterik duygusallığı bırak... diye haykırıyordu. Ağzından çıkanı kulakların duymuyor. Kendimi bağışlatmak için sana yalvarmadığım ve ikimizle de hiçbir ilgisi olmayan şeyler için gereksiz bahaneler göstermediğimden ötürü, çok daha kötü olayları saklıyorum sanıyorsun. Artık büyümelisin Dominique. Şimdi sen bir kadınsın, aptal bir çocuk değil. Ben de gerçek bir erkeğim. Ve hayvanmışım gibi davranılmasını istemiyorum.
Dominique ürkek bakışlarla onu süzdü. Sonra, Öyleyse bana John'la Isabella'yı anlat, dedi. Bunun üzerine Vincente birdenbire onu bıraktı.
Ciddi bir sesle, Söylediklerimin tek kelimesini bile dinlemediğin belli oluyor, diye homurdandı. Sende en ufak bir güven duygusu da yok mu?
Dominique duraladı. Vincente, tereddüt duyguları uyandırmakta ne kadar ustaydı. Kocasını kırabilmek amacıyla için için kaynayan öfke dalgasını nasıl da bir anda silivermişti. Acı bir sesle, Sen karşındakinden tam bir itaat istiyorsun diye mırıldandı. Ben bir eş istiyorum, soruşturmaya çıkmış polis müfettişi değil... Sesi hem sertlik, hem acı doluydu. Neden hiç durmadan geçmişle uğraşıp duruyorsun? Bizi yalnızca geleceğin ilgilendirmesi gerekir, öyle değil mi?
Gelecek mi?.. Ne geleceği??...
Bütün geleceğimiz...
Öyleyse bırak beni gideyim.
Bırakayım mı? Bu da ne demek? Benden kurtulmak mı istiyorsun? Belki de yeniden Harding'e dönmek için.
Dominique bundan sonra John'a asla geri dönemeyeceğinin farkındaydı. Ama bunu Vincente'in bilmesi gerekmezdi. Aptalca bir gurur duygusuna kapılarak, Bu çok mu uygunsuz bir davranış olur? diye sordu. Ne olursa olsun, bir zamanlar nişanlımdı. Beni seviyordu.
Vincente'in yüzü öfkeden kasıldı. O İngiliz domuzu, sevgi kelimesinin anlamını bilemez, diye haykırdı.
Peki, ya sen??...
Bir an Dominique'i tuhaf bakışlarla süzdü. Sonra oda kapısına doğru yürürken soğuk bir sesle, Evet, dedi kısaca. Ben bilirim.
Ve hızla kapıdan çıkarak Dominique'i her zamanki gibi mutsuz, şaşkın ve yapayalnız bırakıverdi.
Akşama doğru sıcaklık adeta elle tutulabilecek bir güçle çevreyi kavuruyordu. Arılar tembel kanat çırpışlarıyla bir çiçekten diğerine uçuyorlardı. Dominique iç avludaki kanepelerden birine uzandı. Büyük güçlüklerden sonra zihnini uyuşturarak işlemez bir hâle getirmişti. Görmeyen gözlerle kucağındaki dergilerin sayfalarına bakıyordu. Birden telefonun çaldığını işitti. Aygıtın sert sesi sessizliği parçalamış ve huzuru adeta kovmuştu.
Dominique hafifçe doğruldu. Salvador'un her zamanki gibi acelesiz adımlarla salona girip ahizeyi kaldırdığını görünce, yeniden kanepeye yerleşti. Nasıl olsa kendisini arayabilecek kimse yoktu. Vincente'in yeni eşiyle eve kapanmış olduğunu sanıp onu arayan birisidir herhalde,' diye acı acı düşündü.
Ama hemen sonra Salvador'un, o güne kadar hiç tanık olmadığı bir heyecanla kendisine doğru koştuğunu görünce hayretle, Nedir o Salvador? diye sordu.
Salvador farkına varmadan yumruklarını sıkmıştı. Rafineriden arıyorlar senyora, dedi. Sizi istediler.
Kimmiş?
Senyor Rivas...
Dominique rahatladı. Frederick Rivas'ı seviyordu. Ya da en azından, onunla konuşurken sinirlenmiyordu. Salona girerek Salvador'un uzattığı ahizeyi aldı. Adamın dışarı çıkmayarak kapının yanında beklemesi dikkatini çekmişti. Ama gitmesini söylemek gelmedi içinden. Sonra, ifadesiz bir sesle, Alo... diye mırıldandı. Ben Dominique Mail... Dominique San tos, buyurun.
Dominique, sen misin? Rivas'm ses tonun da bir rahatlama seziliyordu. Tanrıya şükür seni bulabildim. Kötü bir haber vermek zorundayım yavrum. Laboratuvarda bir kaza oldu.
Dominique birden vücudundaki bütün kanın çekiliverdiğini sandı. Bayılacak gibiydi. Masanın kenarına el yordamıyla tutunarak, Kaza mı?.. diye haykırdı. Ne oldu Senyor Rivas? Kocam mı yaralandı? Yoksa... yoksa...
Hayır, merak etme. Korktuğun gibi bir şey olmadı. Yalnızca yaralandı.
Dominique eliyle boğazını tuttu. Öyle bir sallandı ki, Salvador hızla koşarak gelip düşmeden onu yakaladı. Güç duyulur bir sesle, Devam edin, diye fısıldadı Dominique. Nasıl oldu? Vincente nerede? Onu görmek istiyorum.
Birdenbire sabahki kavgayı unutuvermişti. Şimdi bütün arzusu onu görmek ve yaraları hakkında en ufak ayrıntıya kadar her şeyi öğrenebilmekti. Ama Frederick Rivas'ın, nezaketle, Hayır, onu göremezsin yavrum, dediğini işitince kulaklarına inanamadı. Şimdi helikopterde, diye devam etti adam, Rio de Janeiro'daki Saint Augustine hastanesine uçuyor. Oradaki doktorlar, Bela Vista hastanesindekilerden çok daha uzmandırlar bu konularda.
Vincente neresinden yaralandı? Rica ederim anlatın Senyor Rivas.
Şey... Tereddüt ediyor, bir türlü açık açık konuşamıyordu. Sonunda, Vincente yandı, dedi

zorlukla. Bir patlama oldu ve...
Patlama mı? Ama nasıl oldu? Böyle bir şey nasıl olabildi?
Rivas büyük bir ciddiyetle, Zaten ben de bunu öğrenmeye çalışıyorum, diye karşılık verdi. Ancak şimdilik yalnızca Vincente'le ilgileneceğim. Helikoptere bindirilirken kendindeydi. Onun ısrarı üzerine sana geç telefon ettim. Senin paniğe kapılarak rafineriye koşmanı istemedi.
Dominique sanki buz gibi bir elin kalbini sıktığını sandı. Yaralandığı halde, hiç kuşkusuz Büyük bir acıyla kıvranırken bile, onu yanında istememişti. Ona ihtiyaç duymuyordu. İşte bu çok ıstırap verici bir şeydi. Boğuk bir sesle, Anlıyorum, diye mırıldandı. Şimdi... Şimdi ne yapmalıyım?
Rivas bu sorudan rahatsız olmuş gibiydi. Şeey, diye kekeledi, Senin yerinde olsam, akşama kadar bekler ve gece Rio'daki hastaneye telefon ederdim. O zaman bütün ayrıntıları öğrenirsin.
Dominique'in başı dönüyor, gözleri kararıyordu. Ama... ama onu görmek... istiyorum, diye haykırdı. Onu... görmeliyim.
Rivas ihtiyatla, Kendisini görmeni şu anda pek istemiyor sanırım, dedi. Az önce sözünü ettiğim yanıklar... Onların hepsi yüzünde. Sana muhakkak söylemem, daha doğrusu seni uyarmam gerek Dominique. Vincente'in yüzü çok fena yanmış vaziyette.
Dominique sabırsızlıkla adamın sözünü kesti. Yaralarına aldırdığımı mı sanıyorsunuz? Yoksa yüzünün beni etkileyeceğini mi?.. Yaralı yüzü duygularımın değişmesine yol açmaz, merak etmeyin. Oh, Senyor Rivas... Onu seviyorum. Eğer... eğer bir canavara benzeseydi bile onu gene sevecektim.
Öyle mi? Rivas'ın büyük bir huzursuzlukla konuştuğu açıktı. Sevgili yavrum, anladığım kadarıyla Vincente'le aranız pekiyi değil galiba?
Bunu nereden biliyorsunuz?
Önceki gece Vincente bize gelmişti. Akşam yemeğini birlikte yedik. Çok rahatsız ve huzursuz bir hali vardı. Uzun süre oturdu. Daha önceki ziyaretlerine kıyasla çok daha uzun bir süre... Yeni evli... daha iki günlük evli bir erkeğin doğal davranışı değildir bu. Bizler budala sayılmayız Dominique.
Birden üzerinden ağır bir yük kalkmışçasına rahatlayıverdi Dominique. Hiç olmazsa kocasının bir gece önce nerede olduğunu anlamıştı. Bütün o aptalca düşüncelerle kendine boşu boşuna işkence etmişti demek. Neden onun hakkında bu kadar kötü düşünüyordu? Ne diye bu kadar kuşkulanmaktaydı? Hiç mi güveni yoktu karşısındakine? Acaba duyduğu aşk, Vincente' in söylediği gibi hemen sarsılıverecek, derme çatma bir duygu kırıntısından mı ibaretti?
Bütün bu düşünceler bir yıldırım hızıyla gelip geçti. Sorunları şu anda çözmek olanaksızdı aslında. Şimdi karşılarında çok daha önemli bir olay vardı. Titrek bir sesle, Artık kapatıyorum Senyor Rivas, dedi. Bütün söylediklerinizi yeniden... düşüneceğim. Ama daha başka bir şey için söz veremem.
Her neyse... Bu da bir şeydir. Hoşça kal Dominique.. İyi şanslar.
Dominique telefonu kapatır kapatmaz Salvador'a döndü. Sesi telaşlı ve zorlayıcıydı. Rio' daki Saint Augustine hastanesinin numarasını nereden bulabilirim?
Şimdi ona hiçbir şekilde bir yararınız dokunamaz ki. Senyora... Lütfen acele etmeyin.
Dominique avazı çıktığı kadar bağırmaya başladı. Salvador... Sen çekilmez bir adamsın. Ne olursa olsun, yardım etmesen de Rio'yla nasıl bağlantı kurabilirim? Yalnızca Vincente'in nasıl olduğunu öğrenmek istiyorum, o kadar. Her halde bu kadarcık bir şeye de izin verilebilir.
Senyor hastaneye daha ancak erişmiştir. Onlara zaman verin senyora. Bırakın Senyor Santos'u muayene etsinler. Ondan sonra telefon edersiniz. Geceleyin.
Dominique başını salladı. Pekâlâ Salvador. Dediğin gibi olsun. Avucuyla alnının terini sildi. Bu arada ben de gidip bir duş alayım. Salonun kapısına doğru ilerledi, sonra durdu. Senden tek bir şey öğrenmek istiyorum Salvador. O, nasıl bir kadındı? Vincente'in ilk karısı yani...
Salvador başını önüne eğdi. Yalnızca bir.. bir kadındı! Sonra bakışlarını Dominique'e çevirdi. Bu benim üzerime vazife değil senyora.
Salvador...
Pekâlâ. Güzel, güçlü ve zengin bir kadındı. Senyor Santos'dan da hayli yaşlıydı.
Dominique büyülenmiş gibi hareketsizdi. Devam et, dedi adama.
Adı Valentina Cordova'ydı. Ama aradan uzun yıllar geçti. O zamandan bu yana çok ve çeşitli şeyler oldu.
Boşandılar mı?
Salvador'un kaşları çatıldı. Hayır, boşanmadılar. Senyora Santos öldü.
Peki nasıl…
Ama Salvador daha fazla konuşmamaya kararlıydı anlaşılan. İnatçı bir şekilde başını salladı. Senyora... Size sanıyorum öteki eşinden söz ettim, adını ve öldüğünü de anlattım. Artık bu olaydan söz etmek istemiyorum. Gereğinden fazla konuştum zaten.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Dominique akşam yemeğinde fazla bir şey yemedi. Ama aşçı Maurice'le eşinin gelerek Senyor Santos'un yaralanmasından ötürü duydukları acıyı dile getirmeleri onu çok duygulandırdı. Az sonra Salvador hastanenin numarasını bulmuştu. Hemen numaralan çevirdi.
Olayla ilgilenmiş olan uzmanı bulmaları fazla zaman almadı. Doktorun anlattıklarını dinlerken Dominique acıyla yüzünü buruşturuyordu. Anlaşıldığı kadarıyla kocasının yüzünün yalnızca bir yanı kazadan etkilenmiş, bir de sol gözü hafifçe yanmıştı.

Yanıklar, birinci derece diye tanımlanabilir, dedi doktor. Ama her an daha önemli zararlar doğurabilirler. Hasta, gereken ameliyatı olabilecek duruma geldiği zaman, yüzünün yanık yerlerine parça eklenecek. Bunu izleyen altı ay ile bir yıl arasında da, plastik cerrahinin yardımıyla, hastamızın yüzü eskisinden farksız bir hale gelir.
Dominique büyük bir dikkatle dinliyordu. Heyecanla, Şimdi durumu nasıl doktor? diye sordu. Acısı var mı?
Şu anda hayır senyora. Çünkü uyuşturucu ilaçların etkisi altında. Ayrıca gereksiz acıları önlemek için verebileceğimiz diğer ilaçlar da var. Kocanız son derece sağlıklı bir insan. Tamamiyle iyi olamaması için hiçbir sebep görmüyorum.
Dominique dudaklarını yakan soruyu sormaktan kendini alamadı. Onu ne zaman görebilirim doktor?
Doktor hafifçe duraladı. Sonra ihtiyatla, Sen-yor Santos, onu görmenizi şimdilik pek istemiyor sanırım, dedi. Ancak kişisel fikrimi sorarsanız, bu çeşit bir olayda gerçekle ne kadar çabuk karşılaşılırsa o kadar iyi olur. Hastanın, kaçınılmaz olanla karşılaşmasını geciktirmek, iyileşmesi açısından pek faydalı olmaz düşüncesindeyim. Kendisi, kazadan önceki durumuna kıyasla çok değiştiğinin tamamen farkında. Biraz duraladıktan sonra ansızın sordu. Senyora Santos... Kocanızı görmek istiyor musunuz?
Gayet tabii.
Öyleyse, en kısa zamanda gelin. Bana kalırsa hasta, şimdi bir bunalıma girmek üzere. Üzerindeki gerginliği varlığınız belki yok edebilir.
Rio'ya vardıkları zaman daha öğlen olmamıştı. Doğruca hastaneye yöneldiler. Koskocaman, modern bir binaydı burası. İçerde her şey bembeyaz ve de ruhsuzdu. Ölümle yaşamın bu koridorlardan yan yana geçtiklerini düşünen Dominique şiddetle ürperdi.
Doktorun adı Manoel Perez'di. Önceki gece kocasının yaralarını tedavi eden uzmanla yüzüne deri yamayacak olan cerrahtan kısaca söz etti. Vincente, patlamanın yarattığı şoktan, beklenenden de hızlı bir şekilde kurtuluyordu. Zarar gören gözü bir sargıyla kapatılmıştı, ama asıl yanan yanağı açıktı. Senyora bunu görmeye dayanabilecek miydi?
Kocanız, yoğun bakım ünitesinde, diye devam etti doktor Perez. Burası hastaneye bağlı ve bu çeşit olaylarla ilgilenen özel bir plastik bölüm dür.
Dominique, Hastanede daha ne kadar kalacak? diye sordu.
Doktor Perez düşünceli bir tavırla çenesini sıvazladı. Hımmm... Emin değilim. Ama herhalde dört, beş hafta sürer. Daha sonra da plastik ameliyat için yine gelmesi gerek.
Bu... bu şart mı?
Plastik ameliyat mı? Hayır, şart' değil. Ama bu tür olaylarda hesaba katılması gerekebilir.
Dominique dalgın dalgın başını salladı. Bu kadar cerrahi., diye mırıldandı. Bunca ameliyat. Oh, doktor Perez, onu görebilir miyim?
Doktor gülümsedi. Görmemeniz için bir neden yok. Sizin geleceğinizi biliyor muydu?
Aslında... hayır. Ama dün gece telefonla konuştuğum uzman, gelmemin iyi bir fikir olduğunu söylemişti.
Pek güzel. Hadi gelin, yattığı odaya gidelim. Buyurun.
Dominique, doktor Perez'le asansöre binerek üçüncü kata çıkarken Salvador'un aynı yerde beklediğini gördü. Duyduğu endişe yüzünden bacakları titriyor, kalbi hızlı hızlı çarpıyordu.
Asansörden indikten sonra duvarları beyaz seramik kaplı uzun bir koridordan geçip en dip teki odanın önüne geldiler. Ama daha önce doktor Dominique'i bölüm hemşiresinin odasına aldı. Hemşire doktor Perez'i görünce hoşnutlukla gülümsemişti, ama Dominique'le tanıştırıldığı zaman onu huzursuz bakışlarla süzmeye başladı nedense.
Sonra kelimeleri dikkatle seçerek, Sen yora Santos, dedi. Uzun tecrübelerim, yaralarını gördüğünüz zaman göstereceğiniz tepkiye kocanızın hazırlıklı olmadığı izlenimi uyandırıyor bende. Zaten şimdi yanında bir de ziyaretçisi var.
Dominique'!in kalbi durdu sanki. Aptal çocuklar gibi, Ziyaretçisi mi var? diye tekrarladı. Kim olabilirdi bu acaba? Sophia... Ya da Clau-dia... Hattâ belki de daha tanımadığı yabancı bir kadın. Ama bu düşünceler kafasından yıldırım gibi geçerken hemşire, az önceki sorusuna, Tabii... diye karşılık verdi. Kız kardeşi Senyora Isabella yanında.
Dominique şaşırmıştı. Isabella mı? Oysa...
Hemşire başını salladı. Siz onun çok uzaklar da, bir manastırda olduğunu düşünüyordunuz değil mi?
Ah, evet, çok haklısınız.
Anlaşılan, başrahibe, ağabeyini ziyaret ede bilmesi için özel izin vermiş. Sizin dışınızda Senyor Santos'un hayatta tek akrabası odur, değil mi?
Dominique kıpkırmızı kesildi. Bilmiyordu. Hiç bir şey bilmiyordu. Mutsuz bir tavırla, Ben... ben... diye kekelerken doktor Perez söze karıştı.
Eğer Senyora Santos, hastamızın kız kardeşi odadayken içeri girerse bence daha iyi olacak. Herhalde bu her ikisi için de en uygun çözüm şekli.
Hemşire, doktorun önerdiği bu çözümü çok beğenmişti anlaşılan. Sevinçle, Pek tabii,- diye atıldı. Çok güzel bir fikir bu doktor. Sizi içeriye benim almamı ister miydiniz Senyora Santos?
Dominique başını salladı. Hayır, hayır. Buna hiç gerek yok. Siz bana yalnızca hangi oda olduğunu

gösterin yeter.
Vincente'in odası az ötedeydi. Doktorla hemşireye teşekkür eden Dominique ağır ağır kapıya doğru yürüdü. Sonra, büyük bir kararlılıkla tokmağı çevirerek içeriye girdi.
Odaya adımını attığı an büyük bir korkuya kapıldı. Yalnız Vincente'in öfkesinden değil, elinde olmaksızın gösterebileceği beceriksizlikten korkuyordu. Farkına bile varmadan kocasının yüzünde göreceği yaralara gereksiz bir duygu ya da tepki gösterebilirdi. Ama hemen sonra Vincente'in orada ve hayatta olmasından başka hiçbir şey düşünemez oldu. Benliğini derin bir rahatlama duygusu kaplamıştı. Yanık yaraları aslında gerçekten çirkin olmalarına rağmen, ne olursa olsun ona karşı duyduğu sevginin büyüklüğü ile kıyaslanamazdı.
Arkasındaki yastıklara dayanmış yatıyordu Vincente. Üzerindeki siyah ipekli pijama, görünüşünü daha da haşinleştirmişti. Yüzü solgundu. Bu solgun yüzün sol yanağı üzerindeki kızıl yanık yaralar, mor gibi duruyorlardı. Doktorun önceden söylediği gibi bir gözü bandajlıydı. Tanrıya şükür ki, alnı ve burnu patlamadan fazla bir zarar görmemiş, saçları da, herhalde yanmamış olduklarından, kesilmemişti.
Dominique içeriye girdiği sırada karyolanın öbür ucunda oturan kız ayağa kalktı. Ama Dominique bütün dikkatini Vincente'e verdiği için, siyah cübbeli bir gölgeden başka bir şey görmemişti. Vincente'in sağlam olan sağ gözü derhal kapıdan yana döndü. Ve aynı anda yaralı yüzünü dehşetli bir öfke kapladı. Por Dios Dominique, diye homurdandı hiddetle. Burada ne arıyorsun? Buraya gelmemen için sana haber göndertmiştim.
Bu korkunç sesi duyunca Dominique dehşetle geriledi. Usulca, Vincente... diye fısıldadı. Ama daha fazla devam edemedi. Duygularının kendi sine ihanet etmesinden korkmuştu.
O sırada, Rio'daki apartman dairesinde resmini görmüş olduğu kız lafa karıştı. Sakin ve soğukkanlı bir sesle,
Karının seni görmeye, seni rahatlatmaya hakkı var Vincente, dedi.
Dominique ona bir göz attı, sonra kocasına döndü. Karısını görür görmez öfkeyle yerinden doğrulmuş olan Vincente, sanki harcadığı güç nedeniyle yorulmuş gibi arkasına yaslandı tekrar. Sert bir sesle, Benim bildiğim kadarıyla, dedi, Dominique'in hiçbir hakkı olamaz.
Dominique inanmaz bakışlarla kocasını süzüyordu. Vincente'in kız kardeşi karyolanın ayakucundan dolanarak kendisine yaklaştı. Ben, Isabella Santos'um. Vincente'in kız kardeşiyim yani.
Dominique olanca gücünü toplamaya çalışarak titrek bir sesle, Evet... Evet.... diye kekeledi. Biliyorum. Bu koşullar al... Altında tanıştığımız için çok üzgünüm.
Isabella gülümsedi. Düz ve simsiyah cübbenin içerisinde gayet soğukkanlı ve kendinden emin bir hali vardı. Ayrıca çok da güzeldi. Gelin, dedi. Oturun. Ben de şimdi gidiyordum.
Hayır. Vincente'in sesi gayet emrediciydi. Isabella... Lütfen kal.
Dominique ne yaptığını bilmeden çantasının sapını koparırcasına büküp duruyordu. Belki... de... benim gitmem daha iyi... olacak, diye kekeledi. Vincente'in gösterdiği düşmanlığa daha fazla dayanamayacağını hissediyordu. Özellikle bunca çektiği ıstıraptan sonra. Ama Isabella'nın kırbaç gibi saklayan sesiyle olduğu yerde kaldı.
Saçma... Ağabeyim durumunu gayet iyi biliyor. Ama ne yazık ki, her şeyin dış görünüşe bağlı olması gibi yanlış bir düşünceye saplanmış.
Vincente yorgun bir sesle konuştu. Isabella... Tanrı aşkına..'. Bir an önce buradan gitmek için nasıl can attığını görmüyor musun? Evet, onu suçlayamam. Yüzümün, her görenin midesini bulandırdığına eminim.
Dominique acıyla haykırdı. Hayır... Bu doğru değil. Senin yalnızca yakışıklılığına aldırdığımı mı sanıyorsun? Seni bize canlı olarak bağışladı ğı için Tanrıya şükrediyorum.
Vincente kaba bir sesle, Buna inanmak çok güç, dedi. Eğer kaza sonucu ölseydim, her şey senin için ne kadar kolay olacaktı.
Dominique elini ağzına bastırdı. Nasıl böyle şeyler söyleyebiliyorsun?
Isabella bıkkın bir bakışla ağabeyini süzdü. Artık yeter Vincente. Dominique dayanma gücünün sonunda, anlıyamıyor musun? Bu, onun için korkunç bir şok olmalı.
Vincente konuşmanın bittiğini anlatmak ister gibi, yastıklardan yatağın üzerine kayarak gözlerini tavana dikti. İkiniz de defolun. Yoruldum.
Dominique Isabella'ya döndü. Ağabeyinin söylediğini yapmalarını işaret ediyordu. Koridora çıktıkları zaman deminden beri direnen Dominique birden çöktü.
Aşağıya indiklerinde Salvador, şaşkınlıkla onları karşıladı. Isabella'yi görmekten çok hoşnut kaldığı anlaşılıyordu. Eğilip onun elini öptü. Sonra ana dilleriyle hızlı hızlı konuşmaya başladılar. Dominique hiçbir şey anlayamıyordu. Sonun da Salvador başını salladı, Dommique'i ortalarına alıp hastaneden çıkarak arabaya doğru yürüdüler. Az sonra kızlar arkaya binmiş, Salvador da arabayı hareket ettirmişti. Isabella yeniden İngilizce konuşmaya başladı.
Şimdi, bildiğim iyi bir otele gideceğiz. Oraya varınca oturur, uzun uzun konuşuruz. Hatta bu berbat durumu belki de düzeltebiliriz.
Ağabeyinin adını vererek, Isabella kendileri için bir daire kiralamayı başardı. Salvador, bazı işleri olduğunu ileri sürerek az önce ayrılmıştı yanlarından. İkisi, asansöre binerek dairelerine çıktılar. Isabella sonunda konuşma zamanının geldiği ne karar vermişti anlaşılan. Karyolanın bir ucuna oturarak meraksız bir tavırla, Vincente'le aranızda ne geçti? diye sordu. Neden üç gün lük eşine bu

kadar düşmanca davranıyor?
Dominique derin bir soluk aldı. Aralarındaki kavgayı Isabella'ya nasıl anlatabilirdi? Bunun nedeninin John Harding'le Isabella olduğunu açıklaması olanak dışıydı. Sonunda, Ben... şey... daha önce evlenmiş olduğunu bana söylememişti, diye kekeledi.
Valentina mı?
Evet. Onu sevmiş miydi?
Isabella başını salladı. Valentina Cordova, çok büyük bir şirketler topluluğunun sahibesiydi. Babası öldükten sonra dizginler kadının eline geçmişti. Tam anlamıyla acımasız, kalpsiz bir iş kadını olduğunu söylerler.
İşte bu kadın bir zamanlar Santos şirketini de elde etmek istemiş. Eğer Vincente, babalığımızın ricası üzerine işe karışmamış olsa, bunu da başaracaktı herhalde. Ağabeyim o zamanlar yirmi iki yaşındaydı. Valentina Cordova ise rahatça otuz üç, otuz dört gösteriyordu. Ancak Vincente, senin de artık gayet iyi anladığın gibi, eğer isterse son derece karşı konulmaz bir erkek olabilir.
Sonuç olarak ağabeyim, Valentina Cordova' yi yalnızca bir gece içerisinde razı etmeyi başardı. Ancak bu başarının devamını sağlamak için de, Valentina'nın baştan ileri sürdüğü arzuya boyun eğerek onunla evlenmek zorunda kaldı.
Yani... yani Valen tina'yla bu yüzden mi evlendi, demek istiyorsun?
Isabella içini çekti. Ne yazık ki öyle. Ama babalığımız çok sevinmişti. Onun istediği buydu. Vincente de her şeyin tamamen farkındaydı. Kendisini vâris olarak seçmiş kişiye en azından bu kadar borçlu olduğunu kabul ediyordu.
İnanılmaz bir serüven. Peki, peki bu evlilik başarıya ulaşabildi mi?
Eğer Valentina'yı soruyorsan, evet, kadın çok mutluydu. Daha doğrusu ben öyle sanıyorum. Ama ağabeyimin mutlu olup olmadığı bir tartışma konusuydu herhalde. Yalnız bu olay ona, in sanların birbirlerini nasıl kullandıklarını gösteren en canlı örnek oldu korkarım.
Ama aslında Valentina'yı kullanan Vincente' miş.
Evet ama yalnızca hasta olan babalığımız için. Ağabeyimi zorlayınca, o da onun söylediklerini ister istemez kabul etti. Bu konularda duygusuz bir adamdı. Ama ne olursa olsun, Vincente onu nasıl yarı yolda bırakabilirdi?
Dominique sigarasını tablaya bastırarak söndürdü. Ağzı kupkuru kesilmişti. Eğer Vincente bir defa para için evlenebildiyse, bir ikinci evliliği de intikam için yapmaz mıydı acaba? Bu ola bilirdi. Hatta insana çok yakın bir olasılık gibi geliyordu. Bu düşünce onu dehşete düşürdü. O şimdi ölmüş, dedi.
Bu nasıl oldu?
Valentina amcasıyla halasını ziyarete, New Orleans'a gitmişti. Dönüş yolculuğu sırasında uçak pistten kalkarken düşüp parçalandı.
Dominique, Oh, diye fısıldadı. Ama Vincente için ne kadar büyük bir şans.
Isabella kurnaz kurnaz başını iki yana salladı. Bunu demek istemediğini biliyorum, dedi.
Ayrıca Vincente'le aranızdaki uçuruma, yalnızca bu evliliğin neden olmadığını da hisseder gibiyim.
Bir süre hiç konuşmadan oturdular. Her ikisi de yalnızca kendilerini ilgilendiren düşüncelere dalmışlardı besbelli. Dominique, kocasıyla konuşabilmek için bir girişimde daha bulunduktan sonra Bela Vista'ya dönmeye kararlıydı. Az sonra bu fikrini Isabella'ya açtı. O olumlu düşünüyordu bu konuda. İyi bir fikre benziyor, dedi. Hem yüzündeki yaralara deri eklendikten sonra Vincente Bela Vista'daki hastaneye de getirilebilir.
Öyle mi düşünüyorsun?
Tabii, neden olmasın. Tamamen iyileştikten sonra, bir hemşire eşliğinde, Minha Terra'da da kalabilir.
Dominique kaşlarını çattı. Kocasının hayatına yeni bir kadın sokma fikrini pek beğenmemişti.
Ama bu düşünceyi reddetmek için de hiçbir ne den yoktu. Mantıklı bir neden yani...
Sonunda, biraz kuşkulu bir sesle, Haklısın, dedi. Peki ya sen?.. Sen ne yapacaksın?
Ben mi? İsabella omuzlarını silkti. Doğrusunu istersen bilmiyorum. Kaldığım manastır Rio de Janeiro'dan hayli uzak. Eğer oraya dönecek olursam ağabeyimi hiç göremem. Özellikle Bela Vista'ya aktarılınca.
O zaman Dominique etkileyici bir sesle, Neden gelip Minha Terra'da kalmıyorsun? diye atıldı. O koca evde îsabella'yla kalırsa kendini daha bir güven içerisinde hissedeceğinden emindi. Ve şu anda da tek ihtiyacı, güven içerisinde olmaktı.
Akşam olunca İsabella ağabeysini ziyaret etmek için otelden ayrıldı. Yalnız kalan Dominique de Salvador'a, arabayla kendisini gezdirme sini rica etti. Az sonra şehirden ayrılıp, körfeze bakan en güzel yerlerden birinde durdular.
Okyanusta yol alan teknelerin ışıkları göz kırpıyordu adeta. Dominique sonsuzluk duygusu uyandıran bu manzara karşısında bir ölçüde huzura kavuştuğunu hissetti. Bir ara aklına gelerek Salvador'a sordu:
Öğleden sonra gidip Vincente'i gördün mü?
Salvador hafifçe gülümsedi. Bu bir tahmin mi, yoksa soruşturma mı?
Yalnızca bir tahmin.
Haklısınız senyora. Bugün senyoru ziyaret ettim.
Ve...
Ve, ne??..

Oh, Salvador... Yani ne oldu? Neler konuştunuz? Benden hiç söz etti mi? Beni getirdiğin için sana kızgın mıydı?
Kızgındı, evet. Ama size kızmış olduğunu hiç sanmam. Derin derin içini çekti. Senyoru anlayabilmek için hiçbir çaba göstermiyorsunuz senyora. Eğer karşınızdaki Senyor Harding olsa, ona nasıl davranırdınız? Her hareketinden kuşkulanır mıydınız onun? Huysuzluğu ve arabozuculuğunu herkesin bildiği o geçimsiz kadının dedikoduları yüzünden, Senyor Harding'i, sizi aldattı diye suçlar mıydınız? Söylediği her şeye karşı gelerek ona bile bile eziyet eder miydiniz?
Dominique'in kaşları hafifçe çatıldı. Sözlerini anlayamıyorum Salvador.
Aksine, çok iyi anladığınızdan eminim. Söyleyin lütfen, bütün bunları yapar mıydınız?
Dominique sonunda ağır ağır, John'la her şey çok değişiktir, dedi. Vincente gibi değildir o. Ona... ona daha çok güvenebilir insan.
Öyle mi düşünüyorsunuz? Üstelik Senyorita îsabella'yı tavlamaya çalıştığı ve sonunda kalbini kırdığını bildiğiniz halde.
Bu suçlamadan kesinlikle emin olamazsın Salvador.
Oh, oysa eminim senyora. Ben oradaydım. Olayın nasıl geliştiğini gözlerimle gördüm. İsabella gayet tatlı ve masum bir yaratıktır. Ama o sizin Senyor Harding, zavallının bu yönlerine aldırış bile etmedi. Onun bütün aradığı, bir serüvendi. İsabella'nın esmer güzelliği, yılların verdiği açık renkli İngiliz kadınları alışkanlığından sonra onu fazlasıyla etkilemişti kuşkusuz. Oh, evet senyora. Artık bütün bunları size anlatabilirim. Eğlenmek için büyük bir heves duyuyordu ve bu serüven için de, kendisine îsabella'yı seç ti.
Dominique büyük bir şaşkınlığa uğramıştı. Sana inanmıyorum, diye fısıldadı.
Nasıl olur? Biz, evlenmek üzere nişanlanmıştık.
Doğru. Ama Brezilya'ya onunla birlikte gelmeyi reddeden siz' değil miydiniz?
Nişanlılık döneminizin daha uzun olması için siz ısrar etmemiş miydiniz?
Bunları nereden öğrendin?
Sizin o ünlü Senyor Harding'iniz öyle fazla sessiz bir adam değil senyora. Santos Kulübün de Senyorita Isabella ile karşılaşana kadar gayet üzgün ve somurtkan bir hali vardı. Senyorita ise o gün kulübe, ağabeysiyle beraber, özel bir nedenle gelmiş bulunuyordu. Bütün bir gece boyu Senyor Harding, gözlerini ondan ayırmadı, isabella'nın güzelliği, onu âdeta büyülemişti.
Artık onu siz de yakından tanıdığınıza göre, ne kadar güzel bir kız olduğunu kabul edersiniz sanırım.
Pek tabii. Devam et.
Söylenecek fazla bir şey kalmadı artık. Bundan sonra neler olduğunu hiç kuşkusuz tahmin edebilirsiniz. Isabella, Senyor Harding'e âşık oldu. Nişanlınız ise yalnızca, âşık olmuş numarası yaptı, o kadar. Bu arada çevrede, nişanını bozacağı ve Isabella ile ilgileneceği konusunda söylentiler dolaşıyordu. Ancak iş sonunda o noktaya gelince, böyle bir şey yapmadı tabii. Bu olay, yalnızca kendi cephesinden, artık tamamen bitmiş ti.
Dominique üzüntüyle içini çekti. Ne olursa olsun Salvador... Anlattıkların hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Çünkü Vincente benden hâlâ nefret ediyor.

ONUNCU BÖLÜM (Final)

Ertesi sabah Dominique, dairelerinin önünden geçen ana yoldaki trafik gürültüsü yüzünden erken uyandı.
Dışarısı biraz serin gibiydi. Ama bu cennet gibi havayı ciğerlerine çekerek bir süre ağır ağır yürüdü. Hafif sabah melteminin, beynini kapla yan örümcek ağlarını söküp atacağını umuyordu.
Ana yolların kesiştiği noktada bir taksiye atlayarak Saint Augustine hastanesinin adresini vererek rahatça arkasına yaslandı. Anlatmaya çalıştığı bu çaresiz duygularının, Vincente'in kalbinde bir sıcaklık yaratması için dualar etmeye koyuldu.
Vaktin daha çok erken olmasına rağmen hastane bir arı kovanı gibi çalışıyordu, Danışma'dan izin alıp kocasının odasının bulunduğu üçüncü kata çıktı. Bir gün önceki hemşire Sanchez'in yerinde şimdi hemşire Moreno oturuyordu. Dominique kendisini tanıttığı zaman, şaşalamaktan kendisini alamadı. Sonra da, Ama Senyor Santos belki de daha uyanmamıştır bile, diye itiraz etti. Özel hastalarımızı yedi buçuktan önce uyandırmayız. Oysa saat daha yeni yedi buçuk oluyor.
Ama Dominique sabırsızlıktan yerinde duramıyordu. Ben onun karışıyım hemşire Moreno, diye karşısındakinin sözünü kesti. Durumum göz önüne alınırsa, zamanın hiç de önemli olmadığı anlaşılır.
Madem bu kadar ısrar ediyorsunuz, peki. Ama bu, kurallara tamamen aykırı bir davranış.
Dominique teşekkür ettikten sonra odadan ayrılarak ilerleyip kocasının yattığı özel odanın kapısını vurdu. Onun sert sesini duyunca yavaşça içeri girdi. Vincente, içeri girenin Dominique olduğuna inanamıyormuş gibi hayretle ona bakı yordu. Sonra katı bir sesle, Neden geldin? diye sordu.
Isabella nerede?
Dominique önceki güne kıyasla daha soğukkanlıydı. Otelde, diye karşılık verdi.
Ben çıktığım zaman daha uyuyordu. Sen kendini nasıl hissediyorsun bu sabah?
Vincente, Ne kadar bekleniyorsa o kadar iyiyim, dedi soğuk bir sesle. Sonra hafifçe öbür yanına döndü. Yaralı yanağını elinden geldiği kadar gizlemeye çalışıyordu. Dominique kapıyı kapatarak karyolaya doğru yaklaştı. Usulca,

Lütfen söyler misin, diye fısıldadı, Rafineride ne olmuştu? Bu patlama nasıl meydana geldi?
Vincente ters bir tavırla, Buradan çıktıktan sonra ben de bunu öğreneceğim zaten, dedi. Hastanede daha ne kadar kalmam gerektiğini söylediler mi?
Hayır. Ancak Isabella, deri ekleme ameliyesi bittikten sonra seni Bela Vista'ya gönderebileceklerini tahmin ediyor.
Ama ne zaman? Öylesine umursamaz bir şekilde yatıyordu ki, konuştuğu insanın karısı olduğuna kimse inanamazdı. Dominique anlayamazlığa geldi.
Bir ay, ya da altı hafta kadar sonra, diye cevap verdi bu soruya. Sonra yatağın kenarından dolanarak kocasının yanına sokuldu. Neden bu kadar merak ediyorsun?
Vincente'in sesi sert ve gayet soğuktu. Çünkü yapmam gereken şeyler var, diye homurdandı.
Sonra kısa bir süre Dominique'i süzdü. O sırada kavrulmuş yüze bakıyordu Dominique.
Büyük bir rahatlamayla, bu yaralı yüzün kendisine hiç de iğrenç gelmediğini hissetti.
Duygularında en küçük bir değişiklik bile olmamıştı. Aynı sevdiği adamdı karşısında yatan. Yalnızca, şimdi onu her şeyden korumak isteyen bir ruh hali içerisindeydi.
Ancak Vincente bunların hiçbirini sezemiyordu herhalde. Yeniden, Neden geldin? diye tekrarladı.
Dünkü ziyaretin yetmemiş miydi?
Dün, benimle konuşmak istemiyordun Oysa seninle konuşmaya ihtiyacım var. îsabella bana Valentina'yı anlattı.
Vincente'in yüzü karıştı. Ya... Sahi mi? Harding'le ilgili sırlarını da açığa vurdu mu?
Hayır. John'u tanıdığımdan haberi yok.
Doğru, unutmuşum. Harding'den söz etmemen gene de çok iyi olur. Sonuç olarak sen, Isabella'nın aslında hiç tanışmak istemeyeceği bir insansın.
John'dan söz etmeye hiç niyetli değilim. Zaten eski nişanlımın serüvenleriyle alıp veremediğim de yok.
Demek öyle? Bütün bunlardan sonra onunla evlenmiş olmayı tercih etmez miydin? Hiç olmazsa ondaki akıl... Birden susuverince, acaba ne söyleyecekti,' diye büyük bir meraka kapıldı Dominique.
Sonra titrek bir sesle,
Seninle evlendim ben, diye fısıldadı. Çünkü seni seviyordum.
Görüyorum ki, geçmiş zaman fiilini kullanıyorsun.
Beni açmaza düşürme çabalarından vazgeç artık. Asıl sen neden benimle evlendin?
Bu çok daha karışık bir soru, değil mi?
Vincente, yattığı yerden sabit bakışlarla ona bakıyordu. Seninle neden evlendiğimi asla öğrenemeyeceksin, dedi acımasızca. Çünkü hiçbir zaman açıklamayacağım. Sen de o zaman devamlı olarak o konuyu düşüneceğinden, bununla, eliyle yanık yanağını işaret etti,
Meşgul olacak zaman bulamayacaksın. Sonra yüzükoyun dönerek dirseğinin üzerinde doğruldu.
Ve şimdi defol. Artık seni görmek istemiyorum.
Dominique hırsla bağırdı. Artık yeter Vincente. Senin hiçbir zaman hiç kimseyi kıskanmamış olduğun apaçık ortada. Yoksa bu şekilde davranamazdın.
Vincente yeniden sırtüstü döndü. Yani senin açıklaman bu mu? Sesi alay doluydu.
Bütün bunları kıskandığın için mi yaptığını söylemek istiyorsun?
Evet... Bin defa evet. Ya sen ne sanıyorsun?
Vincente karşısındakini küçük gören bakışlar la süzdü. Aman Tanrım... Olayları nasıl da çarpıtabiliyorsun. Kıskanman gereken hiçbir şey yoktu ki ortada.
Şimdi bunun doğru olduğunu biliyorum. Ama... ama evlendiğimiz gün bile bana ne kadar eziyet etmiştin.
Vincente birden doğrulup yatağın içinde oturdu. Ciddi bir sesle, O başkaydı, dedi.
O zaman seni... seni istiyordum.
Dominique elleriyle yüzünü örttü. Artık beni istemiyor musun?
Aynı şekilde değil.
Hayret ve acıyla kocasını süzdü. Bir insanın böylesine tamamen değişebileceğine inanamıyordu bir türlü. Ama yüzü ne kadar sert ve acımasızdı. Gizlemeye çalıştığı bir hıçkırıkla kapıyı açtığı gibi koridora fırlayıp asansöre koşmaya başladı. Yanından geçen doktorlarla hemşirelerin hayret dolu bakışlarına aldırış bile etmiyordu. Bir ara arkasından adının bağırıldığını işitti. Ama geri dönemezdi bu durumdan sonra. Omuzu üzerinden baktığında Vincente'i oda kapısının önünde dimdik görünce korkudan daha da hızla koşmaya başladı. Soluk soluğa asansöre yetişerek hareket etmeden atladı ve panik içerisinde kapıları kapattı.
Kendisini çok uzun zamandan beri tutuyordu. Ama hastanenin önünden bir taksiye bindikten sonra boşanarak hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Gözyaşları, ateşten damlalar halinde yanaklarından süzülüyordu.
Isabella ağabeyini ziyaret ettikten sonra hep birlikte Salvador'un kullandığı arabaya binerek Bela Vista'ya doğru yola koyuldular. Isabelia derin düşüncelere dalmıştı. Birkaç defa Dominique'le konuşmak istediyse de son anda vazgeçti. Böylece Dominique'in hayatında yaşadığı en uzun ve ıstırap dolu otuz gün başladı. Isabelia' nın tahmin ettiği gibi, Vincente tam on gün sonra Bela Vista'ya gönderilmişti. Yaraları, umulandan daha da hızlı iyileşiyordu. Isabelia, ağabeyini her gün ziyaret

etmeyi bir alışkanlık hâline getirmişti. Ama nedense, gelmek isteyip istemediğini Dominique'e hiç
sormuyordu. Oysa Dominique bazen Isabella'nın bu konuda kendisini ikna etmeye çalışmasını nasıl da
arzu etmekteydi. Görümcesi eğer istese, hastaneye gelmesi için çeşitli nedenler uydurabilirdi aslında.
Ama her şeye rağmen, Vincente'in yaraları ve deri ekleme ameliyesi hakkında İsabella'yı durmadan
sorgu ya çekiyor, sık sık hastaneye telefon ederek kocasının doktoruyla konuşuyordu.
Eğer Bela Vista hastanesinin personeli kocasını kesinlikle ziyaret etmemesine şaşmıyorlarsa bu, o
iğrenç yaraları görmeye dayanamamasına yormalarından ileri geliyordu herhalde. Gerçi hakkında böyle
düşünmeleri onu üzüyordu. Ama ne pahasına olursa olsun, Vincente'in kendisini kırıp aşağılamasına bir
daha izin vermeyecekti.
Kocası eve döndükten sonra bunları yapacak çok vakit bulacaktı nasıl olsa. Ancak yine de özlemle o
zamanları bekliyor, ama aynı zamanda korkuyordu da.
Sonra, bir öğle üzeri beklenmedik biri ziyarete geldi Dominique'i. Isabelia dinlemek için odasına
çekilmiş olduğu için iç avluda yalnızdı. Dışarıda bir araba sesi duydu. Salona gidip bakınca arabadan
inmiş olan John Harding'le karşı karşıya geldi. Hayretten iri iri açılmış gözlerle, onun kendisine doğru
ilerlediğini gördü. John la yeniden karşılaştığı için hafif bir sevinç duymak tan da kendini alamıyordu.
Sonuç olarak hem hemşeriydiler, hem de bir zamanlar birbirlerine çok yakın olmuşlardı.
John sıcak bir gülümsemeyle, Merhaba Dominique, dedi. Seni yeniden görmek o kadar güzel ki.
Dominique dudaklarını ısırdı. Merhaba John. Burada ne arıyorsun?
John merdivenleri bir solukta çıkıp yanına yaklaştı. Bana bir içki ikram etmeyecek misin?
Nasıl olsa patron buralarda değil.
Dominique duraladı. Eski nişanlısını Vincente yokken eve davet etmek, kocasına ihanet etme ye
benziyordu. Ama birdenbire Isabella'nın da orada olduğunu hatırladı. Elinden geldiği kadar doğal
olmasına çalıştığı bir hareketle, İç avluya geçelim, dedi. Orada konuşabiliriz.
İç avluya girdikleri zaman Salvador'un da oraya gelmiş olduğunu gördüler. Gizlemeye çalıştığı bir
nefret duygusuyla Dominique'in ziyaretçisini süzüyordu. Senyor Vincente bu davranışı hiç de hoş...
diye başladı ama Dominique'in bakışlarıyla karşılaşınca sustu.Dominique sakin bir sesle,
Bize buzlu limonata getir lütfen Salvador, dedi.
John alaylı bir tavırla, Bu da kim? diye sordu. Sonra kendisini koltuklardan birine atarken,
Muhafızın mı yoksa? diye ekledi. Gel şöyle, otur. Seninle konuşmak istiyorum.
Dominique elinden geldiği kadar eski nişanlısının uzağındaki bir koltuğa ilişti. Güzel, ben de seninle
konuşmak istiyordum zaten.
Öyle mi? Ne hakkında?
Isabella Santos hakkında. Bana onu anlat John ve sakın flört ettiğinizi inkâr etmeye de kalkışayım
deme.
John fena halde şaşırmıştı. Tamam Dominique, tamam, diye mırıldandı. Sana yalan söyleyecek
değilim. Evet, Isabella'yı tanıyordum. Onunla hayli samimiydim de.
Ne kadar samimiydin?
Ben buraya seni görmek için geldim Dominique, Isabella Santos hakkında bir tirad dinlemeye değil.
Bunların hepsi geçmişte kaldı.
Öfkelenmeye başlayan Dominique, Senin için geçmişte kalmış olabilir, diye karşılık verdi.
Ama ben, kendim için böyle düşünmüyorum. Hem zaten bugün buraya neden geldin?
Ziyaret için bu kadar gecikmenin nedeni neydi?
Sen ne demek istiyorsun?
Bu açık, değil mi? Aradan bunca zaman geçtikten sonra gelmen biraz kuşku uyandırıyor da.
Neden geldiğimi söyleyeyim. Dün Rivas'la bir dostu arasındaki konuşmayı işittim. Orada olduğumun
farkında değillerdi. Bundan ötürü onları rahatça dinleyebildim. Neler duyduğumu bir tahmin et...
Meğerse Dominique Santos, hastanede yatan kocasını hiç ziyaret etmiyormuş.
Dominique hafifçe kızardı. Evet, anlıyorum.
Bunu duyuncaya kadar aranızda herhangi bir anlaşmazlığın varlığından kuşkum yoktu. Ama Tanrı
tanığım olsun, bunu öğrendiğime çok sevindim.
Neden?
Hâlâ anlayamıyor musun? Bu, korkularımda ne kadar haklı olduğumu kanıtlıyordu. Sen onu sevmiş
değil, yalnızca davranışlarından etkilenmiştin. O ise senle oynayıp seni kullanmaktan başka bir şey
düşünmüyordu. Sonucun böyle ola cağını...
Birdenbire ayağa fırlayan Dominique, Senin hâlâ sonuçtan haberin yok, diye haykırdı. Hangi
cüretle buralara kadar gelip işlerime burnunu sokabiliyorsun? Nişanımızı bozduğum zaman herhangi
bir yanlışlık yapmış falan değildim John. Meğer başıma neler gelebilecekmiş, bunları daha yeni yeni
anlıyorum. O serüven sırasında bana mektup yazabiliyor, üstelik Isabella Santos'la tatlı bir serüven
yaşarken bana, 'seni çok özledim; diyebiliyordun.
John da ayağa kalktı. O bir serüven değildi Dominique>
Tam o sırada gayet tatlı bir ses usulca, arkalarından, Demek serüven değildi? diye mırıldandı.
Neydi öyleyse John?
Dominique eliyle ağzını örterek hızla arkasına döndü. Hiç ses çıkartmadan sokulmuş olan Isabella
köşede onları seyrediyordu. Dominique,

Oh, Isabella, diye haykırdı. Bu konuşmayı duyduğun için ne kadar üzüldüğümü tahmin edemezsin.
Isabella onlara doğru yürüdü. Ama ben pek üzgün değilim Dominique, dedi. Aksine, çok mutluyum. Şimdi her şey öylesine açık ki. Acaba az önce söylediklerini doğru mu anladım? Bir zamanlar sen, John Harding'le nişanlıymışsın. Öyleyse İngiltere'deki mektup yazdığı kız sendin? Haklısın. Buraya John'la evlenmek... için geldim. Ama sonra Vincente'i tanıdım ve... ve.., gerisini biliyorsun.
John sert bir sesle, O seni benden bilerek ayırdı, dedi. Sonra Isabelîa'ya döndü. Seninle aramızda her şey bittiği zaman, işimden koyulacağımı sanmıştım. Tabii İngiltere'ye geri dönecektim. Ama o çok değerli sayın ağabeyinizin, intikam alabilmek için hazırladığı meğer çok daha ustaca bir plan varmış, değil mi? Yalnızca beni kovmakla yetinmek istemiyordu. Hayatımı yıkmak ve sevdiğim tek kızı da elimden almak amacındaydı.
Dominique konuşulanları duyuyor, ama hiçbir şey anlamıyordu. Kendi ıstırabı, hepsinin üzerin deydi. Tek aklında kalan, John'un biteviye, Vincente Dominique'le intikam almak için evlendi, cümlesiydi. İntikam... Başı dönmeye, gözleri kararmaya başlamıştı. Bu nedenle ön avluya giren arabanın motor gürültüsünü fark etmedi bile. Ama ötekiler bunu duymuşlardı. Dominique, John'un renginin attığını gördü. Isabella ise, beklediği şey gerçekleşmiş gibi, hafifçe kızarmıştı.
Ayak seslerini hepsi duydular. Salvador saygıyla geleni karşılıyordu. Ve salonun iç avluya açılan kapısı önünde Vincente Santos ince uzun boyuyla belirdi. Koyu kusursuz bir takım elbise vardı üstünde. Geçirdiği deri ekleme ameliyatından sonra, yara yerlerinde hâlâ kırmızı izler taşıyordu. Ama pek de önemli değildi bunlar.
Dominique çılgın gibi bir Isabelîa'ya, bir kocasına bakıyordu. Herkes, meçhul bir piyesin sahnesinden fırlayarak cansızlaşmış kuklalara benzemekteydiler. Ne kimse hareket ediyor, ne de konuşuyordu. Sonra Isabella, sanki suflörden ne söyleyeceğini öğrenmiş gibi konuşmaya başladı: Demek sonunda seni taburcu ettiler Vincente?
Vincente, düşünceli gözlerle karısını düzdü. Yıkılmış duygularının farkındaydı sanki. Sonra, John'a döndü. İnsanın iliklerini donduran buz gibi bir sesle, Buraya neden geldin Harding? diye sordu. Karımı rahatsız etmeden duramıyor musun?
John'un omuzlan çökmüş gibiydi. Hâlâ kendisini sevdiğimi söylemek için geldim, dedi. Onunla işini bitirdiğine göre, Dominique'i yeniden geri almak istiyorum. Kaşlarını çattı, Gerek sözleri, gerekse davranışları son derece sinir bozucuydu. Bugün hastaneden çıkacağını bilmivordum. Eğer bilseydim daha önce davranırdım.
Karımı istemediğimi sana kim söyledi?
Hiç kimse Birinin söylemesine gerek yoktu ki zaten. Sen hastanedeyken, Dominique'in yanıp yakındığı pek söylenemez, öyle değil mi? Onun ruh yüceliğine hayranım doğrusu. Birinin, güçlü Santos'u yere vurma zamanı gelmişti artık. Hani tıpkı bir yumrukta seni devirdiğim gibi.
John'un yeni bir kavga nedeni yaratma arzusunu sezen Dominique, gizlice kocasını süzdü. Vincente yumrukları sıkılı, dimdik duruyordu. Ama son derece sakin ve heyecansız bir sesle konuştuğunu duyunca epey şaşırdı.
Aramızda, çözümlememiz gereken bitmemiş bir iş var Harding, ne dersin? Rafineriye kadar gidip şunu konuşalım mı?
John'un yakışıklı yüz hatları bir anda mosmor kesildi. Sen ne demek istiyorsun, Tanrının cezası. Vincente'in sesi yumuşacık, ama âdeta zehir doluydu. Ne demek istediğimi bal gibi biliyorsun, diye karşılık verdi. Şu bitmemiş işi bitirmek için gidiyor muyuz? Hemen şimdi.
John birden çılgına döndü sanki. Seni gibi namussuz hergele... diye haykırarak saldırdı. Hasmının hastaneden daha yeni çıkmış bir insan olduğunu çoktan unutmuştu. Dominique can havliyle koştu, aralarına girmeye çalıştı. Ama öfkesinden kendini kaybetmiş olan John, bir itişte onu öteye yuvarlayıverdi. Gerçekten çok güçlü ve Vincente'den hayli iriydi.
Ancak, gayet çevik olan hasmının karşısında ağır kalıyordu. Attığı ilk yumruğu ustaca savuşturdu Vincente. İkinci yumruğu sağ koluyla karşıladı ve John'un boş kalan midesine müthiş bir sol direkt gömdü. Birden çakı gibi iki büklüm katlanıvermişti John. Vincente'in elinin kenarı balta gibi ensesine inince bir ağaç gövdesi gibi devrildi. Bayılmıştı.
Vincente, Lütfen bu adamı yerden kaldır, diye emretti Salvador'a. Eğer istersen Bela Vista'ya kadar da götür, hiç umurumda değil. Ama bir an önce gözümün önünden çekilsin.
Salvador çok hoşlanmıştı bundan. Nasıl isterseniz senyor, diye sırıttı. Isabella ağabeyini kolundan çekti. Ben de Salvador'la beraber gideceğim. Bela Vista'da alış veriş yapmam gerek.
Dominique, Sakın ha Isabella, gitme, diye bağırdı, ama ona aldırış eden olmadı. Vincente uzanıp Dominique'i çekti ve onu kucağına aldı.
Az sonra dairelerine girmişlerdi. Vincente ayağıyla kapıyı kapatıp büyük bir ciddiyetle Dominique'i süzdükten sonra onu yavaşça yere bıraktı. Dominique ter içinde kalmış olan avuçlarını elbisesine siliyordu. Titrek bir sesle, Amacının ne olduğunu bilmiyorum Vincente, dedi. Ama dayanma gücümün çok üzerinde şeylerle karşılaştım. Artık yeter.
Vincente, Demek dayanma gücünün çok üzerinde şeylerle karşılaştın, diye onu taklit etti.
Peki, ya ben??... Merakımdan, aklımın yarısını kaçırdığımı biliyor musun?

Öfkeli bir sesle konuşuyordu. Tanrı aşkına Dominique, hastaneye neden hiç gelmedin? Telefonlarım ne diye hep karşılıksız kalıyordu?
Dominique hayretle bakakaldı. Sen telefon mu etmiştin? diye fısıldadı usulca.
Hem de kaç defa. Rio'daki son ziyaretinden sonra hastaneden öyle apar topar kaçınca seni defalarca aradım. Telefona hep Salvador çıkıyor veya senin evde olmadığını, ya da benimle konuşmak istemediğini söylüyordu.
Dominique bazı şeyleri yavaş yavaş anlamaya başlıyordu. İnanmaz bakışlarla kocasını süzerken, Ya Isabella??... diye mırıldandı. Ona da sormuş muydun?
Pek tabii.
Öyle bile olsa, mesajlarını almamış bile olsam, zaten beni neden görmek isteyecektin ki? Hakkımda ne düşündüğünü, son görüşmemizde açık seçik yüzüme bağırmıştın yanlış hatırlamıyor sam.
Öyle mi yapmıştım? Vincente'in sesi hayli acıydı. Bundan kuşkuluyum doğrusu. Çünkü hakkında neler düşündüğümü açıklamam, bir ömür boyu sürebilir.
Dominique kocasına döndü. Ellerini bitiştirmişti. Ne... ne demek istiyorsun? diye fısıldadı.
Vincente uzun uzun karısını seyretti. Sonra yanına yaklaşarak onu omuzlarından kavrayıp yavaşça kendisine doğru çekti. Simsiyah kirpikleri, kahverengi gözlerini gölgeliyordu.
Boğuk bir sesle, Pek başarılı olamamama rağmen, diye mırıldandı, Seni sevdiğimi söylemeye çalışıyorum. Bir eş olarak kolay geçinilebilecek bir insan olmadığımın farkındayım. Sana zaman zaman kötü davrandığımı da biliyorum. Ama elim de değildi, inan bana. Seni arzu etmemek... sana ihtiyaç duymamak istiyordum. Aslında başlangıçta her şey Marion Rawlings'in söylediği gibiydi. Planım, seni Harding'ten ayırmaktı. Beni... beni bağışlayabilecek misin?
Dominique gözlerini kocasından ayıramıyordu. Yalvarır gibi, Ama... ama bana çok öfkelenmiştin, diye fısıldadı.
Biliyorum, biliyorum. Omuzlarını kavrayan parmaklar şimdi daha büyük bir güçle sıkmaya başlamışlardı. Acaba şu anki duygularımı anlayabilecek misin? Eğildi, vücudunu onunkine yapıştırırken dudakları onun dudaklarını buldu.